

สารนิพนธ์

เรื่อง กระแสวัฒนธรรมเกาหลีด้านการเดินที่เข้ามาสู่สังคมไทย

โดย

นางสาวมานิตา ชีรานันตชัย

รหัสนักศึกษา 05580569

สารนิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาอักษรศาสตรบัณฑิต

สาขาวิชาเอเชียศึกษา คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

ปีการศึกษา 2561

ลิขสิทธิ์ของคณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

ชื่อเรื่องสารนิพนธ์	กระแสวัฒนธรรมเกาหลีด้านการเต้นที่เข้ามาสู่สังคมไทย
ผู้เขียน	นางสาวมานิตา ธีรานันตชัย
อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์	อาจารย์นาตยา อยู่คง
สาขาวิชา	เอเชียศึกษา คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์
ปีการศึกษา	2561

บทคัดย่อ

สารนิพนธ์เรื่อง กระแสวัฒนธรรมเกาหลีด้านการเต้นที่เข้ามาสู่สังคมไทย มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาวิธีการแพร่กระจายของกระแสวัฒนธรรมเกาหลีทางการเต้นที่เข้ามาสู่สังคมไทยและเพื่อศึกษาภาพรวมของรูปแบบการเต้นในแบบเกาหลีและการสื่อความหมายของการแสดงออกของศิลปินเกาหลีแต่ละวงผ่านบทเพลง ซึ่งเป็นงานวิจัยเชิงคุณภาพที่มีวิธีการศึกษาคือการรวบรวมข้อมูลโดยการค้นคว้า การสังเกตและการสอบถามเกี่ยวกับการเต้น Cover Dance ในประเทศไทย โดยใช้แนวความคิดเกี่ยวกับการเคลื่อนย้ายทางวัฒนธรรม และวิเคราะห์การแสดงออกของศิลปินเกาหลีผ่านบทเพลง โดยใช้แนวความคิดสัญวิทยาและการสร้างความหมาย

ผลการศึกษาพบว่า กระแส k-pop ที่ได้เข้ามามีอิทธิพลในประเทศไทยเป็นเหตุทำให้กระแสการเต้น Cover Dance นั้นได้เกิดขึ้นในสังคมไทยจนได้รับความนิยมอย่างมาก โดยมีวิธีการแพร่กระจายวัฒนธรรมดังกล่าวโดยการเคลื่อนย้ายวัฒนธรรมผ่านสื่อต่างๆ การจัดกิจกรรมสนทนาการในรูปแบบการประกวด ไปจนถึงมีโรงเรียนสอนเต้น ซึ่งการเคลื่อนย้ายเหล่านี้เป็นการเคลื่อนย้ายโดยกลุ่มนักลงทุนหรือนักธุรกิจภายในประเทศไทยที่ทำให้การเต้นแพร่กระจายผ่านด้านต่างๆ เพื่อแสวงหาผลกำไร

ภาพรวมของการเต้นของเกาหลีไม่ได้เป็นเพียงแค่ท่าเต้นเท่านั้น แต่เป็นสังคมที่ปรากฏอยู่ในท่าเต้น ซึ่งการเต้นเป็นภาษาที่แสดงออกถึงความหมายของความเป็นเพศและรสนิยม โดยใช้วิธีการนำเสนอท่าเต้นของศิลปินชายและศิลปินหญิงสองวงที่มีความแตกต่างกัน โดยแบ่งออกเป็น 1.ความหมายของบุคลิกภาพที่แสดงถึงความแข็งแรงและเจ้าชู้ของเพศชาย ความอ่อนโยนและเซ็กซี่ของเพศหญิง 2.ความหมายของร่างกายทั้งหน้าตา รูปร่างและเครื่องแต่งกายที่บ่งบอกถึงบุคลิกภาพและรสนิยม 3.ความหมายของความเป็นทีม การรู้จักหน้าที่ของตนเองและการจัดลำดับความสัมพันธ์ภายในทีมที่เป็นการบ่งบอกถึงความเป็นสังคมของเกาหลี

คำสำคัญ : การเต้น Cover Dance, การเคลื่อนย้ายวัฒนธรรมการเต้น, การสื่อความหมายและการแสดงออกของศิลปิน

กิตติกรรมประกาศ

สารนิพนธ์ฉบับนี้ สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดีตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ ด้วยความอนุเคราะห์จากอาจารย์นาตยา อยู่คง ผู้เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาในการทำสารนิพนธ์ ที่ได้ให้ทั้งคำปรึกษาและคำแนะนำในการทำสารนิพนธ์ไปตลอด จนถึงการช่วยให้ความรู้ในการทำงานอย่างมีระบบ แบบแผนและช่วยตรวจสอบแก้ไขงาน การใช้ภาษาและการจัดวางหน้ากระดาษที่ถูกต้องให้แก่ผู้วิจัย ตั้งแต่เริ่มต้นจนสารนิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จ ผู้วิจัยได้รับความรู้ที่มีทั้งในตำราและนอกตำราจากอาจารย์ที่ปรึกษา ผู้วิจัยสำนึกในความกรุณาและขอขอบพระคุณอาจารย์ที่ปรึกษาเป็นอย่างยิ่ง

ขอขอบคุณครอบครัวและเพื่อนๆ ที่คอยเป็นกำลังใจในการทำสารนิพนธ์ ทั้งยังช่วยให้คำปรึกษาด้านการหาข้อมูล ไปตลอดจนถึงการช่วยแนะนำข้อมูลที่เป็นประโยชน์ต่อการทำสารนิพนธ์

ขอขอบคุณสถาบันสอนเต้น อีทีซีอะคาเดมี นครปฐม ที่ให้ความช่วยเหลือในการสัมภาษณ์เพื่อข้อมูลที่เป็นประโยชน์ด้านการเต้นสำหรับการทำสารนิพนธ์

ขอขอบคุณเพื่อนและรุ่นพี่นักเต้นทั้งในจังหวัดนครปฐมและกรุงเทพมหานคร ที่ให้สัมภาษณ์หรือสอบถามข้อมูลด้านการเต้น ตลอดจนแบ่งปันประสบการณ์ในวงการการเต้น Cover Dance ในประเทศไทย เพื่อเป็นประโยชน์ต่อการทำสารนิพนธ์ฉบับนี้

นอกจากนี้ยังมีผู้ที่ให้ความร่วมมือช่วยเหลืออีกหลายท่าน ซึ่งผู้เขียนไม่สามารถกล่าวนามในที่นี้ได้หมด จึงขอขอบคุณทุกท่านเหล่านั้นไว้ ณ โอกาสนี้ด้วย

มานิตา ธีรานันตชัย

สารบัญ

		หน้า
บทคัดย่อ		ก
กิตติกรรมประกาศ		ข
สารบัญ		ค
สารบัญภาพ		จ
บทที่ 1	บทนำ	1
	ที่มาและความสำคัญ	1
	วัตถุประสงค์	2
	ขอบเขตการศึกษา	2
	วิธีการศึกษา	2
	ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	3
บทที่ 2	เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	4
	แนวคิดทฤษฎีการแพร่กระจายทางวัฒนธรรม	4
	แนวความคิดทฤษฎีเรื่องการเคลื่อนย้ายข้ามพรมแดนรัฐชาติ	5
	งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการแพร่กระจายทางวัฒนธรรม	8
	แนวคิดและงานวิจัยเกี่ยวกับเรื่องสัญวิทยาและการสร้างความหมาย	9
	กรอบการศึกษาและการวิเคราะห์	14
	การนำเสนอผลการศึกษา	17
บทที่ 3	การเคลื่อนย้ายวัฒนธรรมด้านการเต้นจากเกาหลีใต้สู่สังคมไทย	19
	เคลื่อนย้ายวัฒนธรรมการเต้นผ่านสื่อ (mediescapes)	19

	เคลื่อนย้ายวัฒนธรรมการเดินผ่านอุดมการณ์ทางความคิดในรูปแบบกิจกรรม สันตนาการ (ideascapes)	30
	เคลื่อนย้ายวัฒนธรรมการเดินผ่านสถาบันสอนเดิน (finanscapes)	34
	สรุปท้ายบท	38
บทที่ 4	รูปแบบการเดินในแบบเกาหลีและการสื่อความหมายของการแสดงออก ของศิลปินเกาหลีแต่ละวงผ่านบทเพลง	40
	ภาพรวมของรูปแบบการเดินในแบบเกาหลี	40
	การสื่อความหมายของการแสดงออกของศิลปินเกาหลีแต่ละวงผ่านบทเพลง	41
	- ศิลปินเกาหลีชายวง BTS	43
	- ศิลปินเกาหลีหญิงวง Twice	51
	- ศิลปินเกาหลีหญิงวง BlackPink	57
	สรุปท้ายบท	63
บทที่ 5	สรุปผลและข้อเสนอแนะ	65
	สรุปผลการวิจัย	65
	อภิปรายผลการวิจัย	66
	ข้อเสนอแนะ	67
บรรณานุกรม		69

สารบัญภาพ

ภาพที่		หน้า
ภาพที่ 2.1	กรอบแนวคิดและการวิเคราะห์ตามจุดประสงค์ข้อที่ 1	15
ภาพที่ 2.2	กรอบแนวคิดและการวิเคราะห์ตามจุดประสงค์ข้อที่ 2	16
ภาพที่ 3.1	ศิลปินกลุ่มหญิง Baby V.O.X	20
ภาพที่ 3.2	ศิลปินชาย Seven	21
ภาพที่ 3.3	ศิลปินชาย RAIN	21
ภาพที่ 3.4	ศิลปินกลุ่มชายวง TVXQ	22
ภาพที่ 3.5	ศิลปินกลุ่มหญิงวง Wonder Girls	23
ภาพที่ 3.6	ภาพจากคลิปวิดีโอเวอร์ชัน Dance Practice ของศิลปิน TVXQ	24
ภาพที่ 3.7	ภาพจากคลิปวิดีโอ Music Video (Dance Version) ของศิลปิน TVXQ	24
ภาพที่ 3.8	ละครเกาหลีเรื่อง Dream High	26
ภาพที่ 3.9	ละครเกาหลีเรื่อง Dream High 2	27
ภาพที่ 3.10	โลโก้เกมออนไลน์ We dancing online หรือ WEDO	28
ภาพที่ 3.11	ภาพตัวอย่างการเล่นเกม We dancing online หรือ WEDO	28
ภาพที่ 3.12	เกม Audition Dance Battle	30
ภาพที่ 3.13	ป้ายโลโก้สถาบันอีทีซี อคาเดมี่	35
ภาพที่ 3.14	แผ่นโปสเตอร์ประกาศการออกดิฉันศิลปินเกาหลีของค่าย Cube Entertainment ในปี พ.ศ. 2557	37
ภาพที่ 3.15	นักเรียนจากสถาบันอีทีซี อคาเดมี่เข้าร่วมการประกวดเต้น Cover Dance	37
ภาพที่ 3.16	การจัดคอนเสิร์ตเพื่อแสดงความสามารถในการเต้น Cover Dance	38

ภาพที่ 4.1	ศิลปินวง BTS	42
ภาพที่ 4.2	ศิลปินวง Twice	42
ภาพที่ 4.3	ศิลปินวง BlackPink	42
ภาพที่ 4.4	เพลง FIRE (불타오르네) – BTS	44
ภาพที่ 4.5	ทำเต็มสัญญาแทนคำว่า 관찮아 (แควนซันนา) ที่แปลว่า ไม่ใช่เป็นไร	45
ภาพที่ 4.6	ทำเต็มที่เน้นการใช้ร่างกายในส่วนของแขนและขาในเพลง Fire	46
ภาพที่ 4.7	เครื่องแต่งกายในบทเพลง Fire – BTS	46
ภาพที่ 4.8	ทำเต็มแสดงตำแหน่งของจอกุก-เซนเตอร์ของวง	48
ภาพที่ 4.9	ทำเต็มแสดงตำแหน่งของแรปมอนสเตอร์-แรปหลัก	48
ภาพที่ 4.10	ทำเต็มแสดงตำแหน่งของจีมิน-ร้องนำและเต้นหลัก	48
ภาพที่ 4.11	ทำเต็มแสดงตำแหน่งของเจโฮป-แรปและเต้นหลัก	49
ภาพที่ 4.12	ทำเต็มแสดงตำแหน่งของวี-ร้องนำ	49
ภาพที่ 4.13	ทำเต็มแสดงตำแหน่งของจิน-ร้องเสริม	49
ภาพที่ 4.14	ทำเต็มแสดงตำแหน่งของซูก้า-แรปหลัก	50
ภาพที่ 4.15	เพลง Cheer up – Twice	52
ภาพที่ 4.16	ทำเต็มเป็นสัญญาแทนคำว่า Cheer up	53
ภาพที่ 4.17	ทำเต็มเป็นสัญญาแทนคำว่า shy shy shy	54
ภาพที่ 4.18	การแต่งกายบทเพลง Cheer up – Twice	55
ภาพที่ 4.19	ความสัมพันธ์ภายในทีมเพลง Cheer up – Twice บ่งบอกถึงสังคมของเกาหลี	56
ภาพที่ 4.20	เพลง ddu du ddu du – Black Pink	58
ภาพที่ 4.21	ทำเต็มแสดงถึงความเป็นเพศหญิงที่แข็งแกร่ง	59

ภาพที่ 4.22	การใช้ร่างกายที่เน้นในส่วนของหน้าอกและช่วงเอว	60
ภาพที่ 4.23	สีหน้าที่หยิ่งโส พร้อมกับความเช่กซี่ที่บ่งบอกบุคลิกภาพของเพศหญิงที่มีความเช่กซี่และมั่นใจ	60
ภาพที่ 4.24	การแต่งกายเพลง Ddu du Ddu du – Blackpink	61
ภาพที่ 4.25	ท่าเต้นแสดงความสัมพันธ์ภายในทีม	62

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ที่มาและความสำคัญ

ประเทศเกาหลีใต้ นั้น ถือได้เป็นต้นแบบที่สำคัญในการพัฒนาด้านเศรษฐกิจสร้างสรรค์ โดยใช้จุดแข็งของประเทศในด้านวัฒนธรรมซึ่งมีความดึงดูดและเป็นเอกลักษณ์ สอดแทรกไปตามสื่อต่างๆ เพื่อการส่งออกทางวัฒนธรรมไปยังประเทศต่างๆ จนเกิดกระแสเกาหลีฟีเวอร์ตามมาในหลายประเทศ ซึ่งไม่ว่าในกลุ่มวัยใดก็สามารถเข้าถึงวัฒนธรรมเกาหลีได้ในรูปแบบที่ตนชอบในลักษณะความสนใจที่แตกต่างกัน เช่น นักร้อง ละคร สินค้า และทำให้เกิดกระแสต่อเนื่องตามมาทางด้านต่างๆ เป็นลูกโซ่ และจะเห็นได้ว่าประเทศเกาหลีใต้นั้น ใช้บุคคลากรภายในประเทศเป็นจุดแข็งในการขายวัฒนธรรมของตนเอง ทำวงการ K-POP เป็นที่รู้จักไปทั่วโลก แต่ประเด็นที่สำคัญอีกประเด็นหนึ่งก็คือ คุณภาพและความสามารถของศิลปิน K-POP ที่ไม่ใช่อยู่ๆ จะจับใครก็ได้มาปั้นเป็นศิลปิน ศิลปินที่โด่งดัง มีชื่อเสียงไม่ว่าจะเป็นศิลปินเดี่ยว หรือกลุ่มต่างก็ต้องได้รับการฝึกฝนร้องเพลงและเต้นเป็นเวลอย่างน้อย 5 ปี อีกทั้งต้องมีภาพลักษณ์ที่ดี ทั้งรูปร่างหน้าตาและการแต่งกายที่เป็นเอกลักษณ์ และกว่าจะได้มีผลงานและเวทีการแสดงเป็นของตนเองครั้งแรก ก็ต้องล้วนแต่มีความพยายามและความจริงจังในการฝึกฝน ซึ่งก็เป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้ กระแส K-POP เป็นที่นิยมในการลอกเลียนแบบหรือถือเป็นต้นแบบทั้งการแต่งตัว รวมไปถึงความสามารถทั้งการร้องและการเต้น ในหมู่วัยรุ่น ในประเทศไทย

ในส่วนของธุรกิจเพลงเกาหลี ถือได้ว่าประสบความสำเร็จอย่างมาก ในช่วงศตวรรษที่ 21 เป็นต้นมา เมื่อกลุ่มศิลปินไม่ว่าจะเป็นเกิร์ลกรุ๊ปหรือบอยแบนด์ของเกาหลี หรือ ที่คนเกาหลีเรียกว่า “ไอดอล” สามารถประสบความสำเร็จในตลาดเพลงของไทยในช่วง ประมาณปีพ.ศ.2548 การเล่นคอนเสิร์ตของเหล่าศิลปินเกาหลีได้รับการตอบรับเป็นอย่างดี รวมถึงสื่อมวลชนท้องถิ่นที่เริ่มหันมาให้ความสนใจกับกระแส K-Pop Fever มากขึ้น(Seo Min-soo, 2012 อ้างถึงใน จรรยาลักษณ์ สิริกุลณฤมิต) ไม่เพียงแค่นั้นกระแส K-Pop Fever ยังทำให้เกิดการรวมตัวกันของกลุ่มแฟนคลับ ในการทำกิจกรรมร่วมกัน โดยที่เห็นได้ชัดคือการจัดกิจกรรม Cover Dance ซึ่งคือกิจกรรมการเต้นสไตล์เกาหลี ที่จัดว่าเป็นศาสตร์หนึ่งของการเต้นรำร่วมสมัย เป็นการเต้นรำที่ร่วมยุคร่วมสมัยในปัจจุบัน ซึ่งพัฒนามาร่วมกันกับดนตรีที่พัฒนาขึ้น มีความเป็นสากลและทันสมัยขึ้น เป็นการนำเพลงและการเต้นของศิลปินที่เราชื่นชอบมา Cover ใหม่ คำว่า Cover ในวงการดนตรี หมายถึงการนำดนตรี หรือ เพลงต้นแบบมาทำซ้ำ ดัดแปลง หรืออาจจะลอกมาทั้งหมด แต่ความหมายเชิงลึกอาจทำให้บุคคลทั่วไปเข้าใจได้ยาก คนทั่วไปจึงรู้จัก

Cover Dance ในความหมายคือ การเต้นเลียนแบบศิลปินที่เราชื่นชอบ และมีลักษณะการเต้นที่เป็นการผสมผสานระหว่างการเต้นหลากหลายแขนงทั้ง hiphop , jazz , poppin รวมไปถึง street dance

ซึ่งการเต้นในแต่ละเพลงนั้น จะมีรูปแบบที่แตกต่างกันออกไปตามองค์ประกอบต่างๆ ทั้งความหมายของเนื้อเพลง จังหวะความเร็วหรือช้าของเพลง จำนวนสมาชิก เพศและอายุ ที่แสดงออกมาให้เห็นว่า การเต้นนั้น ไม่ใช่การเคลื่อนไหวร่างกายในรูปแบบของศิลปะเพียงอย่างเดียว แต่การเต้นมีความหมายและนัยยะที่แสดงให้เห็นถึงความหมายและอารมณ์ของเพลงๆนั้น รวมไปถึงแสดงให้เห็นความแข็งแรงของเพศชาย ความอ่อนโยนและเหย้ายุวนของเพศหญิงในวัยผู้ใหญ่ หรือความน่ารักสดใสของเพศหญิงในวัยรุ่น เช่นในกรณีศึกษาของศิลปินเกาหลีวง BTS , Twice และ Black Pink ซึ่งแต่ละเพลงที่ใช้เป็นกรณีศึกษานั้น มีความแตกต่างของความหมายเพลง และทำเต้นอย่างเห็นได้ชัด รวมไปถึงเพศ วัย อารมณ์สีหน้า จำนวนสมาชิกและรูปแบบการแต่งกายอีกด้วย

จากที่กล่าวมาข้างต้น ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาถึงที่มาและวิธีการแพร่กระจายของวัฒนธรรมการเต้น Cover Dance ที่แพร่เข้ามาสู่สังคมไทย รวมไปถึงการเต้นในแต่ละเพลงนั้นมีการสื่อความหมายและรูปแบบของการเต้นแตกต่างกันอย่างไร

1.2 วัตถุประสงค์

1.2.1 เพื่อศึกษาวิธีการแพร่กระจายของกระแสวัฒนธรรมเกาหลีทางด้านการเต้นที่เข้ามาสู่สังคมไทย

1.2.2 เพื่อศึกษารูปแบบการเต้นในแบบเกาหลีและการสื่อความหมายของการแสดงออกของศิลปินเกาหลีแต่ละวงผ่านบทเพลง ในกรณีศึกษาศิลปินเกาหลีวง BTS , Twice และ Blackpink

1.3 ขอบเขตการศึกษาวิจัย

การศึกษาวิจัยเรื่อง กระแสวัฒนธรรมเกาหลีทางด้านการเต้น (Cover Dance) ในสังคมไทย มีขอบเขตการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับ วิธีการแพร่กระจายของกระแสวัฒนธรรมเกาหลีที่เผยแพร่เข้ามาในประเทศไทยตั้งแต่ปี พ.ศ. 2543 – พ.ศ. 2561 และรูปแบบภาพรวมของการเต้นในแบบเกาหลีและความหมายของการแสดงออกของศิลปินเกาหลีแต่ละวงผ่านบทเพลง ในกรณีศึกษาศิลปินเกาหลีวง BTS , Twice และ Blackpink

1.4 วิธีการศึกษาวิจัย

ผู้ศึกษาวิจัยเรื่อง “กระแสวัฒนธรรมเกาหลีทางด้านการเต้นในสังคมไทย” เป็นงานวิจัยเชิงคุณภาพ มีวิธีการศึกษา โดยการเก็บข้อมูลแบบปฐมภูมิ โดยการ เก็บข้อมูลจากการสังเกตการณ์ สอบถามและข้อมูลจากสื่อ

Youtube และมีการเก็บข้อมูลแบบพฤติกรรม คือ ข้อมูลจากหนังสือ งานวิจัย และบทความบนเว็บไซต์ ทั้งภาษาไทย ภาษาอังกฤษ และ ภาษาเกาหลี

1.5 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการวิจัย

1.5.1 ทำให้ทราบถึงที่มาและวิธีการแพร่กระจายวัฒนธรรมเกาหลีทางการเต้นที่กระจายเข้ามาสู่สังคมไทยและรูปแบบของท่าเต้นในแต่ละเพลงเหล่านั้นมีการสื่อความหมายที่แตกต่างกันอย่างไรบ้าง

1.5.2 ทำให้เรียนรู้ภาษาเกาหลีและภาษาอังกฤษ ทั้งจากการแปลเนื้อเพลงเกาหลี ข้อมูลจากบทความและข่าวสารในบางเว็บไซต์

บทที่ 2

การทบทวนวรรณกรรมและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยเรื่อง “กระแสวัฒนธรรมเกาหลีทางการเต้นในประเทศไทย” ผู้วิจัยได้ทบทวนแนวความคิดและศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องโดยจัดแบ่งเนื้อหาออกได้เป็น แนวคิดและงานวิจัยที่เกี่ยวกับข้องกับการแพร่กระจายที่ประกอบไปด้วย ทฤษฎีการแพร่กระจายทางวัฒนธรรม และ ทฤษฎีการเคลื่อนย้ายข้ามพรมแดนรัฐชาติของอัปปาตุไร (Transnationalism) อีกส่วนหนึ่งคือ แนวคิดและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเรื่องสัญวิทยาและการสร้างความหมาย (Semiology and Signification) ดังต่อไปนี้

2.1 แนวคิดและงานวิจัยที่เกี่ยวกับการแพร่กระจาย

2.1.1 แนวคิดทฤษฎีการแพร่กระจายทางวัฒนธรรม เป็นทฤษฎีที่ใช้อธิบายวิธีการหรือขั้นตอนของการเผยแพร่วัฒนธรรมหนึ่งไปสู่อีกวัฒนธรรมหนึ่ง โดยคำนึงถึงข้อเหมือนและข้อต่างของวัฒนธรรมทั้งสอง เป็นสำคัญ โรแลนด์ โรเบิร์ตสัน (Roland Robertson) นักวิชาการชาวอังกฤษได้อธิบายถึงการปฏิสัมพันธ์กันระหว่างวัฒนธรรมว่า วัฒนธรรมในโลกต่างมีความหลากหลาย การที่วัฒนธรรมหนึ่งจะเข้าไปครอบงำอีกวัฒนธรรมโดยสมบูรณ์ เพื่อให้ได้มาซึ่งวัฒนธรรมที่มีลักษณะสำเร็จรูปเพียงรูปแบบ เดียวนั้นไม่สามารถเป็นไปได้ แต่วัฒนธรรมทั้งหลายในโลกนี้สามารถที่จะเกิดการผสมผสานระหว่าง วัฒนธรรมได้ด้วยการมีปฏิสัมพันธ์กัน ซึ่งในยุค โลกาภิวัตน์นั้น กระบวนการสื่อสารจะถูกนำมาใช้ เพื่อทำหน้าที่ในการสร้างวัฒนธรรมลูกผสม (hybrid cultures) อยู่อย่างต่อเนื่อง โดยที่บุคคลในสังคม นั้นจะเลือกเปิดรับวัฒนธรรมใหม่เข้ามาผนวกกับวัฒนธรรมดั้งเดิมของท้องถิ่น ตน โดยฟริตซ์ เกรบ (Fritz Graeb) และวิลเฮล์ม ชมิดท์ (Wilhelm Schmidt) ชาวเยอรมัน ได้เสนอทฤษฎีสนับสนุนว่า อีกปัจจัยที่สำคัญสำหรับการแพร่กระจายทางวัฒนธรรมนั้น คือวัฒนธรรมต้นทางและปลายทางนั้น จำเป็นต้องมีความคล้ายคลึงกันไม่มากนักน้อย โดยอาจจะมีความเหมือนกันเนื่องจากเกิดการอพยพย้ายถิ่นฐานของผู้คนแล้วนำวัฒนธรรมเดิมของตนไปเผยแพร่ปรับใช้ในสังคมใหม่ที่มีพื้นฐานทางวัฒนธรรม ที่คล้ายคลึงกัน หรืออาจเกิดจากการหุบยืมทางวัฒนธรรมจากสังคมหนึ่งไปสู่อีกสังคมหนึ่ง เช่น การ นับถือศาสนา จากการคมนาคมขนส่ง หรือการติดต่อสื่อสารที่ทำให้เกิดการปฏิสัมพันธ์ระหว่างคนต่าง วัฒนธรรม เป็นต้น (Michael Goldstein, 2552 อ้างถึงใน จรรยาลักษณ์ สิริกุลณมิต)

ซึ่งในวงการเพลงของประเทศไทยในอดีต นักร้องศิลปินของประเทศไทยมีการร้องเพลงและเต้นประกอบเพลงตั้งแต่สมัยยุค 90 ของค่ายเพลงดังอย่างค่าย RS และ GMM Grammy ซึ่งในยุคสมัยนั้นการเต้นของศิลปินไทยยังเป็นการเต้นที่ไม่ได้มีความซับซ้อนและสามารถเต้นตามได้ง่าย แต่เมื่อวัฒนธรรมทางการเต้นของเกาหลีได้เริ่มเข้ามาในประเทศไทย หลังจากนั้น ก็เริ่มมีการพัฒนาและผสมผสานวัฒนธรรมของเกาหลีทางการเต้น โดยพัฒนาการเต้นจากท่าที่เคลื่อนไหวได้ง่ายไม่ซับซ้อน มาเป็นการเต้นที่มีความซับซ้อนและยากมากขึ้น และ

เริ่มมีการรวมกลุ่มศิลปินขึ้นหรือที่เรียกว่า บอยแบนด์หรือเกิร์ลกรุ๊ป ตามแบบ k-pop มากขึ้น จึงทำให้เยาวชนไทย บางกลุ่มที่จากเดิมไม่เคยรู้จักศิลปินหรือการเต้นสไตล์เกาหลีก่อน ก็ได้รับวัฒนธรรมการเต้นที่มาจากศิลปินในประเทศไทย ที่ซึ่งเป็นการเต้นที่ผสมผสานกับการเต้นจากวัฒนธรรมของเกาหลี จนกลายเป็นชื่นชอบการเต้นนั้นไป โดยไม่รู้ตัว

2.1.2 แนวความคิดทฤษฎีเรื่องการเคลื่อนย้ายข้ามพรมแดนรัฐชาติ(Transnationalism) ของ

อัปปาคุไร

การเชื่อมโยงกันของโลกปัจจุบัน นอกจากจะดูที่การเชื่อมต่อ หรือการทำให้เส้นเขตแดนจางหายไปผ่านการค้า การลงทุน สาธารณูปโภคพื้นฐาน เช่น ถนนหนทาง สนามบิน ท่าเรือ ยังอาจพิจารณาได้ในพื้นที่ของการสื่อสารหรือพื้นที่ทางวัฒนธรรม ดังที่คลิฟฟอร์ด เกียร์ตซ์ (1973) เสนอในข้อเขียนการตีความหมายทางวัฒนธรรม (The Interpretation of Culture) ว่ามนุษย์ทุกคนต่างอยู่ในข่ายใยของความหมาย (web of meaning) สะท้อนความเป็นเครือข่ายของวัฒนธรรม

ภายใต้เทคโนโลยีต่าง ๆ ที่ถูกพัฒนาขึ้นในศตวรรษที่ 20 โดยเฉพาะการขนส่งและการสื่อสาร เช่น เครื่องบิน โทรศัพท์ คอมพิวเตอร์ และวิดีโอ ทำให้โลกติดต่อสัมพันธ์กันอย่างเข้มข้น โลกจึงเต็มไปด้วยการหลั่งไหลของผู้คน ภาพลักษณ์ และวัตถุ สิ่งเหล่านี้ส่งต่อข้ามพรมแดน และทำให้เกิดข้อถกเถียงใหม่เกี่ยวกับผลกระทบของสินค้า สื่อ และความหลากหลายทางวัฒนธรรมของโลก ซึ่งมีการอพยพย้ายเข้า ย้ายออกของผู้คนภายในรัฐชาติ ความสัมพันธ์แบบเชื่อมโยงร้อยรัดเข้าด้วยกันที่เกิดขึ้นกับโลก คือการหลั่งไหลทางวัฒนธรรมข้ามพรมแดน ซึ่งการศึกษาทางมานุษยวิทยาอาจเรียกว่า ลักษณะข้ามพรมแดนรัฐชาติ หรือแนวคิดเรื่องพื้นที่สังคมวิชายข้ามพรมแดน (Transnationalism) มีการหลั่งไหลทางวัฒนธรรมข้ามพรมแดนรัฐชาติอย่างมากในศตวรรษที่ 20

สำหรับแนวคิด Transnationalism เริ่มขึ้นในช่วงปลายทศวรรษที่ 1980 เป็นงานที่เกิดขึ้นในช่วงเวลาที่ทั้งรัฐและทุน รวมทั้งกระแสโลกาภิวัตน์มีความแข็งแกร่งจนสามารถขยายอำนาจไปครอบครองท้องถิ่นได้มากขึ้น โดยผ่านกลไกต่าง ๆ ทั้งที่เป็นของรัฐและเอกชน รวมทั้งผ่านระบบการสื่อสารในรูปแบบต่าง ๆ ด้วย โดยแนวคิดที่ได้รับความนิยมอย่างกว้างขวางจากนักวิชาการตะวันตก คือ แนวคิดเรื่องพื้นที่สังคมข้ามพรมแดน (transnationalism) โลกาภิวัตน์ (globalization) และคนพลัดถิ่น (diaspora) ซึ่งถือเป็นแนวคิดสำคัญในการศึกษาด้านมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ (Arjun Appadurai, 1996 อ้างถึงในจิรัฐภูมิ เสนาคำ 2547: 192)

การข้ามพรมแดนรัฐชาติ หรือTransnationalism หมายถึง ปรากฏการณ์ทางสังคมที่คนกลุ่มต่างติดต่อเชื่อมโยงผ่านความสัมพันธ์ทางการเมือง เศรษฐกิจ วัฒนธรรม ซึ่งมีได้จำกัดอยู่ภายในดินแดนของรัฐชาติใด แต่ติดต่อเชื่อมโยงข้ามอาณาเขตของรัฐชาติสมัยใหม่ อาศัยเทคโนโลยีสื่อสารเข้ามาช่วยในการติดต่อสัมพันธ์ ทำให้การสื่อสารเป็นไปอย่างรวดเร็วมากขึ้น เทคโนโลยีในคริสต์ศตวรรษที่ 20 โดยเฉพาะการขนส่งและการสื่อสาร เช่น

เครื่องบิน โทรศัพท์ คอมพิวเตอร์ และวิดีโอ ทำให้โลกติดต่อสัมพันธ์กันอย่างเข้มข้น โลกจึงเต็มไปด้วยการหลั่งไหลของผู้คน ภาพลักษณ์ และวัตถุ สิ่งเหล่านี้ส่งต่อข้ามพรมแดน และทำให้เกิดข้อถกเถียงใหม่เกี่ยวกับผลกระทบของสินค้า สื่อ และความหลากหลายทางวัฒนธรรมของโลก ซึ่งมีการอพยพย้ายเข้า ย้ายออกของผู้คนภายในรัฐชาติ ความสัมพันธ์แบบเชื่อมโยงร้อยรัดเข้าด้วยกันที่เกิดขึ้นกับโลก คือการหลั่งไหลทางวัฒนธรรมข้ามพรมแดน ซึ่งการศึกษาทางมานุษยวิทยาอาจเรียกว่า ลักษณะข้ามพรมแดนรัฐชาติ (transnationalism)

การศึกษาของ อัทพาตูโร อธิบายว่าการข้ามพรมแดนมี 5 ลักษณะ คือ

1. พรมแดนชาติพันธุ์ (ethnoscapes) เกิดการเคลื่อนไหวของผู้คน เช่น นักท่องเที่ยว คนอพยพ คนถูกเนรเทศ คนย้ายถิ่นอาศัย และคนทำงาน คนอพยพและคนทำงานในที่นี่เกิดขึ้นมากในโลกที่สาม ซึ่งมีแรงงานจำนวนมากย้ายถิ่นไปทำงานในโลกที่หนึ่ง การอพยพแรงงานนี้ทำให้เกิดการเคลื่อนย้ายของมวลชนจำนวนมาก ประเทศอเมริกาและประเทศในยุโรปจะกลายเป็นตัวแบบให้กับโลกที่สาม

2. พรมแดนเทคโนโลยี (technoscapes) เทคโนโลยีข้อมูลข่าวสารหลั่งไหลโดยบริษัทการค้าต่างๆ กิจการพาณิชย์เกิดขึ้นในหลายประเทศ เช่น บริษัทผลิตเหล็กในลิเบียอาจได้รับความสนใจจากอินเดีย รัสเซีย จีน หรือญี่ปุ่น

3. พรมแดนการเงิน (finanscapes) มีการหลั่งไหลของเงินตราจำนวนมากในตลาดการค้าการลงทุน การเคลื่อนไหวของเงินตรากลายเป็นเรื่องยากที่จะกำหนดขอบเขต เพราะนายทุนต้องการผลกำไรมากโดยต้องติดต่อกับต่างประเทศ มิใช่ลงทุนในประเทศอย่างเดียว สิ่งนี้ก่อให้เกิดความขัดแย้งชนิดใหม่ เช่น ชาวลาสแอนเจลีส์ไม่พอใจชาวญี่ปุ่นที่มาซื้อเมืองของพวกเขา หรือชาวบอมเบย์กังวลเกี่ยวกับเมืองที่เขาอาศัยว่าจะถูกชาวอาหรับจากเปอร์เซียยึดครอง

4. พรมแดนสื่อ (mediascapes) ภาพลักษณ์ของความจริงถูกสร้างขึ้น และถูกเผยแพร่ออกไปมากมาย โดยหนังสือพิมพ์ โทรทัศน์ และภาพยนตร์ พรมแดนสื่อทำให้เรื่องราวของผู้คนจากที่ต่างๆ ทั่วโลกเป็นที่รับรู้ในวงกว้าง และทำให้คนท้องถิ่นมีโอกาสเผยแพร่เรื่องราวของตัวเองได้อย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน

5. พรมแดนความคิด (ideascapes) รัฐชาติได้สร้างความคิดขึ้นมา ความคิดที่ถูกสร้างส่วนใหญ่เป็นเรื่องของความรุ่งเรือง ความเจริญก้าวหน้า อีสรภาพ ภราดรภาพ สิทธิเสรีภาพ ประชาธิปไตย และความเป็นเอกราช ความคิดเหล่านี้มีการต่อสู้แข่งขันกันในภูมิภาคยุโรป อเมริกา และส่วนต่างๆ ของโลก

การศึกษาการเคลื่อนย้ายข้ามพรมแดนรัฐชาติในมิติวัฒนธรรมแบ่งออกเป็น 2 แนวทาง คือ แนวทางแรก อธิบายว่าโลกประกอบด้วยความสัมพันธ์ศูนย์กลาง และชายขอบ ซึ่งถูกครอบงำด้วยทุนนิยมตะวันตก แต่สิ่งที่ทำให้แตกต่างกันคือวัฒนธรรม คำอธิบายแนวนี้อาจเรียกว่าเป็น แนวคิดแบบ จักรวรรดินิยมทางวัฒนธรรม (cultural imperialism) หรือ การทำให้โลกรวมเป็นหนึ่งเดียว ซึ่งอธิบายว่าศูนย์กลางอำนาจครอบงำคนที่อยู่ชายขอบ ผู้ที่มีอำนาจจะทำลายวัฒนธรรมชายขอบให้หมดไป และทำให้กลายเป็นวัฒนธรรมเดียวกัน ซีส แฮมลิงค์ ศึกษา

การทำลายวัฒนธรรมดนตรีของท้องถิ่นในประเทศโลกที่สามหลายแห่ง ดนตรีพื้นเมืองเหล่านี้ถูกทำลายโดยดนตรีป๊อปอเมริกัน

แฮมลิงค์กล่าวว่า การพัฒนาทางวัฒนธรรมในประเทศศูนย์กลางเป็นกระบวนการที่เกิดขึ้นพร้อมกับการแผ่ขยายตัวไปยังประเทศชายขอบ และทำให้วัฒนธรรมของชุมชนชายขอบถูกทำลายไป หรือถูกทำให้เปลี่ยนแปลงไป คำอธิบายตามแนวทางนี้ต้องการบอกว่าโลกสมัยใหม่ทำให้ทุกอย่างคล้ายกัน และตอกย้ำว่าศูนย์กลางมีอำนาจที่จะครอบงำชายขอบ ซึ่งคำอธิบายนี้มองข้ามพลังของชายขอบที่อาจมีอยู่ และมองข้ามความสัมพันธ์ข้ามพรมแดนระหว่างรัฐประเทศ และท้องถิ่น

แนวทางที่สอง อธิบายว่า ถึงแม้ว่าจะมีความแตกต่างระหว่างศูนย์กลางกับชายขอบ แต่วัฒนธรรมก็เป็นสิ่งที่ลื่นไหลไปมาข้ามพรมแดนรัฐชาติ วัฒนธรรมมิได้ถูกแทนที่ หรือถูกทำให้หายไป แต่มันจะแทรกตัวเข้าไปอยู่ในความหมายอื่นๆ อุลฟ์ แชนเนอร์ช กล่าวว่าการลื่นไหลของวัฒนธรรมข้ามชาติต้องมีเทคโนโลยีใหม่ และสัญลักษณ์ใหม่ให้กับชุมชนชายขอบคอยรองรับ เช่น ดนตรีหรือวรรณกรรม อาจถูกนำกลับมาใช้ใหม่ผสมเข้ากับวัตถุดิบพื้นเมือง และกลายเป็นของใหม่ที่แตกต่างหลากหลาย เช่น นักเขียนชาวไนจีเรีย โวล โซยีนก้า ได้รับรางวัลโนเบลสาขาวรรณกรรมในปี ค.ศ.1986 งานเขียนของเขาเป็นการผสมผสานระหว่างความคิดคนเมืองกับจินตนาการเกี่ยวกับตำนานของคนไนจีเรียท้องถิ่น

อาจกล่าวได้ว่า คำอธิบายแนวนี้ทำให้เห็นสิ่งที่ป็นวัฒนธรรมเนื้อแท้ดั้งเดิม เช่นเดียวกับคำอธิบายแบบจักรวรรดินิยมวัฒนธรรม นอกจากนั้น คำอธิบายทั้งสองแนวอาจถูกต้อง ถ้าโลกหมายถึงการผสมผสานให้เป็นหนึ่งเดียว และการทำให้เกิดความแตกต่างหลากหลาย

นักมานุษยวิทยา และนักวิชาการสาขาอื่นๆ สนใจประเด็นเกี่ยวกับความเป็นชาติในยุคสมัยที่โลกกำลังติดต่อสัมพันธ์กัน คำถามคือ ในปรากฏการณ์ดังกล่าว ซึ่งมนุษย์มีการเคลื่อนย้ายถิ่นข้ามพรมแดนรัฐชาติ โดยอาศัยการเป็นผู้อพยพจะทำให้ความเป็นชาติดำรงอยู่ต่อไปได้หรือไม่ หรือปรากฏการณ์นี้จะทำให้เกิดนโยบายใหม่ในเรื่องพรมแดนประเทศหรือไม่ คำตอบอาจเป็นเรื่องยาก แต่อาจเข้าใจได้ว่าผู้อพยพจากโลกที่สามจำนวนมากซึ่งเดินทางไปตะวันตก หลังสงครามโลกครั้งที่สองโดยเฉพาะอเมริกา อังกฤษ และฝรั่งเศส ผู้อพยพเหล่านั้นทำให้ความหมายของชุมชนรัฐชาติเปลี่ยนแปลงไป

ช่วงปลายคริสต์ศตวรรษที่ 18 รัฐชาติได้ปรากฏขึ้น และกลายเป็นหน่วยรองรับสังคมทั้งหมดให้อยู่ในพื้นที่เดียวกัน ความหมายของคำว่า “ชาตินิยม” จึงเกิดขึ้นมาพร้อมกับการมีสำนึกใหม่ของการเป็นประเทศ ซึ่งวัฒนธรรมต่างๆจะถูกทำให้อยู่ร่วมกันในฐานะเป็นหน่วยพื้นฐานทางการเมือง ในช่วงปลายคริสต์ศตวรรษที่ 20 ความเป็นหนึ่งเดียวของรัฐชาติถูกตั้งคำถามมากขึ้น แต่มันก็ยังใช้ตอกย้ำอย่างรุนแรง ผู้อพยพจำนวนมากจากโลกที่สามเดินทางไปตะวันตกถูกกระทำอย่างเข้มงวด บางครั้งมีการพูดถึงความรุนแรงในโรงเรียน ที่ทำงาน ศาล และพื้นที่สาธารณะ มีการโต้แย้งระหว่างผู้ที่ยึดถือชาตินิยมกับผู้ที่ไม่เห็นด้วย และกลายเป็นสิ่งที่อยู่ตรงข้ามระหว่าง

ชาตินิยมกับความแตกต่างหลากหลายในชาติ มีการแนะนำให้ศึกษาสังคมในมิติของความหลากหลายทางวัฒนธรรม ความเชื่อและวิถีปฏิบัติที่แตกต่างกันของคนกลุ่มต่างๆ

สจ๊วต ฮอลล์ ได้แย้งว่าประเทศตะวันตกล้วนเต็มไปด้วยความแตกต่างซึ่งยากเกินกว่าจะเยียวยา ตะวันตก ประกอบด้วยวัฒนธรรมหลายๆแบบ ซึ่งเป็นสิ่งที่ท้าทายความสามารถในการใช้ชีวิตอยู่กับความหลากหลายในปัจจุบัน ผู้คนในประเทศต้องจินตนาการว่าตัวเองอยู่กับคนที่ต่างไปจากเราให้ได้ แนวคิดอีกด้านหนึ่ง เช่นความคิดของอาร์เธอร์ เอ็ม ชเรซิงเกอร์ เชื่อว่ามนุษย์ที่อยู่ในสังคมที่มีความแตกต่างทางวัฒนธรรม เช่นอเมริกา จะสร้างความร้าวฉานและทำให้ตัวเองอยู่ในกลุ่มเฉพาะ หนทางที่จะทำให้อเมริกาห่างไกลจากความแตกแยกก็คือการทำให้ประเทศหลวมรวมเป็นหนึ่งเดียว โดยทำให้ประชาชนซึมซับวัฒนธรรมเดียวกัน สิ่งที่เกิดขึ้นกับการหลังไหลของผู้คนข้ามพรมแดนรัฐชาติ ก็คือการสร้าง และปรับปรุงแก้ไขวัฒนธรรมประจำชาติ ซึ่งมีความตึงเครียดเกิดขึ้นกับนโยบายการเมืองของชาติเอง (นฤพนธ์ ด้วงวิเศษ, 2558)

2.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการแพร่กระจายทางวัฒนธรรม

จากการศึกษาหนังสือ “วัฒนธรรมสมัยนิยม” โดย บรรณาธิการ : เทียมสุรย์ สิริศรีศักดิ์ และอิสระ ชูศรี ได้ปรากฏบทความเรื่อง “k-pop : พัฒนาการ การขยายพื้นที่ และการครอบครองทางวัฒนธรรมในสังคมไทย” โดย ศิรรา จุฑารัตน์ ที่ได้กล่าวถึง พัฒนาการของวัฒนธรรมประชานิยมของเกาหลี ที่มีผลต่อการรับและการเปลี่ยนแปลงวิถีชีวิตของคนในสังคมไทย ในกลุ่มวัยรุ่นและคนทำงานโดยวิเคราะห์จากพฤติกรรมของผู้บริโภคในปัจจุบันแล้ววิเคราะห์จากสินค้าและบริการ กิจกรรมการเต้น เลียนแบบศิลปินเกาหลี(Cover Dance) เกี่ยวกับวัฒนธรรมประชานิยมเกาหลีที่มีในท้องตลาดว่ามีการเปลี่ยนแปลงไปจากอดีตอย่างไร และบทความนี้ได้มีการศึกษาเอกสารงานวิจัยบทความ สื่อโฆษณา ข่าวจากสื่อต่างๆ ที่นำเสนอเกี่ยวกับกระแสวัฒนธรรมเกาหลีในสังคมไทยและประเทศต่างๆ ตลอดจนสัมภาษณ์บุคคลทั่วไปที่บริโภคสินค้าวัฒนธรรมรวมถึงการเต้นเลียนแบบเกาหลี ถึงทัศนคติและเหตุผลในการเลือกใช้สินค้าและการเลือกทำกิจกรรมดังกล่าว โดยใช้สมมุติฐานว่า วัฒนธรรมประชานิยมเกาหลีที่เข้ามาในประเทศไทยนั้น มีการเปลี่ยนแปลงจากอดีตจนปัจจุบัน ทางด้านรูปแบบการนำเสนอ การขยายขอบเขตของวัฒนธรรมกลุ่มผู้ได้รับอิทธิพลจากวัฒนธรรมประชานิยมเกาหลี และทัศนคติของคนในสังคมไทยที่มีต่อวัฒนธรรมประชานิยมเกาหลี (ศิรรา จุฑารัตน์ , 2558 : 27)

และได้ปรากฏบทความเรื่อง “กลยุทธ์การตลาดของผู้นำเข้าศิลปินจากประเทศเกาหลีใต้ในประเทศไทย” โดย ประภาวี คิวเวทกุล ได้กล่าวถึง ความสำเร็จของการนำเข้าศิลปินเกาหลีในประเทศไทยเกิดขึ้นจากปัจจัยหลายอย่าง ไม่ว่าจะเป็นการสนับสนุนจากรัฐบาลในการแปลงต้นทุนทางวัฒนธรรมที่มีอยู่ให้เป็นสินค้าทางวัฒนธรรมผ่านการวางแผนยุทธศาสตร์ มีการเตรียมความพร้อมที่ชัดเจนและจริงจัง จนกลายเป็นตราสินค้าวัฒนธรรมที่มีศักยภาพอย่างยิ่งในการทำการตลาดในประเทศไทย โดยภาคเอกชนหรือค่ายเพลงเกาหลีจะมีการ

จัดการอย่างเป็นขั้นตอนและเป็นระบบตั้งแต่แรกเริ่ม ตั้งแต่การคัดเลือกศิลปิน การฝึกอบรม การบริหารจัดการ ศิลปิน การผลิตผลงานอย่างสร้างสรรค์ รวมไปถึงกลยุทธ์ทางการตลาดอันชาญฉลาด ซึ่งได้แก่ การสร้างตราสินค้า ให้กับศิลปิน การวางแผนการตลาดอย่างเป็นขั้นตอน กลยุทธ์ด้านผู้บริโภค นอกจากนี้ยังมีการร่วมมือกับผู้นำเข้า ศิลปินภายในประเทศไทยเป็นพันธมิตรเพื่อทำการตลาดในประเทศไทยในส่วนที่ยังเข้าไปไม่ถึง ทำให้การตลาด ภายในประเทศไทยของศิลปินเกาหลีมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น การวางแผนธุรกิจที่ตามทันกระแสโลก มีการใช้ เทคโนโลยีสมัยใหม่มาใช้ในการสื่อสารข้ามประเทศเพื่อส่งสื่ออุตสาหกรรมความบันเทิง โดยผ่านทางอินเทอร์เน็ตซึ่งเป็นเครื่องมือสื่อสารที่สามารถสื่อสารไปยังกลุ่มผู้บริโภคได้อย่างรวดเร็วและมีประสิทธิภาพที่สุดในยุคโลกาภิวัตน์ ผ่านเครื่องมือสมัยใหม่ที่อยู่ใกล้ชิดผู้บริโภค อาทิ โทรศัพท์มือถือ แท็บเล็ต คอมพิวเตอร์ส่วนตัว นอกจากนี้ความ ใกล้เคียงกันทางวัฒนธรรมของศิลปินเกาหลี ไม่ว่าจะเป็นหน้าตา รูปร่าง บุคลิกท่าทาง การอ่อนน้อมถ่อมตน ล้วน เป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้ผู้บริโภคชาวไทยยอมรับได้ง่ายกว่าศิลปินจากฝั่งตะวันตก และยังต้องมีหลักการในการทำ สินค้าให้มีความเป็นมาตรฐาน(Standardization หรือ Global Marketing) สามารถปรับตามแต่ละท้องถิ่น (Local Marketing) เพื่อทำให้สินค้าหรือศิลปินเกาหลีให้มีมาตรฐานสากลดังเช่นศิลปินจากประเทศตะวันตกแต่มีความเป็น เอเชียเพื่อให้เข้ากับประเทศไทย ซึ่งองค์ประกอบเหล่านี้สามารถสรุปและอธิบายโดยละเอียดให้เห็นถึงกลยุทธ์การ บริหารการตลาดของศิลปินเกาหลีในด้านต่างๆ ที่เป็นจุดเริ่มต้นของความนิยมการเต้นสไตล์เกาหลีหรือ Cover Dance ในประเทศไทย

2.3 แนวคิดและงานวิจัยเกี่ยวกับเรื่องสัญลักษณ์และการสร้างความหมาย (Semiology and Signification)

2.3.1 แนวคิดสัญลักษณ์ หรือ สัญลักษณ์ มาจากคำว่า Semiotics และ Semiology ตามลำดับ ทั้งสอง คำมาจากภาษา กรีกที่มีรากศัพท์คำเดียวกัน คือ Semeion หรือ Sign สัญลักษณ์นั่นเอง Semiotics เป็นคำที่ นักปราชญ์ชาวอเมริกัน Charles S. Peirce (ค.ศ.1839-1914) ใช้และทำให้เป็นที่แพร่หลายในวงการวิชาการ อเมริกัน ส่วน Semiology เป็นคำที่นักภาษาศาสตร์ชาวสวิสผู้มีชื่อเสียง Ferdinand de Saussure (ค.ศ.1857-1913) ตั้งขึ้นและนิยมใช้ในหมู่นักวิชาการชาวยุโรป (สรณี วงเบ็ญสัจจ์, 2544 อ้างถึงใน ปิติ มณีเนตร) สำหรับความ ของสัญลักษณ์นั้นได้มีผู้ให้ คำอธิบายไว้ดังนี้

Ferdinan de Saussure ได้ให้คำอธิบายถึงสัญลักษณ์ว่าเป็นศาสตร์ที่ศึกษาถึงวิถีชีวิตภายใน ของสังคม ที่สัญลักษณ์นั้นถือกำเนิดขึ้นมา เมื่อขยายความคำว่า วิถีชีวิตของสัญลักษณ์ให้กว้างออกไป ก็จะหมายถึงการศึกษาการ กำเนิด การเจริญ การแปรเปลี่ยน การสูญสลายของสัญลักษณ์ตัวหนึ่งๆ รวมทั้งวิเคราะห์กฎที่อยู่เบื้องหลังวิถีชีวิต ดังกล่าว ศาสตร์นี้จึงสอนเราให้รู้ว่า สัญลักษณ์ประกอบขึ้นมาจากอะไรและกฎเกณฑ์ใดที่ควบคุมมัน (Saussure, 1974) ตามแนวคิดของ Saussure สัญลักษณ์ (Sign) ประกอบขึ้นมาจากองค์ประกอบสองส่วน คือ รูปสัญลักษณ์

(Signifier) ที่เราสามารถรับรู้ได้ผ่านทางระบบประสาทสัมผัส เช่น เสียง (Acoustic Image) ของคำพูดที่เปล่งออกมาและผู้รับสารได้ยินกับ “ความหมายสัญญาณ” (Signified) ที่เกิดขึ้นภายในใจของผู้รับสาร

ความสัมพันธ์ระหว่างสัญญาณตัวหนึ่งกับสัญญาณตัวอื่นๆ เกิดขึ้นโดยตรรกะว่าด้วยความแตกต่าง (The Logic Of Difference) นั่นคือสัญญาณแต่ละตัวจะมีความหมายได้เกิดจากการ เปรียบเทียบว่าตัวมันแตกต่างไปจากสัญญาณตัวอื่นๆ ในระบบเดียวกัน หากปราศจากความแตกต่าง ความหมายไม่อาจเกิดขึ้นได้ ความแตกต่างที่ทำให้ค่าความหมายเด่นชัดที่สุดคือความแตกต่างแบบตรงกันข้าม เช่น บนกับล่าง ขาวกับดำ ร้อนกับหนาว ซึ่งต่างก็สร้างความหมายให้แก่กันและกัน ในแง่ (Opposition) ความหมายของสัญญาณหนึ่งเกิดจากความไม่มีหรือไม่เป็นของสัญญาณอื่นๆ (สรณี วงเบ็ยสัจ , 2544 อ้างถึงใน ปิติ มณีเนตร)

การรวมตัวระหว่างรูปสัญญาณและความหมายสัญญาณเป็นเรื่องของขนบทางวัฒนธรรม (Cultural Convention) เป็นความสัมพันธ์ที่ไม่เป็นไปตามธรรมชาติ/อธิบายไม่ได้ตามตรรกะ แต่เป็นเพียงการสมมติขึ้นลอยๆ (Arbitrary) จึงไม่มีเหตุผลสากลที่ลอยอยู่เหนือความเข้าใจ (Transcendent) ที่กำหนดให้รูปสัญญาณหนึ่งๆ ต้องใช้ความหมายกับสัญญาณหนึ่งๆ ซึ่งกฎเกณฑ์ กติกาต่างๆ ที่สร้างขึ้น อย่างเป็นระบบอันซ่อนอยู่เบื้องหลังการจับคู่กันของรูปสัญญาณและความหมายสัญญาณนั้น เราเรียกว่า รหัส (Code)

Saussure กล่าวถึง การจัดระบบระเบียบระบบสัญญาณหรือรหัสสัญญาณว่ามี 2 ระนาบ คือ ความสัมพันธ์แนวตั้งหรือกระบวนทัศน์ (Paradigmatic Relation) และความสัมพันธ์แนวระนาบ หรือวากยสัมพันธ์ (Syntagmatic Relation) กระบวนทัศน์หรือ Paradigm คือ ชุดสัญญาณซึ่งประกอบด้วยสัญญาณที่มีความเหมือนมากพอที่จะ อยู่ในชุดเดียวกัน (Set of signs) แต่ก็มีความแตกต่างกันมากพอที่จะแยกออกจากกันได้ ออกอย่างชัดเจน ตัวอย่างเช่น ชุดกระบวนทัศน์ที่พักรวมประกอบด้วย โรงแรม รีสอร์ท โฮมสเตย์ บังกะโล เกตส์เฮาส์ การวิเคราะห์ความหมายในกระบวนทัศน์นี้เป็นการหาแบบแผนที่ซ่อนเร้นของคู่ตรงข้าม และสร้างความหมายขึ้น (Hidden Pattern of Opposition) ทั้งนี้เนื่องมาจากข้อเท็จจริงเกี่ยวกับความหมายที่ได้กล่าวมาแล้วว่าหากปราศจากความแตกต่างความหมายก็กลายเป็นสิ่งที่ไม่มีความหมาย (กาญจนา แก้วเทพ , 2542 อ้างถึงใน ปิติ มณีเนตร)

ความสัมพันธ์แบบกระบวนทัศน์ของสัญญาณนี้เป็นความสัมพันธ์แบบเปรียบเทียบความแตกต่างบนความเหมือน ความแตกต่างทำให้เลือกได้ แยกได้ แทนค่าได้แต่ความหมายทำให้เกิดการโยง (Association) ระหว่างหน่วยที่ถูกแยกหรือถูกเลือกใช้กับหน่วยที่ไม่ถูกเลือกเกิดเป็นความสัมพันธ์แบบโยง (Association Relation) ซึ่งเป็นวิธีการสร้างความหมายอีกแบบหนึ่ง

ในส่วนวากยสัมพันธ์เป็นความสัมพันธ์แบบเรียงลำดับก่อนและหลัง (ในกรณีที่เป็นประโยคเรื่องเล่า) หรือแบบจัดรวม (กรณีที่เป็นอวัจนภาษา) เราสามารถนำสัญญาณที่เลือกออกมาจากกระบวนทัศน์ชุดใดชุดหนึ่งมาจัดรวมกับตัวอื่นๆ เกิดเป็นความหมายหลักการวิเคราะห์แบบนี้จะให้ความสำคัญกับองค์ประกอบในระบบความหมายโดย

จะเน้นการลำดับขั้นหรือช่วงระยะเวลาของเหตุการณ์หรือการปรากฏของสัญญาณ (สรณี วงเบ็ยส์จัจ , 2544 และ กาญจนา แก้วเทพ , 2542 อ้างถึงใน ปีติ มณีเนตร)

Charles Sanders Peirce มีความเห็นแตกต่างจาก Saussure อยู่เล็กน้อยในเรื่ององค์ประกอบของสัญญาณสำหรับ Peirce แล้วสัญญาณเป็นรูปแบบความสัมพันธ์ที่เกิดขึ้นจาก 3 ส่วน (Gottdiener, 1995) คือ

1. สื่อกลางหรือพาหนะที่เป็นตัวนำความคิดไปสู่จิตใจของผู้รับเรียกว่า Representamen
2. ความคิดที่แปลได้จากสัญญาณ เรียกว่า Interpretant หรือส่วนของความหมายนั่นเอง
3. วัตถุอ้างอิง (Object , Referent) ที่ Representamen สื่อถึงในฐานะเป็นภาพตัวแทนซึ่ง อาจเป็นสิ่งของหรือสถานการณ์ที่มีความเกี่ยวข้องสืบเนื่องมาจากการรับรู้ Representamen นั้นๆ

จะเห็นว่า Representamen เทียบได้กับรูปสัญญาณ (Signifier) และ Interpretant จะใกล้เคียงกับความหมายสัญญาณ (Signified) ของ Saussure แต่ไม่เหมือนกันเสียทีเดียวเพราะ Interpretant จะรวมความหมายที่เกิดจากสัญญาณและเกิดจากตัวผู้สัมผัสสัญญาณนั้นๆ ด้วย Interpretant ไม่ใช่ตัวผู้แปลสัญญาณแต่เป็นผลของการที่สัญญาณสัมผัสผู้ใช้จึงรวมเอาประสบการณ์ของผู้ใช้ที่มีต่อ “ของจริง” (Object) เอาไว้ในความหมายด้วย (สรณี วงเบ็ยส์จัจ , 2544) กระบวนการสร้างความหมาย (Signification) จึงเป็นผลรวมจากประสบการณ์ในโลกแห่งวัตถุและกระบวนการทางสมองที่ทำงานร่วมกัน องค์ประกอบทั้งสามส่วนนี้สร้างความสัมพันธ์ระหว่างกัน องค์ประกอบตัวหนึ่งสามารถเปลี่ยนไปอยู่ในฐานะขององค์ประกอบตัวอื่นๆได้โดยอิสระโดยขึ้นอยู่กับสถานการณ์ (circumstance) สัญญาณหนึ่งแปรรูปเป็นอีกสัญญาณหนึ่ง และกระตุ้นให้เกิดสัญญาณ อื่นๆ ตามมากลายเป็นกระแสของเครื่องหมายที่ไหลต่อเนื่องกันไปอย่างไม่จบสิ้น Peirce ได้จัดแบ่งสัญญาณออกเป็น 3 ประเภทตามความสัมพันธ์ของสัญญาณกับของจริงที่ถูกแทนที่กัน ได้แก่

1. Icon หรือ รูปเหมือน เป็นเครื่องหมายที่มีรูปร่างลักษณะเหมือน (resemblance) หรือ คล้ายกับของจริง หรือสิ่งที่บ่งถึง และเป็นที่ยอมรับได้ง่าย ตัวอย่าง เช่น ภาพถ่าย แผนที่ ภาพวาด ภาพบนป้ายจราจรที่เป็นรูปจำลองในลักษณะต่างๆ หรือคำพูดบางคำที่เป็นการเลียนเสียงธรรมชาติ รวมไปถึง ทำเต็นท์ที่แสดงออกมาแทนความหมายของเพลง
2. Index/Indices หรือ ดัชนีเป็นเครื่องหมายที่เชื่อมโยงของจริงแบบเป็นเหตุเป็นผลกัน (casual connection) เป็นเครื่องบ่งชี้ถึงสิ่งใดสิ่งหนึ่ง เช่น ควันไฟเป็นเครื่องบ่งชี้ว่ามีไฟไหม้
3. Symbol หรือสัญลักษณ์ เป็นเครื่องหมายที่แสดงถึงบางสิ่งบางอย่าง แต่มั่นไม่ได้ คล้ายคลึงกับสิ่งที่บ่งชี้ ความเชื่อมโยงระหว่างสัญลักษณ์กับของจริงที่อ้างถึงนั้นไม่ใช่การเชื่อมโยงกันตามธรรมชาติแต่เป็นผลมาจากข้อตกลงที่เกิดขึ้นในสังคม (social convention) และอาศัยการเรียนรู้ตัวอย่างเช่น ภาษา เครื่องหมายจราจร และเครื่องหมายทางคณิตศาสตร์

ในบางครั้ง สัญญาที่เราพบเห็นเพียงสัญญาเดียวอาจมีรูปแบบความสัมพันธ์กับของจริงได้หลาย รูปแบบ เช่น ในกรณีของป้ายจราจร ดังตัวอย่างที่ได้ยกมาแล้วว่า รูปจำลองของรถยนต์หรือจักรยานยนต์จอดอยู่ในความสัมพันธ์แบบ Icon แต่ลักษณะของเส้นวงกลมสีแดงขีดทแยงบนพื้นขาวนั้นจัดเป็นสัญลักษณ์ ซึ่งเกิดจากการตกลงและการเรียนรู้ยามันหมายถึง การห้ามกระทำบางอย่าง เป็นต้น

Roland Barthes เป็นนักสัญวิทยาชาวฝรั่งเศสที่มีอิทธิพลอย่างมากในช่วงหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 และเป็นนักคิดที่เริ่มนำเอาการวิเคราะห์แบบสัญวิทยาไปใช้กับวัฒนธรรมศึกษาแนวคิดสำคัญของ Barthes เกี่ยวกับความหมายของสัญญา โดยให้ความเห็นว่าความหมายของสัญญามีอยู่ 2 ระดับ ได้แก่

1. Denotation เป็นระดับความหมายตรงที่ถูกสร้างขึ้นมาอย่างเป็นภวนิสัย (objective) เป็นความหมายที่ผู้ใช้เข้าใจตามตัวอักษร เป็นที่ยอมรับโดยทั่วไปตามข้อตกลงที่กำหนด ขึ้นมาจัดอยู่ในลักษณะของการอธิบายหรือพรรณนา (descriptive level)
2. Connotation เป็นระดับความหมายแฝง ที่เกิดขึ้นจากการตีความโดยอัตวิสัย (Subjective) ขึ้นอยู่กับตัวบุคคล จากประสบการณ์ต่างๆ ที่ได้ประสบมาในชีวิตหรือบริบททางสังคมวัฒนธรรม หนึ่งในผลงานที่ชื่อว่า “มายาคติ” (Mythologies) บาร์ตส์ได้นำเราไปสู่ความคิดเรื่อง “มายาคติ” (Myth) ฝูงในขั้นตอนนี้ เราสามารถที่จะนิยามได้ว่าหมายถึง การสื่อความหมายด้วยคติความเชื่อทางวัฒนธรรมซึ่งถูกกลบเกลื่อน ให้เป็นที่รับรู้เสมือนว่าเป็นธรรมชาติ

Barthes เห็นว่าสิ่งต่างๆ ที่อยู่รอบตัวเราในสังคมนั้นล้วนเป็นสัญญา มีระบบวัฒนธรรม เป็นรหัสหรือกฎเกณฑ์ในการสร้างความหมายของสัญญาแต่ด้วยความเคยชินหรือการอำพรางของวัฒนธรรมเราจึงมองข้ามหรือมองไม่เห็นความหมายในระดับที่สรรพสิ่งต่างๆ มีฐานะเป็นสัญญา หรือถูกทำให้กลายเป็นสัญญา และมีบทบาทหน้าที่ในเชิงสัญญา (sign-function) ไปมองเห็น ความหมายของสรรพสิ่งนั้นเป็นเรื่องของธรรมชาติธรรมดาหรือเป็นเพียงสิ่งของเพื่อการใช้สอย เท่านั้น

Barthes เรียกกระบวนการในการเปลี่ยนแปลง ลดทอน ปกปิด อำพราง บิดเบือนฐานะ การเป็นสัญญาของสรรพสิ่งในสังคมให้กลายเป็นเรื่องของธรรมชาติเป็นสิ่งที่ปกติธรรมดา หรือเป็นสิ่งที่มีความหมาย/หน้าที่ในเชิงใช้สอยแคบๆ ในสังคมว่า “กระบวนการสร้างมายาคติ” และเรียกสิ่งที่เป็นผลลัพธ์หรือผลผลิตของกระบวนการนี้ว่า “มายาคติ” (mytholibidoxa) หรือความคิด/ความเชื่อ ที่คนส่วนใหญ่ในสังคมยอมรับโดยไม่ตั้งคำถามและเป็นความคิดความเชื่อที่สอดคล้องกับระบบ อำนาจที่ดำรงอยู่ในสังคมในขณะนั้น (ไชยรัตน์ เจริญสินโออาร , 2545 อ้างถึงใน ปิติ มณีเนตร) ในระดับของภาษา ความหมายจะเกิดขึ้นจากการมีองค์ประกอบครบ 3 ส่วนคือ

- 1) รูปสัญญา
- 2) ความหมายสัญญา

3) สัญลักษณ์

แต่ในระดับของประสบการณ์การรับรู้ในชีวิตประจำวันเรามองเห็นเพียงสองส่วน คือ รูปสัญลักษณ์กับความหมายสัญลักษณ์เท่านั้นแต่มองไม่เห็นสัญลักษณ์ ซึ่งเป็นผลรวมของรูปและความหมาย ในระดับของมายาคติก็มีลักษณะการทำงาน 3 มิติเช่นกัน โดยที่สัญลักษณ์ในระดับของภาษาได้กลายเป็นรูปสัญลักษณ์ของมายาคติซึ่งหมายถึงมันสามารถสื่อความหมายได้เลย ไม่จำเป็นต้องอาศัยการรวมตัวกันของรูปสัญลักษณ์กับความหมายสัญลักษณ์อย่างในระดับของภาษาอย่างไรก็ตามแม้ว่าจะมีกฎข้อบังคับ แต่ความหมายของสัญลักษณ์ก็ไม่ได้หยุดนิ่งอยู่กับที่หรือมีความหมายอยู่เพียงระดับเดียวแต่มีการเลื่อนไหลของความหมายไปตามบริบทต่างๆด้วย จึงทำให้สัญลักษณ์หนึ่งๆ อาจมีความหมายได้ หลายระดับหลายแง่มุม และเมื่อวิเคราะห์ในระดับที่ลึกลงไปก็จะพบ “มายาคติ” ที่ถูกสร้างขึ้นมาเพื่อสื่อความหมายหรือปลูกฝังคตินิยมบางอย่างโดยทำให้ดูเป็นธรรมชาติอย่างเนียน เพราะความเคยชินจึงทำให้คนในสังคมไม่ทันสังเกตว่ามันเป็นสิ่งประกอบสร้างทางวัฒนธรรมและไม่มีที่ตั้งคำถามหรือข้อสงสัยถึงที่มาที่ไปของมันซึ่งแนวคิดสัญลักษณ์วิทยานี้เองได้นำเราไปสู่ประเด็นของ การสร้างความหมาย (signification) หรือการทำหน้าที่เป็นตัวแทน (representation) โลกของความจริงอันเป็นประเด็นความสนใจหลักอย่างหนึ่งในยุคหลังสมัยใหม่นี้ ซึ่งเหมือนกับการคิดทำเต็นเพื่อสื่อความหมายของเนื้อเพลง รวมไปถึงเพศ อายุ และอารมณ์ของผู้เต้นในเพลงๆนั้น และเป็นการสร้างภาพแทนให้กับศิลปินเกาหลีในยุคสมัยนี้ว่า การนึกถึงศิลปินเกาหลี หรือเพลงเกาหลีนั้น จะต้องนึกถึงการมีผู้หญิงหรือผู้ชายจำนวนหลายคนที่น่าตาดี ที่เต้นประกอบกับการร้องเพลงไปด้วย

2.4 งานวิจัยเกี่ยวกับเรื่องสัญลักษณ์วิทยาและการสร้างความหมาย (Semiology and Signification)

จากการศึกษาวิจัยเรื่อง องค์ประกอบการสื่อสารและกระแสนิยมเพลงเกาหลีในประเทศไทย โดย จรรยาลักษณ์ สิริกุลนฤมิตร (2558)

ได้ปรากฏบทความงานวิจัยเรื่อง What business can learn from K-pop for global Strategy โดย Seo Min Soo (2013) โดยในบทความนี้ได้กล่าวถึงปัจจัยความสำเร็จของวงการเพลงเกาหลีว่า ส่วนหนึ่งมาจากการที่ ค่ายเพลงต่างๆของเกาหลีได้มีการลงทุนในระยะยาวเกี่ยวกับการฝึกทักษะของศิลปิน โดย เริ่มต้นการค้นหาศิลปินจากการคัดเลือกผ่านการประกวดเวทีต่างๆ มีการฝึกศิลปินด้วยการ เรียนร้อง เต้น แต่งเพลง การแสดง และ การเรียนภาษาต่างประเทศ เป็นระยะเวลา ประมาณ 5-7 ปี ทั้งนี้เพื่อเพิ่มคุณค่าและทักษะให้กับศิลปินให้มีภาพลักษณ์ที่ดี มี ความสามารถที่หลากหลายมากกว่าการเป็นนักร้องที่มีความสามารถแค่การร้องเพลงเพียงอย่างเดียว และได้กล่าวถึงปัจจัยหนึ่งที่ส่งผลต่อความสำเร็จของวงการเพลงเกาหลีว่า เกิดขึ้นจาก การที่ ค่ายเพลงในเกาหลีได้มีการดึงตัวทีมงานที่เคยร่วมงานกับศิลปินระดับโลกไม่ว่าจะเป็น นักแต่งเพลง นักออกแบบท่าเต้น เพราะเชื่อว่า ชื่อเสียงของทีมงานจะเป็นที่ยอมรับสำหรับ การทำตลาดในระดับโลก โดยผู้ผลิตต้องการให้ผู้บริโภคได้บริโภคทั้งความไพเราะในการร้องเพลง ท่าเต้น และการแสดง บนเวทีของศิลปิน รวมไปถึง อุตสาหกรรมเพลง

เกาหลีใต้ที่ส่งออกมาเป็นเพลงแนว pop ที่มีจังหวะค่อนข้างเร็ว อีกทั้ง เพลงแนว pop ยังเป็นเพลงที่ฟังติดง่ายกว่าเพลงในแนวอื่น ทำให้เป็นที่นิยมได้ไม่ยาก

จากการทบทวนงานวิจัยเรื่อง องค์ประกอบการสื่อสารและกระแสนิยมเพลงเกาหลีในประเทศไทย นี้ ทำให้เห็นได้ว่า ความสำเร็จของคลื่นกระแสความนิยมเกาหลีมาจากตามผลข้อสรุปจากงานวิจัยข้างต้น ที่ส่วนหนึ่งในความสำเร็จคือ ศิลปินและงานเพลง ที่เป็นปัจจัยส่งผลให้เป็นที่นิยม และมีการลอกเลียนแบบศิลปิน ที่ถูกสร้างให้มีทักษะและภาพลักษณ์ที่ดี ทั้งการแต่งกาย รูปร่างหน้าตา รวมไปถึงความสามารถที่หลากหลายทั้งการเต้นและการร้อง อีกทั้งความนิยมของแนวเพลงที่ฟังง่ายและมีท่าเต้นประกอบ จนทำให้กระแสความนิยมในการเต้นเลียนแบบศิลปินได้ก่อตัวขึ้นในประเทศไทย อีกทั้งในเรื่องของรูปแบบท่าเต้นของศิลปินนั้น เพลงเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้เกิดท่าเต้นที่สอดคล้องกับเนื้อเพลง เพื่อสื่อความหมาย และถ่ายทอดออกมาผ่านการเต้นโดยศิลปิน

และจากการศึกษาวิจัยเรื่อง การสื่อความหมายด้วยท่าเต้นประกอบเพลงจากรายการโทรทัศน์ โดย **ธิดา วารีแสงทิพย์** ทำให้เห็นว่า กระบวนการสื่อความหมายของท่าเต้นประกอบเพลง และความสัมพันธ์ ของท่าเต้นประกอบเพลงที่มีต่อบทเพลงได้อย่างลึกซึ้งและมีประสิทธิภาพ ได้อาศัยแนวคิดเรื่องลักษณะของตัวบท แนวคิดเรื่องรหัส และทฤษฎีสัญญะวิทยานั้น พบว่า ท่าเต้นประกอบเพลงมีกระบวนการสร้างความหมายที่เกิดขึ้นภายในจิตหรือสมองของมนุษย์ โดยภาพหรือท่าเต้นที่เห็นจะเป็นตัวกระตุ้นและขับเคลื่อนทางจิตเพื่อสร้างให้เกิดสัญญาณประเภทภาพ หรือ Image Sign ในสมอง จากนั้นกระบวนการตีความหมายจึงเกิดขึ้นในระยะที่ Peirce เรียกว่า Interpretant โดยภาพที่เห็นและเสียงที่ได้ยินประกอบกับประสบการณ์ของแต่ละบุคคลจะนำไปสู่ ความหมายที่ได้จากท่าทางการเต้น ทั้งนี้ความหมายที่ผู้ชมได้จากท่าเต้นประกอบ เพลงในแต่ละท่าของบทเพลงนั้นๆ จะเป็นไปในทิศทางเดียวกันหรือกล่าวได้ว่าตรงกัน เป็นเพราะการเชื่อมโยงซึ่งกันและกันระหว่างตัวบทซึ่งมีองค์ประกอบแวดล้อม จากทั้งภายในและภายนอกตัวสื่อที่ทำให้ผู้ชมนั้นสามารถตีความหมายออกมาได้อย่างสมบูรณ์

2.5 กรอบการศึกษาและการวิเคราะห์

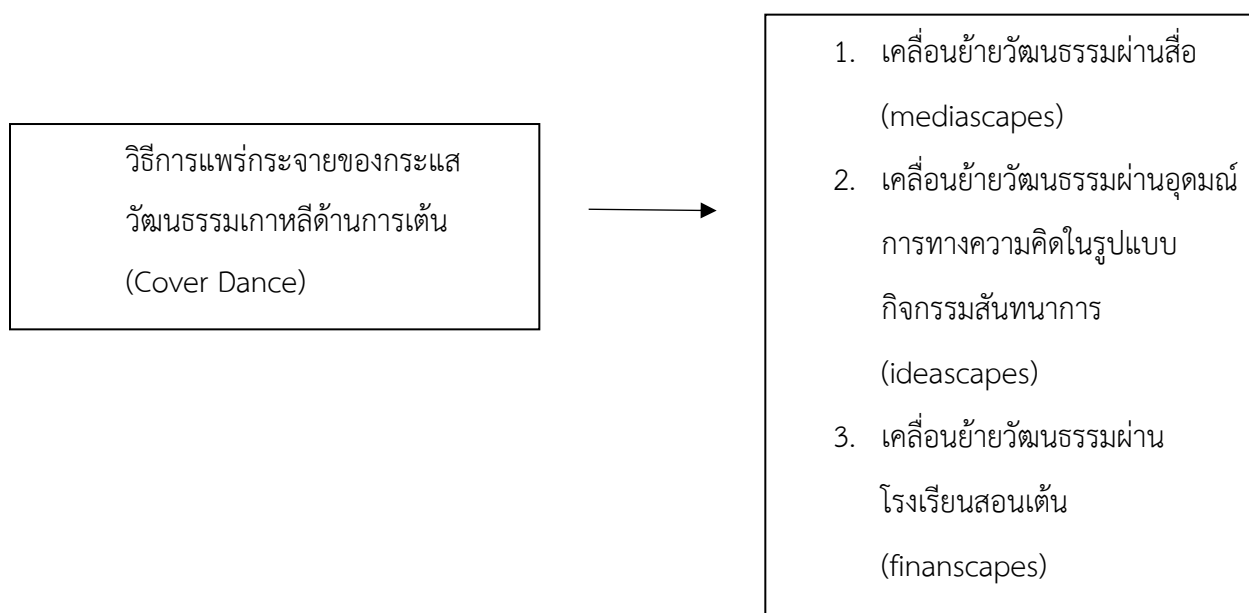
ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ข้อมูล โดยทำกรอบแนวคิดในการวิเคราะห์ เพื่อทำความเข้าใจภาพรวมของงานวิจัยมากยิ่งขึ้น ดังนี้ เพื่อสามารถอธิบาย วิธีการแพร่กระจายวัฒนธรรมของประเทศเกาหลีทางการเต้นที่เข้ามาสู่ประเทศไทย และการเต้นดังกล่าวที่ได้แพร่กระจายเข้ามาสู่ประเทศไทยจนเป็นที่นิยมนั้น ได้มีชื่อเรียกว่า การเต้น cover dance ซึ่งการเต้นประเภทนี้มีรูปแบบการเต้นที่แตกต่างจากการเต้นประเภทอื่น และในแต่ละเพลงของแต่ละศิลปินนั้น มีการสื่อถึงความหมายออกมาในหลากหลายรูปแบบ

โดยผู้วิจัย แบ่งกรอบแนวความคิดในการวิเคราะห์เป็น 2 ประเด็นด้วยกันคือ

ประเด็นแรก ให้ความสนใจศึกษาถึงการเคลื่อนย้ายวัฒนธรรมการเต้นที่เคลื่อนย้ายจากประเทศเกาหลีเข้าสู่ประเทศไทย โดยใช้แนวคิดทฤษฎีการเคลื่อนย้ายข้ามพรมแดนรัฐชาติของ อีปาโดโรมาช่วยในการวิเคราะห์เป็นกรอบแนวคิด โดยสามารถแบ่งวิธีการเคลื่อนย้ายวัฒนธรรม โดยเรียงตามปีที่เคลื่อนย้ายเข้ามาสู่ประเทศไทยได้ดังนี้ 1. เคลื่อนย้ายวัฒนธรรมผ่านสื่อละครและภาพยนตร์ 2. เคลื่อนย้ายวัฒนธรรมผ่านสื่อเพลง 3. เคลื่อนย้ายวัฒนธรรมผ่านการประกวดเต้น 4. เคลื่อนย้ายวัฒนธรรมผ่านโรงเรียนสอนเต้น

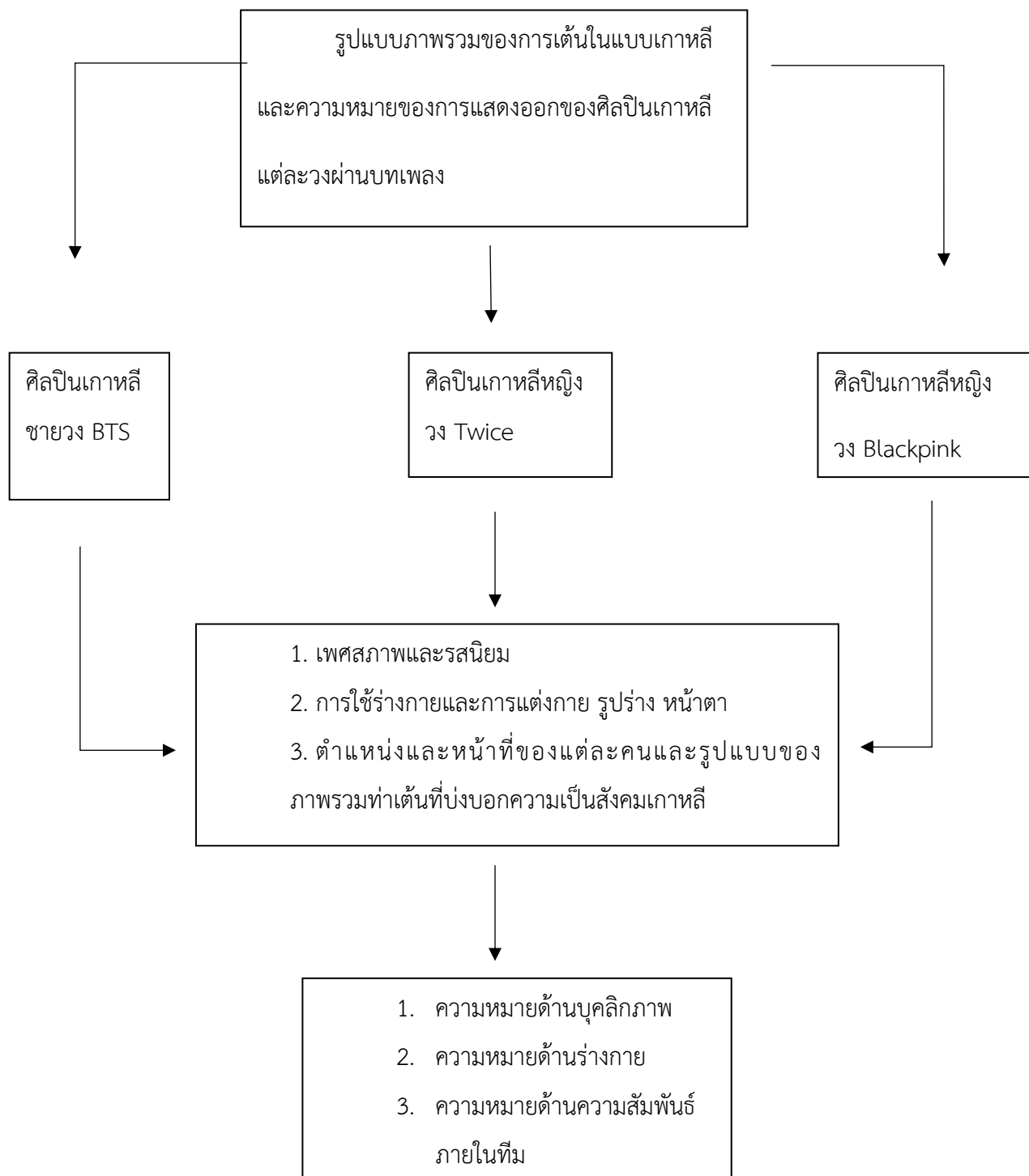
ประเด็นที่สอง มุ่งเน้นศึกษา รูปแบบภาพรวมของการเต้นในแบบเกาหลีและความหมายของการแสดงออกของศิลปินเกาหลีแต่ละวงผ่านบทเพลง ซึ่งปัจจัยที่ส่งผลนั้น ได้แก่ 1.ด้านบุคลิกภาพ 2.ด้านร่างกาย 3.ด้านความสัมพันธ์ภายในทีม และได้ใช้แนวคิดทฤษฎีสัญวิทยาและการสร้างความหมาย เข้ามาร่วมวิเคราะห์ด้วย

วัตถุประสงค์ที่ 1 วิธีการแพร่กระจายของกระแสวัฒนธรรมเกาหลีด้านการเต้นที่เข้ามาสู่สังคมไทย

ภาพที่ 2.1 กรอบแนวคิดและการวิเคราะห์ตามจุดประสงค์ข้อที่ 1

วัตถุประสงค์ที่ 2 รูปแบบการเดินและความหมายของการแสดงออกของศิลปินเกาหลีผ่านบทเพลง

ภาพที่ 2.2 กรอบแนวคิดและการวิเคราะห์ตามจุดประสงค์ข้อที่ 2

2.6 การนำเสนอผลการศึกษา

บทที่ 1 บทนำ

- 1.1 ที่มาและความสำคัญ
- 1.2 วัตถุประสงค์
- 1.3 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ
- 1.4 ขอบเขตการศึกษา
- 1.5 วิธีการศึกษา
- 1.6 นิยามคำศัพท์

บทที่ 2 แนวความคิดและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

- 2.1 แนวความคิดเรื่องทฤษฎีการแพร่กระจาย
 - 2.1.1 แนวคิดการแพร่กระจายทางวัฒนธรรม
 - 2.1.2 แนวความคิดทฤษฎีเรื่องพื้นที่สังคมวิทยาข้ามพรมแดนรัฐชาติ
 - 2.1.3 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการแพร่กระจาย
- 2.2 แนวคิดสัญวิทยาและการสร้างความหมาย (Semiology and Signification)
 - 2.2.1 แนวคิดสัญศาสตร์หรือสัญวิทยา
 - 2.2.2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสัญวิทยา
- 2.3 กรอบการศึกษาและการวิเคราะห์

บทที่ 3 การเคลื่อนย้ายวัฒนธรรมด้านการเดินจากเกาหลีใต้สู่สังคมไทย

- 3.1 เคลื่อนย้ายวัฒนธรรมการเดินผ่านสื่อ (mediescapes)

3.2 เคลื่อนย้ายวัฒนธรรมการเดินผ่านอุดมการณ์ทางความคิดในรูปแบบกิจกรรมสันหนนาการ

(ideascapes)

3.3 เคลื่อนย้ายวัฒนธรรมการเดินผ่านสถาบันสอนเดิน (finanscapes)

3.4 สรุปท้ายบท

บทที่ 4 รูปแบบของการเดินและความหมายของการแสดงออกของศิลปินเกาหลีในแต่ละวง

4.1 ภาพรวมของรูปแบบการเดินในแบบเกาหลี

4.2 ความหมายของการแสดงออกของศิลปินเกาหลีแต่ละวงผ่านบทเพลง

4.2.1 กรณีศึกษาของศิลปินเกาหลีชายวง BTS

4.2.2 กรณีศึกษาของศิลปินเกาหลีหญิงวง Twice

4.2.3 กรณีศึกษาของศิลปินเกาหลีหญิงเดี่ยว BlackPink

4.3 สรุปท้ายบท

บทที่ 5 สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

5.1 สรุปและอภิปรายผลการวิจัย

5.2 ข้อเสนอแนะของผลการวิจัย

บทที่ 3

การเคลื่อนย้ายวัฒนธรรมด้านการเต้นจากเกาหลีใต้สู่สังคมไทย

สำหรับบทที่ 3 เป็นผลการศึกษาวิจัยของวัตถุประสงค์ข้อที่ 1 ที่กล่าวถึงวิธีการแพร่กระจายของการเต้นในแบบวัฒนธรรมเกาหลีที่เข้ามาสู่สังคมไทย โดยมีวิธีการเคลื่อนย้ายวัฒนธรรมการเต้นผ่านสื่อ ทั้งสื่อเพลง ละครและเกมออนไลน์ รวมไปถึงเคลื่อนย้ายผ่านการจัดกิจกรรมสัมมนาการเต้นทั้งภายในสถานศึกษาและภายนอกสถานศึกษา และการเคลื่อนย้ายการเต้นผ่านสถาบันสอนเต้นอีกด้วย

ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2540 เหตุการณ์วิกฤตการณ์ทางการเงินของเอเชีย ส่งผลกระทบต่อภาวะเศรษฐกิจของประเทศเกาหลีใต้อย่างมาก รัฐบาลเกาหลีใต้จึงได้ใช้แนวทางเศรษฐกิจสร้างสรรค์เพื่อแก้ปัญหาของประเทศ รวมถึงให้การสนับสนุนด้านการผลิตและส่งออกวัฒนธรรมของประเทศอย่างชัดเจนมากขึ้น ไม่ว่าจะเป็นการสร้างภาพการรับรู้ของเกาหลีใต้ในสายตาชาวโลกขึ้นมาใหม่ ด้วยการนำเสนอสีสันและความงดงามของวัฒนธรรม ประเพณี รวมถึงผู้คนและวิถีชีวิต ผ่านสื่อต่างๆ อย่างละครและภาพยนตร์ บทเพลงรวมไปจนถึงการเต้นที่มาร่วมบทเพลงเพื่อเป็นเอกลักษณ์และดึงดูดผู้บริโภคสื่อด้านนี้ การนำเสนอภาพลักษณ์ใหม่ของประเทศผ่านสื่อบันเทิงของเกาหลีเริ่มแพร่หลายขึ้นที่ประเทศจีนและญี่ปุ่น ก่อนจะขยายวงกว้างไปยังประเทศในแถบเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ภายในเวลาไม่นาน คลื่นวัฒนธรรมเกาหลี (Korean Wave) และกระแสวัฒนธรรมประชานิยมของเกาหลี (Korean pop culture) ก็แผ่ขยายครอบคลุมพื้นที่ไปทั่วทวีปเอเชียและทั่วโลก และได้แผ่ขยายเข้าสู่ประเทศไทยในช่วงประมาณปี พ.ศ. 2543 (ศิธา จุฑารัตน์, 2558 : 18)

3.1 เคลื่อนย้ายวัฒนธรรมการเต้นผ่านสื่อ (mediescapes)

การเคลื่อนย้ายวัฒนธรรมการเต้นในแบบเกาหลีที่เข้ามาสู่ประเทศไทยนั้น ได้แพร่กระจายเข้ามาตามสื่อต่างๆ ในหลากหลายช่องทาง ที่เห็นได้ชัดเจนที่สุดก็คือ สื่อเพลง ตามมาด้วยสื่อละคร รวมไปถึง สื่อเกมออนไลน์อีกด้วย

3.1.1 เคลื่อนย้ายวัฒนธรรมการเต้นผ่านสื่อเพลง

ในช่วงรอยต่อของคริสต์ศตวรรษที่ 21 กระแสความนิยมศิลปินจากเกาหลีใต้ได้สูงขึ้น เนื่องจากสื่อวัฒนธรรมสมัยนิยมต่างๆ ที่ถาโถมเข้ามาในประเทศไทย ทั้งละครโทรทัศน์ ภาพยนตร์ เพลง และคอนเสิร์ต รวมไปถึงต้นทุนการจัดแสดงที่ถูกกว่า ทำให้ศิลปินในเกาหลีใต้ ได้รับความนิยอย่างรวดเร็ว เนื่องจากเหตุผลหลายประการ รวมทั้งบุคลิกและวัฒนธรรมที่สามารถเข้าถึงง่าย มีความเป็นกันเอง นอบน้อม อันเป็นคุณสมบัติของคน

เอเชีย มีการส่งเสริมจากรัฐบาลของประเทศนั้นๆ ศิลปินมีการพัฒนาความสามารถในการแสดงบนเวที ทั้งร้อง เล่น และการเต้น มีการพัฒนาในการจัดการแสดงและผลิตผลงานสูง และมีการร่วมงานกับบุคลากรด้านดนตรี และโปรดิวเซอร์เพลงระดับโลก (รณพงศ์ คำนวนทิพย์, 2553 อ้างถึงใน ประภาวี ศิวเวทกุล, 2558 : 36)

โดยประเทศเกาหลีใต้ ได้มีการส่งออกวัฒนธรรมอย่างจริงจังจากรัฐบาล โดยในสมัยของ ปาร์ค กึน เฮ ซึ่งได้มีการมุ่งเน้นที่นโยบายใช้เศรษฐกิจสร้างสรรค์เป็นกระบวนทัศน์ใหม่ของการพัฒนาเศรษฐกิจ และมีการจัดตั้งสถาบัน KOCCA (The Korea Creative Content Agency) ขึ้นในปี ค.ศ. 1998 (พ.ศ. 2541) ซึ่งอยู่ภายใต้กระทรวงวัฒนธรรมการท่องเที่ยว KOCCA เกิดขึ้นอย่างเป็นทางการในปี ค.ศ. 2001 (พ.ศ. 2544) มีหน้าที่สนับสนุนเกี่ยวกับอุตสาหกรรมทางวัฒนธรรม ของประเทศเกาหลีให้เผยแพร่ไปยังประเทศต่างๆ ซึ่งประกอบไปด้วย อุตสาหกรรมภาพยนตร์ ดนตรี การร้อง การเต้น ศิลปะ เกมและแอนิเมชัน โดยจะพยายามพัฒนาสิ่งเหล่านี้ให้กลายเป็นธุรกิจที่สามารถพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศเกาหลีใต้ ที่สำคัญคือ การเจริญเติบโตของอุตสาหกรรมวัฒนธรรมของประเทศเกาหลีมีการพัฒนาไปอย่างรวดเร็ว โดยเฉพาะอุตสาหกรรมดนตรี ซึ่งดนตรีป๊อปของเกาหลีหรือที่เรียกว่า K-Pop กลายมาเป็นกระแสหลักของอุตสาหกรรมดนตรีในประเทศไทยอย่างรวดเร็ว และได้รับความนิยมเป็นอย่างมากในกลุ่มของวัยรุ่น

จนกระทั่งเมื่อ**พ.ศ.2545** บริษัทเพลงยักษ์ใหญ่ของไทยอย่างแกรมมี่ เริ่มนำผลงานของศิลปินเกาหลีกลุ่มหญิง **Baby V.O.X.** มาจำหน่าย ยอดจำหน่ายซีดีสามหมื่นแผ่น ทำให้รู้ว่าแนวเพลงป๊อปแดนซ์ใสๆของ Baby Vox นั้น ถูกใจวัยรุ่นไทยที่ขณะนั้นยังไม่มีย่วงักร้องหญิงวัยรุ่นในตลาด

ภาพที่ 3.1 ศิลปินกลุ่มหญิง Baby V.O.X

ที่มา <https://7buz.wordpress.com/2009/12/08/baby-vox/>

ในปี**พ.ศ.2547** นับว่าเป็นปีที่เพลงเกาหลีหรือ K-Pop เริ่มเข้ามามีชื่อเสียงในประเทศไทย จากที่บริษัทอาร์เอส นำเอาผลงานของศิลปินเกาหลีชายเดี่ยว **เซเวน(Se7en)** เข้ามา และบริษัทแกรมมี่ก็ได้้นำผลงานของศิลปินชายเดี่ยวอย่าง **เรน(Rain)** เข้ามาแข่งขัน และในวันที่ 25-26 กุมภาพันธ์ ปี **พ.ศ. 2549** ได้มีการจัดคอนเสิร์ตที่เป็น

ประวัติการณ์ “Rainy Day in Bangkok 2006” ซึ่งนับได้ว่าเป็นการประสบความสำเร็จสูงสุดของศิลปินเอเชีย โดยมีราคาบัตรสูงที่สุดถึง 6,000 บาท และมีผู้ชมมากกว่า 20,000 คนต่อ 1 รอบ (มณฑิรา ธาตาอำนวยการ, 2550 อ้างถึงใน ประภาวี ศิวเวทกุล, 2558 : 37) ศิลปินเหล่านี้ถือเป็นผู้บุกเบิกตลาดเพลงเกาหลีในเมืองไทยและเป็นผู้เริ่มก่อคลื่นเคป๊อปในสังคมไทยอย่างแท้จริง

ภาพที่ 3.2 ศิลปินชาย Seven

ที่มา <https://www.amazon.com/First-Se7en/dp/B000E3K3ZK>

ภาพที่ 3.3 ศิลปินชาย RAIN

ที่มา [https://en.wikipedia.org/wiki/It%27s_Raining_\(album\)#/media/File:Rain_Its_Raining.jpg](https://en.wikipedia.org/wiki/It%27s_Raining_(album)#/media/File:Rain_Its_Raining.jpg)

แต่จุดสูงสุดของความสำเร็จในการนำเสนอวัฒนธรรมประชานิยมเกาหลีในประเทศไทยที่เห็นได้อย่างชัดเจนที่สุดคือ การเข้ามาของศิลปินกลุ่ม “ดงบังชินกิ” (Dong Bang Shin Ki-TVXQ) แต่ก่อนที่จะมีวงดงบังชินกินั้น จะมีวงบอยแบนด์ที่โด่งดังมากๆ ในประเทศเกาหลีใต้อยู่แล้วอย่าง H.O.T , Shinhwa , G.O.D แต่ไม่มีวงไหนที่มีชื่อเสียงนอกประเทศ จนค่ายต้นสังกัดอย่างเอสเอ็มเอนเตอร์เทนเมนต์ คิดจะสร้างบอยแบนด์ขึ้นมา จุดประสงค์หนึ่งคือเพื่อผลักดันบอยแบนด์กลุ่มนี้ให้ไปในระดับเอเชียให้ได้ เพื่อกระตุ้นเศรษฐกิจของเกาหลี โดยมีการคิดภาพลักษณ์และชื่อในวงการของแต่ละ รวมถึงสไตล์ของเพลงที่ต้องการจะทำให้แตกต่างจากบอยแบนด์วงอื่นๆ โดยการใช้ความสามารถในการร้องของทั้ง5คน ที่มีโทนเสียงที่ต่างกัน จนได้สไตล์เพลงแนว acappella dance มีความสามารถในการร้องสดและอะแคปเปลล่า รวมถึงมีความสามารถในด้านการเต้นเป็นอย่างดีมากอีกด้วย เรียกได้ว่าหาได้ยากมากในหมู่บอยแบนด์ ที่สมาชิกทุกคนจะมีเสียงที่ดีและมีความสามารถในการเต้นที่เท่ากันทุกคน เปิดตัวครั้งแรกกับเพลง Hug เป็นเพลงแรกก็ดังไปทั่วเอเชียรวมถึงประเทศไทยด้วย ดงบังชินกิเป็นศิลปินที่โด่งดังเพราะผลงานมากกว่าภาพลักษณ์และหน้าตา เรียกได้ว่าเป็นศิลปินกลุ่มแรกที่เปิดทางไว้ให้ศิลปินรุ่นน้องได้เข้ามามีชื่อเสียงในประเทศไทย เป็นศิลปินกลุ่มที่ไอดอลยุคใหม่จะยึดเป็น role model ซึ่งนี่คือสิ่งที่ทำให้ดงบังชินกิเป็นตำนานหรือเรียกได้ว่า เป็นราชาแห่งวงการเคป็อป โดยได้สร้างภาพแทนของคำว่าวงบอยแบนด์ไว้คือการมีจำนวนสมาชิกเป็นกลุ่มที่หน้าตาดีและร้องเพลงไปพร้อมๆกับการเต้นที่สมบูรณ์แบบ

ภาพที่ 3.4 ศิลปินกลุ่มชายวง TVXQ

ที่มา <http://kpopfans.blogspot.com/2014/05/summary-of-tvxqs-previous-contract.html>

แต่ต่อมาในปีพ.ศ. 2552 ศิลปินกลุ่มได้กลายมาเป็นกระแสหลักในอุตสาหกรรมเพลงในประเทศไทย โดยเริ่มต้นจากเพลง “Nobody” ของวง Wonder Girls เป็นศิลปินกลุ่มหญิง5คน ซึ่งสร้างกระแสต่อความนิยมต่อศิลปินกลุ่มจากประเทศเกาหลีได้เป็นอย่างมาก (สุรัชย์ เสนศรี, 2552 อ้างถึงใน ประภาวี คิวเวทกุล, 2558 : 37)

โดยแสดงให้เห็นว่าหากเนื้อเพลงดี ท่วงทำนองดี และมีดนตรีที่ดีสามารถร้องตามได้ง่ายและติดหู ภาษาจะไม่ใช่เรื่องสำคัญอีกต่อไป การออกแบบทิวทัศน์ของศิลปิน การเต้นที่เป็นเอกลักษณ์และน่าสนใจอย่างมาก โดยเป็นท่าเต้นที่สามารถเต้นตามได้ง่าย รวมถึงการตลาดอย่างจริงจัง จนทำให้เพลง Nobody ของวง Wonder Girls เป็นที่นิยมในประเทศไทยเป็นอย่างมาก และเริ่มมีกลุ่มคนจำนวนหนึ่งที่มีความสนใจรวมกลุ่มกันเต้นเลียนแบบ จนส่งผลให้การเต้นเกาหลีนั้นได้เริ่มเป็นที่นิยมมากขึ้นในกลุ่มคนที่ชื่นชอบศิลปินเกาหลี โดยท่าเต้นที่เป็นที่นิยมในช่วงนั้นคือ การยกมือขึ้นถึงบริเวณหน้าอกโดยใช้นิ้วชี้ ชี้ไปทางด้านหน้า ประบมือติดกันสองครั้ง และชี้อีกรอบ ซึ่งเป็นสัญลักษณ์ที่สื่อความหมายว่าเธอ ซึ่งตรงกับเนื้อเพลงท่อนนี้ว่า I want nobody but you ซึ่งแปลว่า ฉันไม่ต้องการใครนอกจากเธอ

ภาพที่ 3.5 ศิลปินกลุ่มหญิงวง Wonder Girls

ที่มา <https://www.billboard.com/articles/news/266640/breaking-entering-the-wonder-girls>

ซึ่งจะสังเกตได้ว่า มีศิลปินกลุ่มใหม่ๆตามมามากมาย ดังเช่น Girls Generation (SNSD), 2NE1, 2PM, KARA, Super Junior, SHINee ฯลฯ โดยทุกๆวงมีท่าเต้นที่เป็นเอกลักษณ์ที่สามารถเต้นตามได้ง่ายๆ และทำนองเพลงที่ติดหู กลายเป็นที่คุ้นหูกลุ่มแฟนคลับวัยรุ่นเป็นอย่างมาก อีกทั้งมีการจัดคอนเสิร์ตในประเทศไทยอย่างต่อเนื่อง จนทำให้มีกลุ่มแฟนเพลงวัยรุ่นให้ความนิยมอย่างล้นหลาม (ผู้จัดการรายสัปดาห์, 2552 อ่างถึงใน ประภาวี ศิวเวทกุล, 2558 : 37)

ซึ่งในแต่ละเพลงของศิลปินนั้นๆ จะมีการโปรโมทเพลงโดยผ่านมิวสิกวิดีโอ ซึ่งส่วนมากท่าเต้นของแต่ละเพลงจะปรากฏอยู่ในมิวสิกวิดีโอของเพลงนั้น อีกทั้งศิลปินบางวงมีการปล่อยคลิปวิดีโอในสื่อโซเชียลมีเดียอย่างเว็บไซต์ youtube ที่มีการอัปโหลดคลิปวิดีโอจากต้นสังกัด ที่เป็น Music Video แบบ Dance Version หรือคลิปที่เป็นการซ้อมเต้นในห้องซ้อมของศิลปิน (Dance Practice) เพื่อให้ผู้ที่ต้องการเต้นตาม สามารถแกะท่าเต้นตาม

ได้ง่ายขึ้น ถือว่าเป็นวิธีการแพร่กระจายวัฒนธรรมการเต้นอย่างชัดเจน การเต้นเลียนแบบศิลปินหรือ Cover Dance ในประเทศไทย จึงถือกำเนิดขึ้น

ภาพที่ 3.6 ภาพจากคลิปวิดีโอเวอร์ชัน Dance Practice ของศิลปิน TVXQ

ที่มา https://www.youtube.com/watch?v=iDfk_pjJ8Wk

ภาพที่ 3.7 ภาพจากคลิปวิดีโอ Music Video (Dance Version) ของศิลปิน TVXQ

ที่มา https://www.youtube.com/watch?v=O_2yfWPZWJI

อีกทั้งสื่อโทรทัศน์ทางช่องเคเบิลทีวี ทั้ง Mtv ในเครือ UBC , K Channel , Channel V Thailand , Pop Channel , Gmm Channel และ True Vision เป็นต้น ได้เปิดช่วงรายการเพลงเกาหลี โดยนำมิวสิควิดีโอมาเปิดมากขึ้น ยิ่งทำให้มีจำนวนผู้บริโภคสื่อเพลงเกาหลีเพิ่มมากขึ้นด้วย

กระแสความนิยมในวัฒนธรรมเกาหลี ได้ส่งผลให้ผู้บริโภคในแต่ละกลุ่มมีการตอบสนองและคลั่งไคลย พฤติกรรมการบริโภคสื่อเกาหลีที่ต่างกันไป ที่เห็นได้ชัดที่สุดคือ ในกลุ่มเด็กวัยรุ่น ทำให้เกิดการเรียนรู้เกี่ยวกับ กระแสนิยมของวัยรุ่นเอเชียเทียบกับอัตลักษณ์ของตนเองในฐานะวัยรุ่นไทย วัฒนธรรม K-Pop ได้สร้างกระแสให้ เกิดพฤติกรรมเลียนแบบ โดยการแต่งตัว แต่งหน้า ทำผมแบบดารานักร้องเกาหลี รวมไปถึงการฝึกร้องเพลง และการเต้นตามแบบศิลปินที่ตนเองชื่นชอบ มีการรวมกลุ่มกันเพื่อให้มีจำนวนสมาชิกที่ตรงกับจำนวนสมาชิกของ ศิลปินเกาหลีในวงต่างๆ ที่ต้องการจะเต้นเลียนแบบ เปรียบเสมือนตนเองเป็นศิลปินเกาหลีคนนั้นๆ ซึ่งการเต้นนี้ เรียกอีกชื่อหนึ่งว่า Cover Dance หรือการเต้นเลียนแบบศิลปิน เป็นผลเนื่องมาจากกระแสความนิยมของ การ เคลื่อนย้ายวัฒนธรรมผ่านสื่อเพลงที่เข้ามาในประเทศไทย และเมื่อการเต้นเริ่มเป็นที่นิยมมากขึ้น สื่อละครก็เริ่ม สร้างละครที่ส่งเสริมเกี่ยวกับการร้อง การเต้นในหมู่วัยรุ่นมากขึ้น

3.1.2 การเคลื่อนย้ายวัฒนธรรมการเต้นผ่านสื่อละคร

เมื่อการเต้นในแบบเกาหลีเริ่มเป็นที่นิยม และมีเด็กวัยรุ่นมากมายที่ต้องการทำตามฝันในการที่จะผันตัว เป็นศิลปิน ตามแบบศิลปินที่ตนเองสนับสนุนและชื่นชอบ มีวัยรุ่นมากมายทั้งในเกาหลีและประเทศไทย ที่พยายาม ไปอดิชั่นเข้าค่ายเพลงต่างๆในประเทศเกาหลี โดยต้องฝึกฝนทั้งการเต้น และการร้องเพลงที่สมบูรณ์แบบ รวมไปถึง ถึงหน้าตาและควมมีเสน่ห์อีกด้วย

ซึ่งประเทศเกาหลีใต้ ได้เริ่มสร้างสรรค์ละครที่มีเนื้อเรื่องเกี่ยวกับการเป็นนักร้อง นักเต้น หรือศิลปิน ถ่ายทอดถึงความยากลำบากและความพยายามที่จะทำให้ฝันเป็นจริง ผ่านตัวละครวัยรุ่น ซึ่งจะอิงถึงความเป็นจริง ของชีวิตเส้นทางนี้ แต่ด้วยความที่ละครเหล่านี้ ถือว่ามีเป้าหมายเป็นกลุ่มวัยรุ่น ถือว่าในช่วงนั้นยังเป็นเพียงกลุ่ม ผู้บริโภคเพียงส่วนน้อย ซึ่งในประเทศไทยยังไม่มีช่องทางของโทรทัศน์ที่สนับสนุนละครประเภทนี้เท่าไรนัก จึงยังไม่มี ช่องใดนำละครเหล่านี้มาเปิดในไทย แต่ด้วยความที่ในยุคโลกาภิวัตน์นี้ กระแสโลกโซเซียลนั้นเข้าถึงได้ง่ายและ รวดเร็ว การที่จะเสพข่าวสารหรือดูคลิปวิดีโอจากต่างประเทศไม่ใช่เรื่องยาก ซึ่งได้มีการสร้างเว็บไซต์ดูซีรีส์เกาหลี ออนไลน์ของคนไทยโดยผู้ที่มีความรู้ทางด้านภาษาเกาหลี จัดทำคลิปที่มาจากต้นฉบับที่ออนแอร์ในประเทศเกาหลี ใต้ นำมาแปลเป็นภาษาไทยกำกับไว้บนคลิป โดยมีผู้ติดตามเป็นจำนวนมาก ซึ่งเว็บไซต์ที่ได้รับความนิยมเป็นอย่างมาก เช่น เว็บไซต์ www.kseries.com , www.serieshot.com , www.kodhit.com เป็นต้น แต่ปัจจุบัน kodhit ได้ถูกปิดเว็บไซต์ไปแล้ว เนื่องจากมีปัญหาทางด้านลิขสิทธิ์ และละครเกาหลีที่มีเนื้อเรื่องสนับสนุนด้านการร้องและ การเต้น ที่ได้รับความนิยมอย่างมากในขณะนั้น เช่น

Dream High มุ่งสู่อดาว ก้าวตามฝัน นำแสดงโดย คิม ซูฮยอน , ซูซี่ (วง MISS A) , แทคยอง , ฮัม อึน จอง (วงT-ARA) , เบ ยองจุน , ออม กิจุน , วูยอง , โอยู ซึ่งเป็นเหล่าไอดอลชื่อดังของเกาหลี ที่ มาร่วมสร้างแรง

บันดาลใจให้กับทุกคนที่มีความฝัน และความมุ่งมั่นอยากจะเป็นดาว ในซีรีส์วัยรุ่นยอดเยี่ยม “DREAM HIGH มุ่งสู่ดาว ก้าวตามฝัน”

ภาพที่ 3.8 ละครเกาหลีเรื่อง Dream High

ที่มา <http://myakise.blogspot.com/2011/07/drama-asia-favorit-dream-high.html>

จากความแตกต่างของครอบครัว ความสามารถพิเศษ และพรสวรรค์ทั้งการร้องและการเต้นที่แฝงอยู่ของพวกเขาแต่ละคน ที่ต้องมาอยู่รวมกันในโรงเรียนคีริน ทำให้เกิดการกระทบกระทั่งและขัดแย้งกันในบางครั้ง แถมยังต้องพบกับอุปสรรคภายนอกอีกมากมาย แต่สิ่งเหล่านั้นก็สามารถกลับกลายเป็นมิตรภาพที่สวยงามระหว่างกันได้ เป็นเหมือนกำลังใจให้ทุกคนมุ่งมั่นฝึกฝนและเตรียมพร้อมเผชิญกับความท้าทายที่อยู่เบื้องหน้า เพื่อไขว่คว้าจุดมุ่งหมายเดียวกัน

ซีรีส์เรื่องนี้ได้รับความนิยมอย่างมากในประเทศเกาหลีใต้ ออกอากาศครั้งแรกทางสถานีโทรทัศน์เคบีเอส ในปี พ.ศ. 2554 หลังจากนั้นได้เพียง 1 ปี คือในปี พ.ศ. 2555 ได้ออกละครภาคต่อมาโดยทีมนักแสดงชุดใหม่ โดยใช้ชื่อว่า **Dream High 2** ซึ่งก็ได้รับความนิยมอย่างต่อเนื่อง แต่หลังจากนั้น ทางสถานีโทรทัศน์ช่อง 7 สีของประเทศไทยก็ได้นำละครเรื่อง DREAM HIGH ภาคแรก เข้ามาฉายเป็นหนังรอบเช้า ทุกเช้าวันพุธ-ศุกร์ เวลา 8.30 น. เริ่มตอนแรกวันศุกร์ที่ 28 มีนาคม พ.ศ.2557

ภาพที่ 3.9 ละครเกาหลีเรื่อง Dream High 2

ที่มา https://en.wikipedia.org/wiki/Dream_High_2

3.1.3 การเคลื่อนย้ายวัฒนธรรมการเดินผ่านสื่อเกมออนไลน์

เกมออนไลน์ต่างๆที่เข้ามาในประเทศไทยนั้นมีมากมาย แต่เกมที่เป็นเกมประเภทดนตรีจะมีอยู่ไม่เพียงไม่กี่เกมเท่านั้นที่เป็นที่นิยม ซึ่งการเข้ามาของเกมเหล่านี้เข้ามาตั้งแต่ปี พ.ศ. 2552 ซึ่งคือ

เกม **We dancing online** หรือ **WEDO** เป็นเกมออนไลน์ประเภทเกมดนตรี ผลิตโดยบริษัทไชนันยูประเทศไต้หวัน และออกจำหน่ายโดยบริษัท ทีโอที จำกัด (มหาชน) เป็นเกมแนว Music Battle ที่มีภาพตัวละครและฉากน่ารัก สดใส ด้วยไอเทมเสื้อผ้า เครื่องแต่งกายที่มากมาย หลากหลายสไตล์ พร้อมด้วยระบบคอมมูนิตี้ที่แปลกใหม่ ผู้เล่นสามารถเข้าไปในห้องแชทรวม หรือเปิดห้องส่วนตัวแบบ exclusive เอาไว้พูดคุย สังสรรค์เฉพาะกลุ่มเพื่อนฝูงก็สามารถทำได้ โดยระบบนี้จะมีลูกเล่นสนุกๆ อาทิเช่น การใช้ท่าทางต่างๆ ทั้งท่าทางคนเดียว และท่าทางกับเพื่อนๆของเราได้ด้วย ชีคคอ กอดคอ หรือแม้แต่หอมแก้มก็ทำได้เช่นกัน

ภาพที่ 3.10 โลโก้เกมออนไลน์ We dancing online หรือ WEDO

ที่มา <https://www.comp gamer.com/home/?p=21604>

โหมดการเต้นหลากหลายที่เรียกได้ว่ารวมรวมเกมโหมดต่างๆไว้ที่นี่เลยก็ว่าได้ ทั้งโหมดทั่วไปที่เราคุ้นเคย โหมดจังหวะกลอง โหมดจังหวะดนตรี และนอกจากนั้นยังมีโหมดใหม่ๆที่ไม่เคยมีมาก่อน นั่นคือ โหมดเต้นกับศิลปิน จะดีแค่ไหนถ้าได้เต้นกับศิลปินที่เราชื่นชอบ ไม่ว่าจะเป็น Rain F4 Cindy Jolin และอื่นๆอีกมากมายกว่า 30 ศิลปิน และยังมีท่าเต้นเรีตๆทั้ง Hip Hop, Locking, Popping, Raggae ได้มากกว่า 500 ท่าเพื่อเพิ่มความสนุกสนานให้กับการเต้นได้อีกด้วย และตบท้ายด้วยเพลงใหม่ๆฮิตๆมากมายทั้งจากฝั่งไต้หวัน จีน ฝรั่งเศส และไทย รับรองว่าคุณจะไม่เคยได้ยินเพลงเหล่านี้จากเกมเต้นไหนมาก่อน

ภาพที่ 3.11 ภาพตัวอย่างการเล่นเกม We dancing online หรือ WEDO

ที่มา <https://www.online-station.net/pc-console-game/view/27083>

อีกหนึ่งเกมที่มีความคล้ายคลึงกัน และได้รับความนิยมเช่นเดียวกันคือ เกม **ออดิชั่นออนไลน์** หรือ **ออดิชั่นออนไลน์แดนซ์แบดเทิล** เป็นเกมส์ออนไลน์ สร้างโดยบริษัท T3 Entertainment โดยมีจุดเริ่มต้นมาจากประเทศเกาหลีซึ่งได้จำหน่ายไปยังหลากหลายภูมิภาคและหลากหลายประเทศซึ่งในประเทศไทย ฮองกง, ไทย, จีน, ญี่ปุ่น, เวียดนาม, ไต้หวัน, เอเชียตะวันออกเฉียงใต้, ฟิลิปปินส์ และ บราซิล ได้เปิดตัวเกมส์ออดิชั่นเป็นเอกเทศกัน ในออดิชั่นออนไลน์มีระบบขายของเสมือนจริง (Cash Shop) ซึ่งให้ผู้เล่นสามารถเพลิดเพลินกับการแต่งตัว โดยจ่ายเงินจริงๆ เพื่อซื้อมา และเอกลักษณ์ของเกมส์นี้คือ การเต้นแข่งกัน โดยเกมจะกำหนดแถบชุดลูกศรมาให้ (อาจมี 1 2 หรือ 3 แถบแล้วแต่โหมดการเล่น) พร้อมกับแถบที่มีลูกแก้วเคลื่อนที่จากทางซ้ายไปทางขวาในลักษณะวนซ้ำ โดยการเคลื่อนที่ของลูกแก้วจะสัมพันธ์กับระดับความเร็วของเพลง ซึ่งกำหนดเป็นครั้งต่อนาที (Beat Per Minute) หรือ BPM โดยจังหวะแรกของห้องเพลงนั้นๆ จะพอดีกับการที่ลูกแก้วเคลื่อนที่ผ่านแถบสีขาวใน แถบลูกแก้ว

ผู้เล่นต้องทำการเลือกกดแถบชุดลูกศรนั้น โดยเลือกมาแถบเดียว ให้หมดก่อนที่ลูกแก้วจะเคลื่อนที่ไปสู่สุดแถบ (ก่อนขึ้นห้องเพลงใหม่นั้นเอง) และเมื่อกดชุดลูกศรหมดแล้วจึงกด Space Bar ให้พอดีกับจังหวะที่ลูกแก้ววิ่งผ่านกลางแถบสีขาวพอดี เกมจะแสดงแอนิเมชันตัวละครเต้น และรับคะแนนและเกมจะกำหนดชุดลูกศรมาใหม่ในลักษณะที่มีจำนวนลูกศรให้ผู้เล่นกดมากขึ้น (สังเกตได้จากตัวเลข Level ที่เพิ่มขึ้น) หากผู้เล่นไม่สามารถกดลูกศรได้ทัน เกมจะแสดงแอนิเมชันตัวละครแสดงท่าทางพลาด (ทำท่าใช้เท้าเชี่ยพื้น) ลดระดับชุดลูกศรให้ง่ายขึ้นในชุดลูกศรต่อไป

ผู้เล่นสามารถสร้างห้องแล้วเลือกเพลงเพื่อใช้เต้น หรือเราอาจจะเข้าไปยังห้องที่ผู้อื่นตั้งไว้ก็ได้แล้วเลือกเพลงที่ต้องการและโหมด รอผู้เล่นคนอื่นกด Ready แล้วให้หัวหน้าห้องกด Start

นอกจากนี้ ออดิชั่นยังมีระบบการสอบเต้นเพื่อให้ผ่านไปเลเวลถัดไป ซึ่งการสอบจะเริ่มจากเลเวล 5 เป็นต้นไป โดยการสอบนั้นก็จะมีส่วนต่างๆให้ทำให้ได้ตามที่กำหนด ถ้าสอบไม่ผ่านก็ถือว่ายังไม่ได้ผ่านเลเวลนั้น ต้องมาสอบใหม่อีกครั้ง และในการสอบแต่ละครั้ง ยังมีเลเวลสูงมากขึ้นเท่าไร การสอบจะยากขึ้นมากเท่านั้น

ภาพที่ 3.12 เกม Audition Dance Battle

ที่มา <http://audidb.blogspot.com/2010/07/audition-dance-battle-philippines.html>

ซึ่งเกมส์นี้มีเพลงให้เลือกเล่นเป็นจำนวนมาก ทั้งเพลงไทย สากล และเพลงเกาหลี ซึ่งนี่เป็นหนึ่งในสื่อที่ทำให้เพลงเกาหลีเป็นที่นิยม และแพร่หลายมากขึ้น จากบางคนที่ชอบเล่นเกม แต่ไม่เคยรู้จักเพลงเกาหลีมาก่อน ทำให้พลอยได้รับอิทธิพลเพลงเกาหลีจากการเล่นเกมนี้ไปด้วย อีกทั้งเป็นเกมที่เกี่ยวข้องกับการเต้น ซึ่งทำตัวในเกมส์ล้วนจะมีท่าทางมากมาย ยิ่งทำให้ผู้เล่นได้รับอิทธิพลการเต้นไปพร้อมกับการฟังเพลงเกาหลีอีกด้วย จึงส่งผลให้เกิดการทำกิจกรรมด้านอื่นที่เกี่ยวข้องกับการเต้นตามมา

3.2 การเคลื่อนย้ายวัฒนธรรมการเต้นผ่านอุดมการณ์ทางความคิดผ่านกิจกรรมสันทนาการ (ideascapes)

หลังจากการที่การเต้นของเกาหลีได้คืบคลานเข้ามาผ่านสื่อต่างๆ ทั้งเพลง ละคร จนกระทั่งเกมออนไลน์ที่เข้ามาในประเทศไทยนั้น ส่งผลให้วัยรุ่นไทยที่คลั่งไคล้และเริ่มสนใจในการเต้นในแบบเกาหลีนั้นมากขึ้น จึงทำให้เกิดการเต้น Cover Dance ขึ้นประเทศไทย

ต้นกำเนิดของ วงการ Cover Dance ในประเทศไทย เกิดขึ้นจากคนที่ชื่นชอบศิลปิน ที่ติดตามข่าวสาร และติดตามผลงานของศิลปินคนนั้นอย่างใกล้ชิด ดูวิดีโอ ดูคอนเสิร์ต และมีการแกะท่าเต้นมาเต้นกัน เมื่อรวมกลุ่มกันได้จึงมีการซ้อมเต้นร่วมกัน วงการ Cover Dance ในประเทศไทย จึงถือกำเนิดขึ้น ซึ่งการเต้นนี้ถือเป็นกิจกรรมสันทนาการที่มีวัยรุ่นไทย ให้ความสนใจและใช้เวลาว่างเพื่อทำสิ่งนี้ โดยเริ่มจากสังคมเล็กๆคือ ในรั้วสถานศึกษาทั้งในโรงเรียนและมหาวิทยาลัย

3.2.1 กิจกรรมสันทนาการภายในสถานศึกษา

จากการสัมภาษณ์ศิษย์เก่าจากโรงเรียนเตรียมอุดมศึกษา จังหวัดกรุงเทพมหานคร ชมรมเอนเตอร์เทนเนอร์นั้น กล่าวได้ว่าภายในโรงเรียน มีการจัดตั้งชมรม เอนเตอร์เทนเนอร์ หรือชมรมสันทนาการ มีการจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมด้านการเต้นโคฟเวอร์ โดยการที่นักเรียนจะเข้ามาอยู่ในชมรมได้นั้น จะต้องมีการอออดิชั่นการเต้นหรือการคัดเลือกจากรุ่นพี่ในชมรมก่อนอีกด้วย ภายในชมรมมีการจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมการเต้น ทั้งการจัดการแข่งขันเต้นและเต้นเปิดหมวกเพื่อการกุศล และการแสดงเต้นเพื่อเปิดงานต่างๆภายในโรงเรียน เป็นต้น และจากการสัมภาษณ์ศิษย์เก่าจากโรงเรียนพระปฐมวิทยาลัย จังหวัดนครปฐม ภายในโรงเรียนมีการจัดกิจกรรมสันทนาการที่ส่งเสริมการเต้น Cover Dance เช่นกัน คือ การจัดตั้งชมรม Cover Dance โดยได้รับการอนุญาตจากอาจารย์ที่ได้รับมอบหมายในการดูแลเรื่องกิจกรรมของนักเรียนภายในโรงเรียน และอยู่ในการควบคุมดูแลของอาจารย์อีกด้วย ซึ่งภายในโรงเรียน ก็มีการจัดกิจกรรมการแข่งขันการเต้น Cover Dance โดยมีอาจารย์ที่มีความรู้ และนักเรียนรุ่นพี่หรือศิษย์เก่าที่มีทักษะและผลงานในด้านการเต้นนี้มาเป็นกรรมการตัดสิน โดยผู้ที่ชนะการแข่งขัน โรงเรียนจะจัดกิจกรรมการเต้นเปิดงานกีฬาของโรงเรียน ด้วยการเต้น Cover Dance โดยทีมของนักเรียนที่ชนะการแข่งขัน ส่งผลให้ผู้ชนะจะเป็นที่รู้จักของเหล่านักเรียนภายในรั้วโรงเรียนและมีผลงาน ทำให้เด็กมีประสบการณ์และความกล้าแสดงออก ถือเป็นการใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์ และสร้างความสามัคคีให้กับเด็กอีกด้วย

ในรั้วของมหาวิทยาลัยก็มีกิจกรรมการเต้นเช่นเดียวกัน แต่ด้วยความที่สังคมของมหาวิทยาลัยนั้น จะใหญ่และกว้างมากกว่าสังคมภายในโรงเรียน นักศึกษาจะมีอิสระและมีความรับผิดชอบในการดูแลและจัดการตนเองที่มากกว่า จึงไม่มีการดูแลหรือจัดการกิจกรรมดังกล่าวโดยอาจารย์ แต่นักศึกษาจะเป็นผู้จัดการและเตรียมทุกอย่างเอง ซึ่งกิจกรรมที่ส่งเสริมการเต้น Cover dance นั้น เห็นได้จากกรณีตัวอย่าง มหาวิทยาลัยศิลปากร จังหวัดนครปฐม การจัดกิจกรรมงานน้องพี่คณะอักษรศาสตร์ การจัดกิจกรรม Thanks พี่อักษรศาสตร์ การแสดงภายในงานก็จะเป็นนักศึกษาขึ้นแสดง โดยมีการแสดงเต้น Cover Dance ที่นักศึกษารวมกลุ่มฝึกซ้อมกันเอง เพื่อแสดงให้กับรุ่นพี่และรุ่นน้องในคณะได้ชม อีกทั้งทางคณะ ยังมีการให้นักศึกษาเป็นผู้จัดกิจกรรมการแข่งขันเต้น Cover Dance ที่ผู้คนภายนอกรั้วมหาวิทยาลัย สามารถเข้ามาร่วมแข่งขันได้ โดยมีเงินรางวัลเพื่อดึงดูดและเป็นแรงบันดาลใจในการแข่งขันอีกด้วย

จากคนกลุ่มเล็กภายในโรงเรียนและมหาวิทยาลัยที่ชื่นชอบศิลปะเกาหลีและมีใจรักในการเต้น Cover Dance ได้ก่อตัวขึ้น หาประสบการณ์ภายในรั้วสถานศึกษา และได้เริ่มก้าวออกมาเผชิญกับสังคมที่กว้างขึ้น ประสบพบเจอกับผู้ที่มิใช่รักการเต้นนี้จากต่างโรงเรียนกันภายนอกสถานศึกษา เกิดเป็นการรวมกลุ่มที่ใหญ่ขึ้น จากคนกลุ่มเล็ก กลายเป็นคนกลุ่มใหญ่ ซึ่งสังคมที่กว้างขึ้นนั้น ก็ย่อมมีประสบการณ์และการจัดกิจกรรมสันทนาการที่ใหญ่ขึ้นเช่นกัน

3.2.2 กิจกรรมสนับสนุนการภายนอกสถานศึกษา

จากการเริ่มต้นของคนกลุ่มเล็กๆ ภายในรั้วสถานศึกษา ที่มีใจรักในการเต้น และมีความชื่นชอบศิลปินไอดอล ที่ร่วมกันสานความฝัน ทำให้ในปัจจุบัน การเต้น Cover Dance เป็นที่รู้จักแพร่หลายกันมากขึ้นในหมู่วัยรุ่นไทย ทั้งที่เป็นขาแดนซ์รวมถึงผู้ที่ชื่นชอบในตัวศิลปินต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นศิลปิน K-Pop เกาหลี, ญี่ปุ่น หรือแม้แต่ ศิลปินไทยเอง ก่อให้เกิดการจัดการแข่งขันกิจกรรมการประกวดงานเต้น Cover ต่างๆ ขึ้นมากมายภายนอกสถานศึกษาในประเทศไทย โดยเหล่าบรรดากลุ่มธุรกิจและสื่อต่างๆ ก็ เริ่มที่จะให้ความสนใจ ในการเต้น Cover มากขึ้น โดยจะเห็นได้จากการจัดกิจกรรม จัดงาน Event หรือ โฆษณาต่างๆ เพื่อช่วยในการโปรโมทสินค้าหรือผลิตภัณฑ์ของตน

○ การจัดการประกวดเต้นโดยกลุ่มธุรกิจ

ในประเทศไทยมีการจัดแข่งขันการเต้นตั้งแต่ปีพ.ศ. 2551 แต่ในช่วงนั้นยังเป็นการเต้นในแบบ hiphop , street โดยกลุ่มบริษัทน้ำดื่มชูกำลังอย่างสปอนเซอร์ จัดกิจกรรมประกวดเต้นภายใต้ชื่อ Sponsor Trio Free to dance 2008

หลังจากนั้นในปี พ.ศ. 2552 การเต้นสไตล์เกาหลีเป็นที่นิยมอย่างมากในประเทศไทย บริษัท LG จึงได้จัดกิจกรรมการแข่งขันการเต้นขึ้น โดยสร้างเป็นรายการทางสถานีโทรทัศน์อมท. ภายใต้ชื่อรายการ LG Entainer Thailand ล้านฝันสนั่นโลก พร้อมसानฝันผู้ชนะการประกวดให้ก้าวสู่เส้นทางบันเทิง ด้วยการสนับสนุนอย่างเต็มที่จาก JYP Entertainment ค่าเพลงยักษ์ใหญ่จากประเทศเกาหลีผู้ผลิตศิลปินอย่าง Rain ที่เข้ามาตีตลาดในไทยเป็นยุคแรกๆ และ 2pm (ที่ซึ่งมีนิชคุณที่เป็นคนไทยเป็นหนึ่งในสมาชิกของวง)

ภายในปีเดียวกันนั้น CUTE PRESS EVORY BB POWDER ร่วมกับรายการ 07 show ทางสถานีโทรทัศน์กองทัพบกช่อง 7 ได้จัดกิจกรรม 07 Show Korean Dance Fever by cute press จากกระแสความนิยมในท่าเต้นสุดฮิตในสไตล์ K - POP ทำให้ทางรายการ 07 Show จัดโครงการ Korean dance fever เพื่อเปิดรับสมัครนักเต้นทั่วประเทศ โดยไม่จำกัดเพศและอายุ โดยเปิดรับสมัครผู้แข่งขันทั่วประเทศ ซึ่งทางรายการจะเปิดรับสมัครพร้อมกับ AUDITION ตามภาคต่าง ๆ ทั่วประเทศ โดยรอบสุดท้าย คณะกรรมการจะคัดเลือกผู้ผ่านเข้ารอบสุดท้ายเหลือเพียง 6 ทีมจากทั่วประเทศและประกาศผลในรายการ 07 โชว์รอบชิงชนะเลิศทั้ง 6 ทีมจะต้องร่วมแสดงสดในรายการ 07 โชว์ สัปดาห์ละ 2 ทีม เพื่อชิงตำแหน่งชนะเลิศ, ตำแหน่ง POPULAR VOTE และตำแหน่งสวยใสสไตล์เกาหลีจาก CUTE PRESS

EVORY BB POWDER ของรางวัล โดยรางวัลชนะเลิศ เป็นของรางวัลมูลค่า 50,000 บาท จาก คิวท์เพรส แพคเกจทัวร์เกาหลีสำหรับ 5 คน จาก โคเรีย เซ็นเตอร์ แทรเวลอีกด้วย

ในปี พ.ศ. 2552 นี้เอง ก็ยังคงมีงานประกวดเต้นอีกหนึ่งงานใหญ่ ก็คือ งาน **WeDo Cover Crew Contest 2009** ซึ่งเป็นกิจกรรมจากทางเกม Wedo Dancing online โดยการแข่งขันจะแบ่งออกเป็น รอบชิงชนะเลิศประจำ Stage ซึ่งมีทั้งหมด 5 Stage มีกำหนดการดังนี้ นั่นก็คือ จะมีการเต้นกัน 5 ครั้งเพื่อค้นหาทีมที่นักเต้นเข้าไฟต์ตัวจริงมาแข่งกันอีกที บน Final Stage โดยวงที่ได้รับ รางวัลชนะเลิศ, รางวัลรองชนะเลิศอันดับที่ 1 และรางวัล รองชนะเลิศอันดับที่ 2 ของทั้ง 5 Stage เท่านั้นจะได้รับสิทธิ์เข้าแข่งขันรอบชิงชนะเลิศเพื่อคว้าตำแหน่ง สูงสุด สุดยอดเยี่ยม Cover แห่งปี ของ WEDO Cover Crew Contest 2009 มาครอบครอง ซึ่งจะจัดขึ้นภายในงาน **Bangkok International Game Festival 2009 (BIG Festival 2009)** ระหว่าง วันที่ 15 – 18 ตุลาคม 2552 ณ Royal Paragon Hall ศูนย์การค้าสยามพารากอน

ภายหลังตั้งแต่ปี พ.ศ. 2552 เป็นต้นมา ได้มีการจัดการแข่งขันเต้น Cover Dance อยู่เรื่อยๆ ทำให้กระแสของการเต้นประเภทนี้ ได้รับความนิยมเป็นอย่างมากในประเทศไทย กลุ่มนักธุรกิจไม่ว่าจะเป็น Nokia, Oishi, Fanta, ใถ้แก่น้อย และแบรนด์อื่นๆอีกมาก รวมไปถึงจนถึงห้างสรรพสินค้าต่างๆเช่น Pantip, The mall, Central, MBK ซึ่งเป็นการโปรโมทเพียงแคในจังหวัดกรุงเทพมหานครเท่านั้น แต่บริษัทรถยนต์ไม่ว่าจะเป็น Toyota, Isuzu, Honda ก็ได้ให้ความสนใจอย่างมากเช่นกัน จึงมีการเต้นแข่งขันเต้น Cover Dance ตามศูนย์บริการรถยนต์ทั้งในกรุงเทพมหานคร และตามศูนย์ของแต่ละจังหวัดในประเทศไทยด้วย ซึ่งถือเป็นการโปรโมททั่วประเทศไทย ทำให้การเต้น Cover Dance แพร่กระจายไปยังตามต่างจังหวัดอีกด้วย การจัดการแข่งขันเหล่านี้เกิดขึ้นอีกมากมาย เพราะได้รับแรงสนับสนุนและผลตอบรับจากการโปรโมทสินค้าและบริษัทได้เป็นอย่างดี

อีกทั้งในปัจจุบันประเทศเกาหลีได้มีการจัดแข่งเต้น Cover Dance ที่ประเทศเกาหลี โดยมีการจัดแข่งรอบคัดเลือกตามประเทศต่างๆทั่วโลก รวมถึงในประเทศไทยด้วย และได้จัดรอบชิงชนะเลิศระดับโลกที่ประเทศเกาหลี ซึ่งทีมที่ชนะเลิศแต่ละประเทศจะต้องมาแข่งขันกันที่ประเทศเกาหลี ภายใต้ชื่อ K-Pop Cover Dance Festival โดยมีศิลปินต้นฉบับมาเป็นกรรมการอีกด้วย ซึ่งปีแรกที่จัดคือ K-Pop Cover Dance Festival 2011 โดยประเทศไทยได้รับรางวัลรองชนะเลิศอันดับที่ 1 โดยทีมชายล้วน Next School Cover ศิลปินเกาหลีหญิงล้วนวง After School นั่นเอง ถือว่าเป็นการสร้างปรากฏการณ์ใหม่ให้แก่วงการโคฟเวอร์แดนซ์ประเทศไทย

ปีถัดมา K-Pop Cover Dance Festival 2012 ประเทศไทย ได้รับรางวัลชนะเลิศ โดยทีมชายล้วน Lollipop CZ Cover ศิลปินชายวง Big Bang หลังจากนั้นในปี 2013 ประเทศไทยก็ได้รับรางวัลชนะเลิศอีกครั้ง โดยทีมชายล้วน Millenium Boy Cover ศิลปินชายล้วนวง Exo ในปีถัดมา K-Pop Cover Dance Festival 2014 ประเทศไทยได้รับรางวัลรองชนะเลิศอันดับที่หนึ่ง โดยทีมชายล้วน Station 5 Cover ศิลปินเกาหลีชายล้วนวง Got7 นั่นเอง และในปี 2015 ประเทศไทยได้รับรางวัลชนะเลิศอีกครั้ง โดยทีมชายล้วน Defvalen Cover ศิลปินชายวง Infinite

จะเห็นได้ว่า กิจกรรมสันทนาการที่เกิดขึ้นทั้งภายในและภายนอกรั้วสถานศึกษามีเหล่าวัยรุ่นให้ความสนใจมากมาย ทั้งผู้ที่ชอบเต้นและผู้ที่ไม่เคยเต้นมาก่อน กลับกลายเป็นได้เรียนรู้ประสบการณ์ใหม่ๆ และรับมิตรภาพใหม่ๆ และถือเป็นการใช้เวลาว่างให้ประโยชน์ จนบางคนอาจมีความฝันอยากผันตัวเป็นนักเต้นมืออาชีพ เป็นผู้ที่มีใจรักทางด้านการเต้นอย่างจริงจัง และได้ทำการฝึกฝนเองจนเป็นผู้ที่มีความสามารถ และมีทักษะในการเต้นที่พัฒนาขึ้น จนสามารถสร้างอาชีพให้กับตัวเองได้ และบางคนอาจเข้าไปเรียนตามสถาบันสอนเต้นอย่างจริงจัง

3.3 การเคลื่อนย้ายวัฒนธรรมการเต้นผ่านสถาบันสอนเต้น (finanscapes)

วัฒนธรรมการเต้นได้ถูกเคลื่อนย้ายผ่านการลงทุนโดยนักลงทุน ผ่านการก่อตั้งสถาบันสอนเต้น ที่ได้มีการเปิดวิชาสอนเต้น Cover Dance หรือ K-pop ขึ้น ในช่วงระยะเวลาที่การเต้นนี้กำลังได้รับความนิยมเป็นอย่างมากเพื่อแสวงหาผลกำไร

แต่เดิมสถานบันสอนเต้นรำในประเทศไทยนั้น มีวิชาการเต้นที่หลากหลายไม่ว่าจะเป็น Hip-hop Ballet ,Popping , R&B, Jazz และ Street Dance แต่ยังไม่มียุค K-pop หรือ Cover Dance ซึ่งนักเต้นในยุคก่อน มักจะไม่สนับสนุนและไม่ชอบการเต้นในแบบ Cover Dance ด้วยเหตุผลที่ว่า เป็นการเต้นโดยเลียนแบบทำมาจากผู้อื่น ลอกเลียนแบบทำจากต้นฉบับในทุกท่วงท่า เลียนแบบไปจนกระทั่งการแต่งกาย และเอกลักษณ์ของศิลปิน จึงถูกมองว่า เป็นการเต้นที่ไม่มีคิดสร้างสรรค์

แต่เมื่อกาลเวลาผ่านไป กระแสนิยมของ Cover Dance เป็นที่นิยมอย่างมากในหมู่วัยรุ่นและกลุ่มนักธุรกิจที่คอยจัดกิจกรรมการแข่งขันอยู่เสมอ เหล่านักเต้นฝึกหัดทั้งหลายย่อมมีความพยายามและความตั้งใจ ต้องการที่จะได้รับชัยชนะในการแข่งขันและเป็นที่ยอมรับมากขึ้นในหมู่เด็กเต้น Cover Dance จึงอยากพัฒนาตนเองด้วยการไปเรียนเต้นตามสถาบันที่มีครูสอนอย่างจริงจัง คลาส Cover Dance นั้น จึงเป็นที่ต้องการมากขึ้น เจ้าของกิจการสถาบันก็จะต้องมองดูการตลาดเป็นหลัก เมื่อ Cover Dance ได้รับความนิยมและเป็นคลาสที่ต้องการมาก จึงได้เปิดคลาสเต้นวิชา Cover Dance เพิ่มขึ้นมา และสอนโดยครูสอนเต้นที่เป็นนักเต้น Cover Dance ที่มี

ความสามารถในการแกะท่าเต้นที่เหมือนกับต้นฉบับ และมีทักษะในการเต้นที่ดีมาก รวมถึงมีชื่อเสียง มีประสบการณ์และมีผลงานในการเต้นมาหลายเวที เพื่อเป็นภาพลักษณ์และความน่าเชื่อถือแก่สถาบัน ซึ่งเมื่อได้มีเปิดสอนเต้นคลาส Cover Dance เพียงที่หนึ่งแล้วนั้น สถาบันอื่นๆก็ได้เปิดคลาสเต้นวิชานี้ตามกันมาเรื่อยๆ จนปัจจุบันนี้ กลายเป็นคลาสที่ได้รับความนิยมอย่างต่อเนื่อง

ตัวอย่างกรณีศึกษา สถาบันสอนเต้น อีทีซี อะคาเดมี่ จังหวัดนครปฐม

ภาพที่ 3.13 ป้ายโลโก้สถาบันอีทีซี อะคาเดมี่

ที่มา <http://www.etc-academy.com/>

สถาบันอีทีซี อะคาเดมี่ จังหวัดนครปฐม เป็นสถาบันที่มีการเรียนการสอนศาสตร์ศิลป์ทั้งแขนงดนตรี ร้องเพลง เต้น และวิชาการ ก่อตั้งเมื่อวันที่ 26 สิงหาคม พ.ศ.2550 โดยมีการเปิดสอนวิชาการเต้นประเภท Ballet , Jazz , Hip-hop , Poppin และ Street Dance

และจุดเริ่มต้นของการเปิดคลาส Cover Dance ของสถาบันอีทีซี อะคาเดมี่คือ เด็กนักเรียนที่โดดเด่นและมีความสามารถในการเต้น ที่จบจากสถาบันแห่งนี้ ได้สร้างผลงานโดยการเข้าร่วมการแข่งขันเต้น Cover Dance ตามงานต่างๆในจังหวัดกรุงเทพมหานคร เมื่อได้สร้างผลงานจนเป็นที่รู้จักและมีชื่อเสียงในจังหวัดกรุงเทพมหานครแล้ว ย่อมทำให้เป็นที่รู้จักในจังหวัดนครปฐมด้วยเช่นกัน สถาบันอีทีซี อะคาเดมี่ จึงได้ทำการเจรจาพูดคุย ชักชวนให้ลูกศิษย์ที่มีความสามารถและมีผลงานในด้านการเต้น Cover Dance นี้กลับมาสอนเต้นเป็นคุณครูคลาส Cover Dance ในปี พ.ศ. 2556 ได้เริ่มเปิดคลาสเต้น Cover Dance อย่างเป็นทางการ ทำให้จากที่เคยเป็นเพียงลูกศิษย์ได้ผันตัวมาเป็นคุณครู และปัจจุบันได้พัฒนาตนเองจนเป็นนักเต้นมืออาชีพ อยู่ในค่ายเพลงใหญ่อย่าง แกรมมี่นั่นเอง

เห็นได้ว่าอิทธิพลของการเต้น Cover Dance ก็ถือเป็นการสร้างจุดประกายความฝันและเป็นการสร้างอาชีพที่ดีให้แก่ใครหลายๆคนได้ในประเทศไทย

คลาสเต้น Cover Dance เริ่มเป็นที่นิยมมากในสถาบันแห่งนี้ โดยกลุ่มเป้าหมายส่วนใหญ่ที่มาสมัครเรียน มักจะอยู่ในช่วงอายุตั้งแต่ 9 ปี ไปจนถึง 30 ปี และจากการสัมภาษณ์หรือสอบถามนักเรียนคลาส Cover Dance ในปัจจุบัน ส่วนมากให้เหตุผลที่มาเรียนเต้น Cover Dance ตามลำดับดังนี้

1. ชอบในตัวศิลปินเกาหลีและชอบการเต้นในแบบเกาหลี
2. มีใจรักในการเต้น
3. เห็นรุ่นพี่และเพื่อนที่โรงเรียนเต้นแล้วชื่นชอบจึงอยากเต้นได้บ้าง
4. ต้องการออกกำลังกาย

นักเรียนบางคนในสถาบันเรียนเต้นประเภทอื่นอยู่แล้ว แต่เมื่อเห็นการเรียนการสอนคลาสเต้น Cover Dance ก็มีย้ายมาเรียนเต้นประเภทนี้ด้วยเช่นกัน และความชื่นชอบการเต้นประเภทนี้จึงแพร่กระจายไปสู่ภายนอก โดยนักเรียนในสถาบันนั่นเอง ที่ได้มีการชักชวนเพื่อนหรือผู้อื่นให้มาเรียนร่วมกันอีกด้วย

อีกทั้งทางสถาบันมีการสนับสนุนผู้เรียนเต้น Cover Dance โดยการพาผู้เรียนที่มีความสนใจหรือมีความฝันในการเป็นศิลปินเกาหลี ไปอดิชั่นตามค่ายเพลงเกาหลีที่มีการเปิดรับสมัครในประเทศไทยอีกด้วย ซึ่งในปี พ.ศ. 2557 สถาบันอีทีซี อะคาเดมี่ ได้คัดเลือกนักเรียนที่มีความสามารถ ส่งเข้าอดิชั่นกับทางค่ายเกาหลี Cube Entertainment และได้มีการจัดคอนเสิร์ตใหญ่ของสถาบันในทุกๆปี เพื่อส่งเสริมให้ผู้เรียนได้แสดงความสามารถของตนเอง และพาผู้เรียนโชว์การแสดงเต้นเปิดงานตามงานต่างๆ อีกทั้งพาผู้เรียนไปแข่งขันตามงานประกวดเต้น Cover Dance ในจังหวัดนครปฐมอีกด้วย

ภาพที่ 3.14 แผ่นโปสเตอร์ประกาศการออ디션ศิลปินเกาหลีสองค่าย Cube Entertainment ในปี พ.ศ. 2557

ที่มา <https://music.mthai.com/news/newsasia/195996.html>

ภาพที่ 3.15 นักเรียนจากสถาบันอีทีซี อะคาเดมี่เข้าร่วมการประกวดเต้น Cover Dance

ที่มา https://web.facebook.com/etc.academy.np/?nr&_rdc=1&_rdr

ภาพที่ 3.16 การจัดคอนเสิร์ตเพื่อแสดงความสามารถในการเต้น Cover Dance

ที่มา https://web.facebook.com/etc.academy.np/?nr&_rdc=1&_rdr

ปัจจุบัน คลาสเต้น Cover Dance มีจำนวนนักเรียนมากเป็นอันดับ 1 ของคลาสเต้นทั้งหมดในสถาบัน รองลงมาคือ Ballet , รำไทย , Hip-hop , B-Boy และ Jazz ตามลำดับ

3.4 สรุปท้ายบท

จะเห็นได้ว่า กระแสนิยมการเต้น Cover Dance ได้เคลื่อนย้ายวัฒนธรรมเข้าสู่สังคมผ่านสื่อต่างๆ (mediascapes) ตามกาลเวลา ตั้งแต่ปีพ.ศ. 2545 มาจนถึง ปัจจุบัน ส่งผลให้ผู้ที่บริโภคสื่อได้รับอิทธิพลจากการเพรสสื่อเหล่านี้ ทำให้มีทั้งคนที่เต้นเพราะใจรักในการเต้น คนที่เต้นเพราะชอบศิลปินต้นแบบ คนที่เต้นเพราะต้องการหารายได้หรือรางวัล คนที่เต้นเพื่อต้องการออกกำลังกาย หรือแม้กระทั่งคนที่ไม่ได้ชอบเต้นแต่ชื่นชอบการดูคนอื่นเต้นอีกด้วย จึงส่งผลให้เกิดการเคลื่อนย้ายวัฒนธรรมการเต้นผ่านอุดมการณ์ทางความคิดผ่านกิจกรรมสันตนาการ (ideascapes) ที่เนื่องจากผู้บริโภคสื่อเหล่านี้ส่วนมากจะเป็นเหล่าวัยรุ่น จึงทำให้เกิดการจัดกิจกรรมสันตนาการในรั้วสถานศึกษาขึ้น ทั้งในรั้วโรงเรียนไปจนถึงรั้วมหาวิทยาลัย และเมื่อมีการจัดกิจกรรมสันตนาการภายในสถานศึกษาแล้ว ก็ได้มีการจัดกิจกรรมภายนอกสถานศึกษาด้วย ที่ถูกจัดขึ้นโดยนักลงทุนบริษัทต่างๆ เป็น

การจัดการประกวดเต้นเพื่อชิงเงินรางวัล อีกทั้งมีการจ้างเต้นตามงานอีเวนต์ต่างๆ เพื่อเป็นการโปรโมทสินค้าให้แก่บริษัทของตนเอง ส่งผลให้การเต้นนี้ได้สร้างอีกหนึ่งอาชีพให้แก่วัยรุ่นไทยและผู้ที่ชอบเต้นนั่นเอง และเมื่อการเต้นนี้ได้รับความนิยมเพิ่มมากขึ้น ก็ได้มีการแพร่กระจายกระแสความนิยมนี้เป็นวงกว้างมากขึ้น จากที่เริ่มจากในเมืองหลวงอย่างกรุงเทพมหานคร ก็เริ่มแผ่ขยายไปยังพื้นที่โดยรอบตามจังหวัดต่างๆในประเทศไทย จึงส่งผลให้มีผู้ที่ต้องการเต้น Cover Dance เพิ่มจำนวนมากขึ้น ทั้งที่มีทักษะในการเต้นและไม่มี จึงทำให้เกิดการเคลื่อนย้ายผ่านการลงทุนโดยการเปิดสถาบันสอนเต้น (finanscapes) เป็นกิจการส่วนตัวที่ก่อตั้งเพื่อแสวงหาผลกำไร ด้วยการพึ่งกระแสของการเต้น Cover Dance ในประเทศไทยที่กำลังได้รับความนิยมอย่างมาก โดยเปิดสอนเต้นวิชา Cover Dance ขึ้นนั่นเอง ทั้งนี้ไม่ได้มีสถาบันที่ก่อตั้งขึ้นเพียงในจังหวัดกรุงเทพมหานครเท่านั้น แต่ยังมีสถาบันตามต่างจังหวัด ดังตัวอย่างสถาบันในจังหวัดนครปฐมที่ยกมาข้างต้น ที่แสดงให้เห็นว่าการเต้นนี้ได้รับความนิยมและกำลังแพร่กระจายไปยังจังหวัดต่างๆในประเทศไทยโดยการเคลื่อนย้ายผ่านสิ่งต่างๆเหล่านี้

นอกจากนี้ จำนวนคนที่ชื่นชอบในการเต้นกับคนที่ชื่นชอบในการดูก็เพิ่มจำนวนมากขึ้นไปพร้อมๆกัน จากที่แต่ก่อน ผู้บริโภคส่วนมากจะเป็นวัยรุ่น แต่ปัจจุบันได้รับความนิยมทั้งในวัยรุ่นและเด็กที่ชื่นชอบการเต้น ส่วนผู้ที่ชื่นชอบการดูเต้นในวัยผู้ใหญ่นั้นก็เพิ่มจำนวนมากขึ้นด้วยเช่นกัน อีกทั้งยังมีแนวโน้มว่ากระแสการเต้นนี้จะได้รับความนิยมมากขึ้นเรื่อยๆอีก เพราะในยุคนี้ คุณภาพของอุตสาหกรรมเพลงและการเต้นของประเทศเกาหลีได้สูงขึ้น เทียบเท่ากับยุโรป และได้รับการยอมรับไปทั่วโลก ปัจจุบันนักออกแบบท่าเต้นให้กับศิลปินเกาหลีก็มีทั้งนักเต้นเกาหลีใต้และนักเต้นจากฝั่งยุโรปอีกด้วย

บทที่ 4

รูปแบบการเต้นในแบบเกาหลี

และการสื่อความหมายของการแสดงออกของศิลปินเกาหลีแต่ละวงผ่านบทเพลง

สำหรับบทที่ 4 เป็นผลการศึกษาวิจัยของวัตถุประสงค์ข้อที่ 2 ที่กล่าวถึงรูปแบบในการเต้นในแบบเกาหลี หรือเรียกอีกชื่อหนึ่งว่า Cover Dance และการสื่อความหมายของการแสดงออกของศิลปินเกาหลีแต่ละวงผ่านบทเพลง ซึ่งในช่วงหลายปีที่ผ่านมากระแสเกาหลีฟีเวอร์ถือว่ามีอิทธิพลต่อวัยรุ่นไทยเป็นอย่างมาก ไม่ว่าจะเป็นซีรีส์, ภาพยนตร์, เพลง, การเต้น หรือแม้แต่สินค้าต่างๆ ล้วนแล้วแต่เข้ามาสร้างกระแสในบ้านเราจนกลายเป็นที่โด่งดังมากมาย สังเกตได้จากวัยรุ่นไทยให้ความคลั่งไคล้กับศิลปินเกาหลีเป็นอย่างมาก ทั้งการร้องเพลง การเต้นส่งผลให้คนส่วนใหญ่เมื่อนึกถึงเกาหลีแน่นอนว่าสิ่งหนึ่งที่ต้องนึกถึงก็คือเรื่องของการเต้น นั่นก็คือ Cover Dance

คำว่า “Cover” ในวงการดนตรี นั้นหมายถึงการนำดนตรีหรือเพลงต้นฉบับมาเลียนแบบอาจจะมีการนำมาดัดแปลงหรืออาจจะลอกมาทั้งหมดเลยก็ได้ ส่วนคำว่า “Dance” แปลได้ตรงตามตัว นั่นก็คือ การเต้น “Cover Dance” หรือ “การเต้นโคฟเวอร์” คือการนำเพลงและการเต้นของศิลปินที่เราชื่นชอบมา Cover ใหม่ หรือจะพูดแบบง่ายๆก็คือ “การเต้นเลียนแบบศิลปินที่เราชื่นชอบ”

4.1 ภาพรวมของรูปแบบการเต้นในแบบเกาหลี

การเต้นโคฟเวอร์ถือเป็นศาสตร์แขนงหนึ่งของการเต้น โดยลักษณะการเต้นจะเน้นให้เหมือนกับศิลปินต้นฉบับ พยายามเต้นออกมาให้ใกล้เคียงที่สุดเท่าที่จะทำได้ ซึ่งโดยส่วนมากแล้ว นักเต้นโคฟเวอร์จะมีความสนใจความชื่นชอบในตัวศิลปินที่ตนเองเลียนแบบเป็นทุนเดิมอยู่แล้ว

เพลงเกาหลีที่เป็นที่นิยม ก็มักจะมีท่าเต้นที่เป็นเอกลักษณ์ จนทำให้เพลงนั้นเข้าถึงคนฟังชนิดที่ได้รับความนิยมกันอย่างมากมาย จนเกิดเป็นกระแสเพลงที่เรียกว่า เค-ป๊อป การเต้นในแนว เค-ป๊อปหรือ Cover Dance ส่วนมากแล้วจะเป็นท่าเต้นประกอบกับเพลงๆ นั้นโดยจะเน้นเรื่องของการออกลีลาท่าทางในแบบฉบับที่เป็นตัวเอง เวลาที่คนนำมาเต้นตามก็จะรู้สึกได้ถึงความเท่าเทียมกับว่าตัวเองนั้นมีความใกล้เคียงกับนักร้องเกาหลีที่ไม่ปาน และจากการคิดท่าเต้น เหล่านี้ทำให้วงการเพลงเกาหลียังคงเป็นกระแสที่ได้รับความนิยมจากวัยรุ่นไทยเสมอมา อย่างไรก็ตามเมื่อวันเวลาผ่านไปก็ย่อมต้องมีการเปลี่ยนแปลงในสิ่งต่างๆ ที่ถือเป็นสัจธรรมของโลก แม้ว่าวงการเพลงเกาหลีเองจะไม่ได้มีกระแสโด่งดังเหมือนยุคก่อนหน้านี้แต่ท่าเต้นสไตล์เกาหลี ก็ยังคงได้รับความนิยมเสมอ ยิ่งยุคนี้เป็นยุคของโลกโซเชียลเน็ตเวิร์กเมื่อมีท่าเต้นอะไรที่เป็นแปลกใหม่และมีเอกลักษณ์ ก็มักจะเป็นกระแสขึ้นมาทันที

ซึ่งการเต้นในแบบเกาหลีนี้นี้เป็นการเต้นที่ผสมผสานสไตล์การเต้นในหลากหลายรูปแบบ ทั้ง hiphop, poppin, modern dance , locking, crumping, waacking , shuffle และอีกหลากหลายสไตล์ เมื่อนำมาผสมผสานกันแล้ว ภาพรวมของการเต้นในแบบเกาหลีนี้นี้จะมีความแปลกตาไปอีกแบบ โดยการเต้นของฝั่ง inter หรือการเต้น hiphop poppin โดยเฉพาะนั้น จะเน้นการเคลื่อนไหวร่างกายเยอะและแรง (โดยเฉพาะข้อต่อ ออก และบั้นท้าย) เต้นไปด้วยกันทั้งเพลง ไม่เน้นโชว์ใครเป็นพิเศษ

แต่การเต้นของเกาหลีนี้นี้จะเน้นความพริ้วไหว เน้นความมีเสน่ห์น่าดึงดูดเวลาแสดง ทำจะไม่แรงและเยอะมากเท่าฝั่งสากล และมักจะมีท่อนที่ให้ผู้เต้นได้เด่นในท่อนนั้นๆ (Killing Part) ซึ่งเพราะศิลปินที่เต้นจะต้องร้องเพลงพร้อมกับเต้นไปด้วย จึงจำเป็นต้องออกแบบท่าเต้นโดยเน้นเสน่ห์ที่น่าดึงดูดมากกว่าการเต้นที่ใช้พลังและการเคลื่อนไหวร่างกายที่เยอะเกินไป จึงส่งผลให้การเต้น Cover Dance มีเสน่ห์และเป็นที่น่าดึงดูดโดยใช้การถ่ายทอดนี้ผ่านทางตัวศิลปินที่มีทั้งรูปร่าง หน้าตาที่ดี การแต่งกายที่สวยงาม และเสียงร้องที่ไพเราะ และเสน่ห์ที่น่าหลงใหล รวมไปถึงเพลงที่ติดหูนั่นเอง ซึ่งภาพรวมเหล่านี้นำไปสู่ การสื่อความหมายของการแสดงออกของศิลปินเกาหลีสู่แฟนเพลง ดังกรณีศึกษาวง BTS, Twice และ Black Pink

4.2 การสื่อความหมายของการแสดงออกของศิลปินเกาหลีสู่แฟนเพลง

ในการแสดงออกของศิลปินเกาหลีสู่แฟนเพลง มีองค์ประกอบที่สำคัญคือ ท่าเต้น ซึ่งเป็นภาษาทางกายภาพภาษาหนึ่งที่ใช้แสดงออกถึงความเป็นเพศ และรสนิยมของผู้เต้นและที่สำคัญความหมายของท่าเต้นนั้น จะไปด้วยกันกับเสื้อผ้าหน้าผมของผู้เต้นรวมถึง ความสัมพันธ์ภายในทีมอีกด้วย

ซึ่งศิลปินเกาหลีสู่แฟนเพลงมีสไตล์เพลงและท่าเต้นที่แตกต่างกันออกไป โดยจะขึ้นอยู่กับ จำนวนสมาชิก เพศ ช่วงอายุของศิลปินและ ความหมายและจังหวะทำนองของเพลงนั่นเอง ซึ่งกรณีศึกษาที่ได้ยกตัวอย่างมาข้างต้นนั้น เป็นวงที่ได้รับความนิยมในการเต้นเลียนแบบและมีความแตกต่างทั้งทางเพศ รสนิยม บุคลิกภาพร่างกาย รวมไปถึงความสัมพันธ์ภายในทีม ได้แก่ ศิลปินเกาหลีสู่แฟนเพลง BTS จำนวนสมาชิก 7 คน , ศิลปินเกาหลีสู่แฟนเพลง Twice จำนวนสมาชิก 9 คน และ ศิลปินเกาหลีสู่แฟนเพลง Black Pink จำนวนสมาชิก 4 คน

ภาพที่ 4.1 ศิลปินวง BTS

ที่มา : <https://www.amazon.com/Bangtanboys-Calendar-Message-Counts-Postcard/dp/B079N38KKP>

ภาพที่ 4.2 ศิลปินวง Twice

ที่มา : <https://www.kpopmap.com/rumors-of-twice-dating-the-reason-for-jyp-stock-price-plummeting/>

ภาพที่ 4.3 ศิลปินวง Black Pink

ที่มา : <https://www.irishtimes.com/culture/blackpink-our-new-vbf-1.3757724>

4.2.1 ศิลปินเกาหลีชายวง BTS

ประวัติและผลงาน

บีทีเอส (BTS) หรือ **บังทันโซ-นย็อนตัน (방탄소년단)** เป็นกลุ่มดนตรีชายเกาหลีใต้แนวเคป็อปและฮิปฮอป สังกัดบิกฮิตเอนเตอร์เทนเมนต์ ประกอบด้วยสมาชิกจำนวน 7 คนคือ จิน, ชูก้า, เจ-โฮป, แร็ปมอนสเตอร์, จีมิน, วี และจ็องกุก เปิดตัวครั้งแรกเมื่อวันที่ 13 มิถุนายน ค.ศ. 2013

เพลงแรกของพวกเขา คือเพลง **No More Dream** ซึ่งมีมิวสิกวิดีโอได้ปล่อยออกมาก่อนหน้านั้น 1 วัน ในวันที่ 9 กรกฎาคม ค.ศ. 2013 ในวันที่ 23 มิถุนายน ค.ศ. 2015พวกเขาก็ได้ปล่อยมิวสิกวิดีโอเพลง **Dope** ซึ่งยอดวิวในยูทูปทะลุ 1,000,000 หลังจากปล่อยออกมาได้แค่ 15 ชั่วโมง และเพลง Dope ได้ขึ้นชาร์ตที่ 3 ของ Billboard's World Digital Chart ซึ่งได้เปิดตัวเพลง **Run** เมื่อวันที่ 19 ตุลาคม และได้ปล่อย **I Need U** ในวันที่ 8 ธันวาคม ใน ค.ศ. 2016 ได้ปล่อยมิวสิกวิดีโออีก 2 เพลง ได้แก่ "**FIRE (불타오르네)**" ในวันที่ 1 พฤษภาคม และ "**Save Me**" ในวันที่ 15 พฤษภาคม

และในวันที่ 9 ตุลาคม ค.ศ. 2016 (ยี่สิบวันที่ปล่อยจากช่องของ Big Hit Entertainment) ทางต้นสังกัดได้ปล่อยมิวสิกวิดีโอ "**피 땀 눈물 (Blood Sweat & Tears)**" ภายใต้ช่อง ibighit แล้วในวันที่ 19 กุมภาพันธ์ ได้มีการปล่อยมิวสิกวิดีโอ "**NOT TODAY**" ผ่านช่องทางการ และได้ทุบสถิติอีกครั้งสำหรับจำนวนยอดเข้าชมภายใน 24 ชั่วโมง โดยภายในช่วงเวลานั้น ได้ยอดเข้าชมรวมประมาณ 10,900,000 การเข้าชม แล้วก็ทำลายสถิติทะลุ 10 ล้านการเข้าชมเร็วที่สุด ใช้เวลาไปประมาณ 20 ชั่วโมงเท่านั้น

หลังจากนั้นก็ปล่อยซิงเกิ้ลเพลง **DNA , Mic Drop , Fake Love และ Idol** ตามลำดับ ทั้งนี้ในปีที่ผ่านมาผลงานต่างๆ ของ BTS ตั้งแต่การได้รับรางวัล 'Top Social Artist' จากงาน #BBMA2017 การนำเพลงเข้าไปติด Billboard Hot 100 Chart รวมไปถึงการได้ขึ้นแสดงบนเวทีประกาศรางวัล 'American Music Awards' (#AMA2017) ล้วนเป็นเครื่องหมายการันตีถึงคุณภาพและความนิยมของบอยแบนด์กลุ่มนี้ในระดับสากลเป็นอย่างยิ่ง และเพราะเหตุใดที่ทำให้ศิลปินจากเกาหลีใต้กลุ่มนี้พัฒนาผลงานดนตรีข้ามเส้นพรมแดนไปทั่วทั้งโลก

ซึ่งในแต่ละเพลง มีท่าเต้น เนื้อหาและทำนองเพลง รวมไปถึงเครื่องแต่งกาย ที่เป็นองค์ประกอบของการแสดงออกของศิลปินผ่านมิวสิกวิดีโอหรือการแสดงบนเวที ที่เป็นผลทำให้ได้รับความนิยมและมีการ Cover ตามมาดังกรณีศึกษาเพลงที่เริ่มเป็นที่รู้จักละมีคนให้ความสนใจเป็นอย่างมากคือ "**FIRE (불타오르네)**"

กรณีศึกษา การสื่อความหมายของการแสดงออกของศิลปินเกาหลีวง BTS ผ่านบทเพลง FIRE (불타오르네)

ภาพที่ 4.4 เพลง FIRE (불타오르네) – BTS

ที่มา : <https://www.imdb.com/title/tt9080950/mediaviewer/rm1522169600>

ความหมายของเพลง

เพลงนี้มีเนื้อหาของเพลง เกี่ยวกับ วัยรุ่นคึกคอง ‘เรายังเด็กอยู่ อยากทำอะไรก็ทำไป ใช้ชีวิตตามใจ ก็ชีวิตมันเป็นของเรา กระโดดแล้วทำตัวบ้าๆไปเลย เผามันให้หมด’ มีทำนองเพลงที่มีจังหวะที่เร็ว คึกคัก สนุกสนาน และมีเนื้อร้องคำที่เป็นเอกลักษณ์ทำให้ผู้ฟังติดหูก็คือ คำร้องว่า ‘Fire’

ความหมายของท่าเต้น

การแสดงออกของศิลปินเกาหลีผ่านบทเพลงนั้น นอกจากต้องอาศัยปัจจัยด้านความหมายของเพลงแล้ว สิ่งสำคัญที่สุดนั้นก็คือ ปัจจัยด้านความหมายของท่าเต้นที่ปรากฏออกมาในการแสดงออกทางด้านภาษากายที่เป็น การสื่อความหมายของบทเพลงนั่นเอง โดยแบ่งออกได้เป็น ด้านบุคลิกภาพ ด้านร่างกายและด้านความสัมพันธ์ ภายในทีม

● ด้านบุคลิกภาพ

กรณีศึกษาเพลง Fire ของศิลปินวง BTS นี้ มีบุคลิกภาพที่แข็งแรง ซึ่งแสดงถึงความเป็นเพศชาย และ บุคลิกที่มีความเป็นนักเลง และความคึกคะนอง ซึ่งแสดงถึงความเป็นวัยรุ่นชายนั่นเอง รวมถึงมีบุคลิกภาพที่ดูขี้เล่น อีกด้วย สังเกตได้จาก

1. ท่อนแรกของเพลง ที่มีหนึ่งในสมาชิกของวงเดินเปิดตัวขึ้นมา ด้วยท่าทางที่คล้ายคลึงกับนักเลงเพื่อ ต้องการหาเรื่อง พร้อมกับร้องขึ้นมาว่า 불타오르네(บุททาโอรีอเน) ที่ซึ่งแปลว่า *ลุกเป็นไฟเลยสิ*
2. ท่อนที่ร้องว่า Fire มีการใช้ท่าทางการเต้นโดยเดินย่ำเท้าด้วยจังหวะที่เร็วและแรงตามจังหวะของเพลง เป็นสัญญาณที่แสดงถึงความร้อนแรง และบ้ำระห่ำจนลุกเป็นไฟ ตามคำร้องและจังหวะของเพลง
3. การทำท่าทางที่ยกมือขึ้นแล้วใช้นิ้วโป้งและชี้ ค้างไว้ที่บริเวณคาง พร้อมกับโบหน้าที่ยิ้มและยกไหล่สอง ครั้งติดกัน ซึ่งเป็นสัญญาณที่แสดงถึงความหมายของเนื้อเพลงท่อนนั้นว่า 관찮아(แควนชานนา) ที่แปลว่า *ไม่เป็นไร* ซึ่งเป็นท่อนที่แสดงถึงความขี้เล่นที่ซ่อนอยู่ในความร้อนแรงและบ้ำระห่ำของบทเพลง จึงทำให้ท่านี้ เป็นสัญญาณที่ สร้างความแทนความขี้เล่นของเพศชายผ่านบทเพลงเพลงนี้

ภาพที่ 4.5 ท่าเต้นสัญญาณแทนคำว่า 관찮아 (แควนชานนา) ที่แปลว่า ไม่เป็นไร

ที่มา <https://www.imdb.com/title/tt9080950/mediaviewer/rm986412800>

- ด้านร่างกาย

ความหมายทางด้านร่างกายนั้น เป็นการแสดงออกมาทางหน้าตา รูปร่าง และเครื่องแต่งกาย ในกรณีศึกษาทำเต็นของเพลงนี้ มีการใช้ร่างกายที่ค่อนข้างแข็งแรงมาก เน้นร่างกายในส่วนของแขนและขา ที่ต้องเคลื่อนไหวอย่างแข็งแรงและรวดเร็ว ตามจังหวะของเพลงและตามบุคลิกภาพของศิลปินในบทเพลงนี้ดังที่ได้กล่าวไปข้างต้น และทำเต็นเหล่านี้ก็ได้สัมพันธ์กันกับเครื่องแต่งกายด้วยเช่นกัน

ภาพที่ 4.6 ทำเต็นที่เน้นการใช้ร่างกายในส่วนของแขนและขาในเพลง Fire

ที่มา <https://0.soompi.io/wp-content/uploads/2017/01/21024114/bts-fire-mv.jpg?s=900x600&e=t>

ซึ่งการแต่งกายถือว่าเป็นอีกองค์ประกอบหลักหนึ่งที่สำคัญ ในการแสดงออกของศิลปินผ่านบทเพลง นอกเหนือจากเพลงและทำเต็น การแต่งกายก็ถือว่าสำคัญมากที่แสดงออกได้ถึง บุคลิกของศิลปินในบทเพลงนั้นๆ ซึ่งบทเพลงนี้ แสดงถึงความคึกคะนอง บ้าระห่ำ ลูกเป็นไฟแต่ซ่อนความขี้เล่นไว้ การแต่งกายจึงมีความเท่ ที่บ่งบอกถึงความเป็นเพศชาย และเสื้อผ้าที่มีสีสันทันทีมีสดผสมกับสีดำและมีลวดลายที่แตกต่างกันออกไป เพื่อแสดงถึงความวุ่นวาย ร้อนรน และคึกคะนอง

ภาพที่ 4.7 เครื่องแต่งกายในบทเพลง Fire – BTS

ที่มา <https://i.ytimg.com/vi/KfElcldNJWQ/maxresdefault.jpg>

- **ด้านความสัมพันธ์ภายในทีม**

ในการเดินของเกาหลีสจะมีแบ่งพาร์ทของสมาชิกภายในทีม ที่ต่างก็จะต้องมีหน้าที่หรือตำแหน่งของตนเองที่แตกต่างกัน และทำเต็มในแต่ละพาร์ทของตนเองนั้น ก็จะอยู่ในตำแหน่งตรงกลางและมีทำเต็มที่แตกต่างไปจากคนอื่นเล็กน้อย เพื่อแสดงให้เห็นว่า ในท่อนนั้นของเพลงเป็นหน้าที่ของใคร ดังเช่น

ศิลปินชื่อจองกุก มีตำแหน่งเป็นเซนเตอร์ของวง ซึ่งการอยู่ในตำแหน่งนี้ เป็นตำแหน่งที่สำคัญมาก ซึ่งในการเดินของแต่ละบทเพลง ผู้ที่เป็นเซนเตอร์ของวงจะต้องอยู่ตรงกลางบ่อยที่สุดหรือที่เรียกว่า การเป็นหน้าตาของวงนั่นเอง ซึ่งจองกุก ได้มีหน้าที่ร้องนำควบไปพร้อมกับตำแหน่งเซนเตอร์อีกด้วย ซึ่งหน้าที่ร้องนำนี้ก็สำคัญเช่นกัน เป็นหน้าที่ของผู้ที่มีเสียงร้องไพเราะสามารถร้องเพลงในคีย์ที่สูงได้

ศิลปินชื่อแร็ปมอนสเตอร์ มีตำแหน่งแร็ปเป็นหลักเพียงตำแหน่งเดียว เพราะมีความสามารถด้วยการแร็ป อีกทั้งรับหน้าที่สำคัญคือ การเป็นหัวหน้าวง ซึ่งต้องมีความเป็นผู้นำและมีทักษะการใช้ภาษาอังกฤษที่ยอดเยี่ยมเพื่อการสื่อสารที่ดีเมื่อยามเดินทางไปตีตลาดยังต่างประเทศ

ศิลปินชื่อจีมิน มีตำแหน่งร้องนำและรับหน้าที่ นักเต้นหลักไปพร้อมๆกัน ด้วยความสามารถของจีมินที่มีทักษะการเต้นที่ดี มักจะเต้นอยู่ตำแหน่งตรงกลางในช่วงที่เป็นท่อนที่เน้นดนตรีจังหวะมันส์ โดยเน้นเต้นเป็นหลักไม่มีเนื้อร้อง

ศิลปินชื่อเจโฮป มีตำแหน่งนักเต้นหลัก และรับหน้าที่แร็ปเสริมไปพร้อมๆกัน

ศิลปินชื่อวี มีตำแหน่งเสียงหลักของวง เนื่องจากมีเสียงร้องที่ไพเราะและโดดเด่นอย่างมาก จึงรับหน้าที่เป็นเสียงหลักของวง

ศิลปินชื่อจิน มีตำแหน่งเป็นร้องเสริม และเป็นพีใหญ่ของวง คือมีอายุที่มากที่สุด

ศิลปินชื่อซูก้า มีตำแหน่งแร็ปหลัก

ภาพที่ 4.8 ทำเดินแสดงตำแหน่งของจองกุก-เซนเตอร์ของวง

ที่มา <https://www.youtube.com/watch?v=2cTZTqBU1Rc>

ภาพที่ 4.9 ทำเดินแสดงตำแหน่งของแรปมอนสเตอร์-แรปหลัก

ที่มา <https://www.youtube.com/watch?v=2cTZTqBU1Rc>

ภาพที่ 4.10 ทำเดินแสดงตำแหน่งของจีมิน-ร่อนนำและเดินหลัก

ที่มา <https://www.youtube.com/watch?v=2cTZTqBU1Rc>

ภาพที่ 4.11 ทำเต็มแสดงตำแหน่งของเจโฮป-แรปและเด่นหลัก

ที่มา <https://www.youtube.com/watch?v=2cTZTqBU1Rc>

ภาพที่ 4.12 ทำเต็มแสดงตำแหน่งของวี-ร้องนำ

ที่มา <https://www.youtube.com/watch?v=2cTZTqBU1Rc>

ภาพที่ 4.13 ทำเต็มแสดงตำแหน่งของจิน-ร้องเสริม

ที่มา <https://www.youtube.com/watch?v=2cTZTqBU1Rc>

ภาพที่ 4.14 ทำเต้นแสดงตำแหน่งของซูก้า-แร็ปหลัก

ที่มา <https://www.youtube.com/watch?v=2CTZTqBU1Rc>

จะเห็นได้ว่า สมาชิกภายในทีมแต่ละคน ล้วนมีตำแหน่งและหน้าที่ของตนเองที่แตกต่างกันออกไป ซึ่งหน้าที่ของแต่ละคน ล้วนเป็นหน้าที่ที่เป็นความสามารถที่โดดเด่นของตนเองและสามารถทำมันออกมาได้ดี และทำเต้นที่แตกต่างจากคนอื่นในท่อนต่างๆ เป็นสัญญาณบ่งบอกถึงตำแหน่งและหน้าที่ของสมาชิกแต่ละคนภายในทีม เป็นสาเหตุที่ทำให้ภาพรวมในการเต้นของวง BTS ในกรณีศึกษาเพลง Fire นี้ ออกมาอย่างราบรื่นและโดดเด่น เพราะสมาชิกแต่ละคนภายในทีมรู้จักหน้าที่ของตนเอง สะท้อนให้เห็นถึงความเป็นสังคมของประเทศเกาหลีผ่านอยู่ในภาพรวมของการแสดงออกของศิลปินผ่านบทเพลงนั่นเอง

4.2.2 ศิลปินเกาหลีหญิงวง Twice

ประวัติและผลงาน

ทไวซ์ (Twice) เป็นกลุ่มดนตรีเคป็อปหญิงล้วนคละสัญชาติมีสมาชิกทั้งหมด 9 คน ซึ่งบริษัทเจวายพีเอนเตอร์เทนเมนต์จัดตั้งขึ้นเมื่อปี 2015 ผ่านรีแอลลิตีโชว์ชื่อ *ซิกซ์ทีน* โดยคัดสรรจากคณะนักแสดงฝึกหัดสิบหกคนของบริษัท ปัจจุบันมีสมาชิกเก้าคน ห้าคนเป็นชาวเกาหลีใต้ สามคนเป็นชาวญี่ปุ่น อีกหนึ่งคนเป็นชาวไต้หวัน วันที่ 7 ตุลาคม 2015 บริษัทเจวายพีเอนเตอร์เทนเมนต์ก่อตั้งเว็บไซต์ทไวซ์อย่างเป็นทางการ และประกาศว่า ทไวซ์จะเปิดตัวด้วยมินิอัลบั้มชื่อ *เดอะสตอรีบิเกนส์* (The Story Begins) พร้อมเพลงหลัก คือ “Like OOH-AHH” เป็นเพลงต้นที่มีองค์ประกอบทางฮิปฮอป ร็อก กับอาร์แอนด์บี

ซึ่งบทเพลงของศิลปินเกาหลีหญิงวง Twice นั้น นักเต้น Cover Dance ในประเทศไทยส่วนใหญ่ให้ความสนใจและนิยมเต้นเลียนแบบแทบทุกเพลงที่โปรโมทออกมา เพราะเป็นวงที่มีความน่ารักสดใส และมีท่าเต้นที่เป็นเอกลักษณ์อย่างมาก สามารถเต้นตามได้ง่าย และมีภาพรวมท่าเต้นที่สวยงามเมื่อเต้นพร้อมเพรียงกัน จึงเหมาะแก่การนำมาเต้นประกวดและแสดงตามงานต่างๆ โดยจะยกตัวอย่างเพลง “Cheer up”

กรณีศึกษา การสื่อความหมายของการแสดงออกของศิลปินเกาหลีวง Twice ผ่านบทเพลง Cheer up

ภาพที่ 4.15 เพลง Cheer up – Twice

ที่มา <https://mforum.ist/media/twice-2.2046/full>

ความหมายของเพลง

บทเพลงนี้มาในแนวของหญิงสาวเชียร์ลีดเดอร์ มีทำนองเพลงที่สนุกสนานและน่ารักสดใส มีความหมายโดยรวมว่า ผู้หญิงที่ชื่นผู้ชายที่มาชอบ และเธอก็ชอบเขา แต่เธอกลับเล่นตัวว่าตอนนี้ยังไม่ถึงเวลา มันเร็วเกินไปที่จะเป็นคบหาดูใจกัน ต้องการให้ผู้ชายอย่าเพิ่งรีบร้อน พยายามเชียร์ให้เขาแสดงให้เธอเห็นว่าเขานั้นจริงจังกับเธอ

โดยมีคำร้องที่เป็นเอกลักษณ์ของเพลง คือ Cheer up baby , Cheer up baby และท่อน Shy Shy Shy ซึ่งสองท่อนนี้เป็นท่อนที่มีทำนองที่มีเอกลักษณ์และแสดงถึงความหมายของเนื้อเพลงได้ชัดเจน

ความหมายของท่าเต้น

การสื่อความหมายของท่าเต้นในบทเพลงนี้นั้น มีความสัมพันธ์กันกับความหมายของบทเพลงอย่างชัดเจน ดังจะเห็นได้จากด้านต่างๆ ดังต่อไปนี้

● ด้านบุคลิกภาพ

กรณีศึกษาเพลง Cheer up ของศิลปินวง Twice นี้ มีบุคลิกภาพที่น่ารัก ร่าเริงสดใส ซึ่งแสดงถึงความเป็นเพศหญิงในช่วงวัยรุ่น และบุคลิกของการเป็นเชียร์ลีดเดอร์ ซึ่งแสดงถึงความมั่นใจและแข็งแรงที่ซ่อนอยู่ในความน่ารักสดใสของเพศหญิงนั่นเอง สังเกตได้จาก

1. จากเนื้อเพลงในตอนที่ร้องว่า “Cheer up Baby , Cheer up Baby” โดยท่าเต้นจะเป็นการยกแขนทั้งสองข้างขึ้นมาสุดแขน ขึ้นลง เพื่อเป็นการแสดงแทนความหมายของการเชียร์นั้น แสดงให้เห็นได้ถึงบุคลิกภาพความการเป็นเชียร์ลีดเดอร์

ภาพที่ 4.16 ท่าเต้นเป็นสัญญาณแทนคำว่า Cheer up

ที่มา <https://cdnph.upi.com/ph/st/th/5281502387524/2017/i/15023887403587/v1.5/Twices-Cheer-Up-music-video-passes-200M-views-on-YouTube.jpg?lg=5>

2. ทำตัวแทนคำร้องในบทเพลงที่ว่า “shy shy shy” ที่มีความหมายว่า เจินหรืออาย แสดงให้เห็นถึงบุคลิกภาพในการเจินอายของเพศหญิง

ภาพที่ 4.17 ทำเด่นเป็นสัญลักษณ์แทนคำว่า shy shy shy

ที่มา <http://i.imgur.com/NzG77lg.jpg>

- ด้านร่างกาย

ในด้านของการใช้ร่างกายในเพลงนี้ ซึ่งแน่นอนอยู่แล้วว่าจะต้องเป็นท่าเต้นที่เน้นช่วงแขนและเอวเป็นหลัก ซึ่งแสดงถึงบุคลิกภาพของผู้หญิงที่เป็นเชียร์ลีดเดอร์ การใช้แขนที่ค่อนข้างมาก เป็นสัญลักษณ์แทนการเต้นของการเป็นเชียร์ลีดเดอร์ ส่วนการใช้ร่างกายในส่วนของเธอ นั้น เป็นสัญลักษณ์ที่แสดงถึงความเป็นผู้หญิงนั่นเอง

หน้าตาและสีหน้าในการเต้นเพลง Cheer up จะแสดงสีหน้าที่ร่าเริง ยิ้มแย้ม สดใส ซึ่งเป็นบุคลิกที่ได้กล่าวไว้ข้างต้น ซึ่งก็จะไปสัมพันธ์กับการแต่งกายด้วยเช่นกัน

ในบทเพลงนี้ การแต่งกายแสดงออกถึงคาแร็คเตอร์ที่น่ารักสดใสและเป็นสาวเชียร์ลีดเดอร์ของศิลปินในบทเพลงนี้ได้ชัดเจน โดยการแต่งกายในแบบหญิงสาวเชียร์ลีดเดอร์ โดยมีการแต่งกายในแนวกีฬาที่เหมือนกันหมดทุกคน

ภาพที่ 4.18 การแต่งกายบทเพลง Cheer up – Twice

ที่มา <https://i.ytimg.com/vi/1Kg4yomNEgs/maxresdefault.jpg>

- ด้านความสัมพันธ์ภายในทีม

นอกจากตำแหน่งหรือหน้าที่ของสมาชิกแต่ละคนในทีมแล้ว สิ่งที่บ่งบอกถึงสังคมเกาหลีผ่านท่าเต้นในบทเพลงนี้คือ เนื่องจากการเต้นที่มีสมาชิกเป็นจำนวนมากนั้น การเคลื่อนไหวของร่างกายย่อมมีความแตกต่างกัน จึงจำเป็นต้องมีการเก็บรายละเอียดและองศาของท่าเต้นทุกท่วงท่าในบทเพลง ที่ต้องมีระเบียบวินัยสะอาด เป็นการบ่งบอกถึงความสามัคคีภายในทีม เปรียบเทียบกับสังคมของเกาหลีที่มีประชากรมากมายที่มีพฤติกรรมที่แตกต่างกัน แต่ต้องมีการจัดระเบียบทางสังคม เพื่อความเป็นหนึ่งเดียวกันนั่นเอง

ภาพที่ 4.19 ความสัมพันธ์ภายในทีมเพลง Cheer up – Twice บ่งบอกถึงสังคมของเกาหลี

ที่มา https://www.youtube.com/watch?v=f4JJmDuv_CO

4.2.3 ศิลปินเกาหลีหญิงวง BlackPink

ประวัติและผลงาน

แบล็กพิงก์ (Black Pink) เป็นเกิร์ลกรุ๊ปหญิงของประเทศเกาหลีใต้ สังกัดค่ายวายจีเอนเตอร์เทนเมนต์ในปี ค.ศ. 2016 ประกอบไปด้วยสมาชิกจำนวนสี่คนคือ จีซู, เจนนี่, โรเซ และลิซ่า เปิดตัวครั้งแรกเมื่อวันที่ 8 สิงหาคม ค.ศ. 2016 กับซิงเกิ้ลอัลบั้ม *สแควร์วัน*

ในวันที่ 8 สิงหาคม ค.ศ. 2016 เวลา 15.00 น. แบล็กพิงก์เปิดตัวครั้งแรกในงานโชว์เคสพร้อมกับซิงเกิ้ลอัลบั้ม *สแควร์วัน* รวมไปถึงเบื้องหลังการถ่ายทำมิวสิกวิดีโอเพลง “BoomBayah” และ “Whistle” ทั้งสองเพลงออกจำหน่ายในเวลา 20.00 น. บนเว็บไซต์เพลงดิจิทัลในเกาหลีใต้ และ itune ทั่วโลก

และการที่วงนี้เป็นที่นิยมนำมาเต้น Cover Dance เป็นอย่างมาก เพราะเป็นแนวเพลงที่มีสไตล์ hiphop ความเท่ปนเซ็กซี่ และท่าเต้นที่แข็งแรงสวยงาม อีกทั้งหนึ่งในสมาชิกวงมีคนไทยที่ชื่อ ลิซ่า ซึ่งมีความสามารถในเรื่องของการเต้นเป็นอย่างมาก เธอมีตำแหน่งเป็นตัวหลักด้านการเต้นของวง โดยสามารถเห็นได้จากวิดีโอคลิปตอนที่ ลิซ่า ยังเป็นศิลปินฝึกหัด การที่เธอได้เข้ามาเป็นหนึ่งในสมาชิกของครอบครัว YG เพราะเธออดิชั่นผ่านการประกวด YG Audition in Thailand เมื่อปี 2010 และเป็นศิลปินต่างชาติคนแรกของค่ายอีกด้วย อีกทั้งเมื่อตอนยังอยู่ประเทศไทย ลิซ่าเคยได้ Cover Dance มาก่อนด้วย

โดยบทเพลงของศิลปินวงนี้ ได้รับความนิยมอย่างมากในทุกๆ เพลงที่ได้ปล่อยออกมา มีผู้คนเต้นเลียนแบบเป็นจำนวนมาก และตัวอย่างเพลงที่ได้รับความนิยมอย่างมากก็คือ ddu du ddu du

กรณีศึกษา การสื่อความหมายของการแสดงออกของศิลปินเกาหลีวง Black Pink ผ่านบทเพลง ddu du ddu du

ภาพที่ 4.20 เพลง ddu du ddu du – Black Pink

ที่มา https://1.bp.blogspot.com/-6MYwyjc0_bg/W4A7ecmxji/AAAAAAAAAho/tJmYfjHhqqQq_SrDXUyaBYB_M5ZhjMVjwCLcBGAs/w1200-h630-p-k-no-nu/DDU-DU_DDU-DU_%2528JP_Ver.%2529.jpg

6MYwyjc0_bg/W4A7ecmxji/AAAAAAAAAho/tJmYfjHhqqQq_SrDXUyaBYB_M5ZhjMVjwCLcBGAs/w1200-h630-p-k-no-nu/DDU-DU_DDU-DU_%2528JP_Ver.%2529.jpg

ความหมายของเพลง

เป็นบทเพลงที่มีทำนองเพลงเร็ว หนักแน่นและมีความเซ็กซี่ โดยเนื้อเพลงมีความหมายเกี่ยวกับผู้หญิงที่มีความสวย มั่นใจ และอยู่เหนือใครๆ ซึ่งคำร้องท่อน Hit you with that ddu-du ddu-du du โดยทำเต้นจะเป็นการยกมือขึ้นมาสองข้างทำเป็นรูปปืน แล้วยิงไปข้างหน้าตามจังหวะและคำร้องว่า ddu-du ddu-du du นั่นเอง เป็นสัญญาณที่แสดงถึงเสียงของการยิงปืน

ความหมายของท่าเต้น

สิ่งที่สื่อความหมายจากการแสดงออกของศิลปินผ่านท่าเต้นของบทเพลงนี้ ได้ปรากฏความหมายผ่านด้านต่างๆดังต่อไปนี้

- **ด้านบุคลิกภาพ**

กรณีศึกษาเพลง ddu du ddu du ของศิลปินวง Black Pink นี้ มีบุคลิกภาพที่เซ็กซี่และแข็งแรง ซึ่งแสดงถึงความเป็นเพศหญิงที่มีความเย้ายวนและมั่นใจ และไม่อ่อนแอ สังเกตได้จาก

การยกมือขึ้นมาสองข้างทำเป็นรูปปิ่น แล้วยิงไปข้างหน้าตามจังหวะและคำร้องว่า ddu-du ddu-du du แสดงถึงความเป็นเพศหญิงที่แข็งแกร่งนั่นเอง

ภาพที่ 4.21 ท่าเต้นแสดงถึงความเป็นเพศหญิงที่แข็งแกร่ง

ที่มา <https://m.media->

[amazon.com/images/M/MV5BMmYyMmM2NWQtMzQ0YS00ZDE0LWFiZDUtOTIyZcyZGVjYjdXkEYXkFqcGdeQXVyNDg4MjkzNDk@._V1_.jpg](https://m.media-amazon.com/images/M/MV5BMmYyMmM2NWQtMzQ0YS00ZDE0LWFiZDUtOTIyZcyZGVjYjdXkEYXkFqcGdeQXVyNDg4MjkzNDk@._V1_.jpg)

- ด้านร่างกาย

เนื่องจากศิลปินหญิงวง Black Pink ในบทเพลงนี้ มีบุคลิกภาพเป็นเพศหญิงที่มีความเซ็กซี่เย้ายวน การใช้ร่างกายของเพลงนี้ จึงเน้นในส่วนของหน้าอกและช่วงเอวเป็นส่วนใหญ่

ภาพที่ 4.22 การใช้ร่างกายที่เน้นในส่วนของหน้าอกและช่วงเอว
ที่มา <https://www.youtube.com/watch?v=RALEWSmGvTw>

ด้านหน้าตา สีหน้าและอารมณ์ในบทเพลงนี้ จะมีสีหน้าที่หยิ่งโส พร้อมกับความเซ็กซี่ เพื่อแสดงให้เห็นถึงบุคลิกภาพของเพศหญิงที่มีความเซ็กซี่และมั่นใจ ไม่อ่อนแอแน่นอน ซึ่งก็ได้สัมพันธ์ไปกับการแต่งกายด้วย

ภาพที่ 4.23 สีหน้าที่หยิ่งโส พร้อมกับความเซ็กซี่ที่บ่งบอก
บุคลิกภาพของเพศหญิงที่มีความเซ็กซี่และมั่นใจ

ที่มา <https://6.viki.io/image/cce73c79b0434859b0f5e1f239f5b6eb.jpeg?s=900x600&e=t>

เนื่องจากชื่อวงว่า Black Pink เอกลักษณ์สีของวงคือสีดำและสีชมพู การแต่งกายก็มักมีสอตแทรกสีดำ และ สีชมพูเข้าไปด้วย แต่ก็สีอื่นผสมอยู่ด้วยเช่นกัน ซึ่งสีดำนั้น แสดงถึงความแข็งแรง ดุดัน แต่ในขณะที่สีชมพู แสดงถึงความเป็นเพศหญิง และภาพลักษณ์ของวงจะเป็นผู้หญิงที่เท่ปนเซ็กซี่ การแต่งตัวจึงเน้นการแต่งตัวในลักษณะที่เป็นผู้หญิงที่มีความมั่นใจ เซ็กซี่ ตามบุคลิกภาพของศิลปินในบทเพลงนี้

ภาพที่ 4.24 การแต่งกายเพลง Ddu du Ddu du – Blackpink
ที่มา https://bcchspatriotpost.com/wp-content/uploads/2018/12/BP_1.jpg

- ด้านความสัมพันธ์ภายในทีม

นอกจากตำแหน่งหน้าที่ของตนเองและการเก็บรายละเอียดของท่าเต้นที่ต้องมีองศาที่เหมือนกันอย่างสมบูรณ์แบบในทุกท่าเต้นเพื่อแสดงถึงความเป็นหนึ่งเดียวกันแล้วนั้น สิ่งที่แสดงออกถึงความสัมพันธ์ภายในทีมผ่านท่าเต้นอีกหนึ่งสิ่งคือ ท่าเต้นที่สมาชิกแต่ละคนต้องมีความสัมพันธ์กัน หรือเป็นท่าเต้นที่เป็นรูปร่างที่จำเป็นต้องมีสมาชิกครบจำนวนถึงจะเป็นลักษณะของท่าเต้นที่สวยงามและสมบูรณ์แบบในท่านั้นๆได้ เป็นท่าเต้นที่ไม่สามารถเต้นเพียงคนเดียวได้ แสดงให้เห็นถึงความสัมพันธ์ภายในทีมอย่างเห็นได้ชัดเจน ผ่านกรณีศึกษาบทเพลง Ddu du Ddu du ของศิลปินวง Blackpink ด้วยเช่นกัน

ภาพที่ 4.25 ท่าเต้นแสดงความสัมพันธ์ภายในทีม

ที่มา <https://www.youtube.com/watch?v=RALEWSmGvTw>

4.3 สรุปท้ายบท

จะเห็นได้ว่า การสื่อความหมายของการแสดงออกของศิลปินเกาหลีแต่ละวงผ่านบทเพลงนั้น มีการสื่อความหมายของท่าเต้นที่มีความสัมพันธ์กันกับความหมายของบทเพลงอย่างชัดเจน ดังจะเห็นได้จากด้านต่างๆ ทั้งด้านบุคลิกภาพ ศิลปินมีความแตกต่างกันทั้งเพศสภาพและรสนิยม บุคลิกภาพที่แข็งแรงและบุคลิกภาพที่ดูซีเล่นเจ้าชู้ ซึ่งแสดงถึงความเป็นเพศชาย และบุคลิกที่มีความเป็นนักเลง และความคึกคะนอง ซึ่งแสดงถึงความเป็นวัยรุ่นชายนั่นเอง ดังเช่นศิลปินวง BTS ส่วนเพศหญิงมีบุคลิกภาพสองด้านที่แตกต่างกัน ทั้งมีบุคลิกภาพที่น่ารัก ร่าเริงสดใส ซึ่งแสดงถึงความเป็นเพศหญิงในช่วงวัยรุ่น และบุคลิกของการเป็นเซียร์ลิตเดือร์ ซึ่งแสดงถึงความมั่นใจและแข็งแรงที่ซ่อนอยู่ในความน่ารักสดใสของเพศหญิง ดังเช่นศิลปินวง Twice และการมีบุคลิกภาพที่เซ็กซี่และแข็งแรง ซึ่งแสดงถึงความเป็นเพศหญิงที่มีความเย้ายวนและมั่นใจ และไม่อ่อนแอ ดังเช่นศิลปินวง BlackPink ซึ่งบุคลิกภาพเหล่านี้ของศิลปินได้แสดงออกให้เห็นได้อย่างชัดเจนมากขึ้นโดยการแสดงออกผ่านทางด้านร่างกาย

การใช้ร่างกายในการเต้น บ่งบอกถึงเพศสภาพและรสนิยมของศิลปินวงนั้นๆ ที่แตกต่างกันได้อย่างชัดเจน รวมไปถึงมีความสัมพันธ์ไปกับเครื่องแต่งกายอีกด้วย กล่าวคือ เพศชายมีการใช้ร่างกายที่เน้นในส่วนของแขนและขา ที่แสดงออกถึงความแข็งแรงของเพศชาย การแต่งกายจึงมีความทะมัดทะแมงและมีลวดลายสีสันทันน้อยเพื่อบ่งบอกถึงความซีเล่นและเจ้าชู้ที่มีอยู่ในตัวเพศชายผ่านบทเพลงนั้น ส่วนเพศหญิง มีการใช้ออกและเอวเป็นส่วนใหญ่เพื่อบ่งบอกถึงความอ่อนโยนและเย้ายวนในความเป็นเพศหญิง ซึ่งสัมพันธ์ไปกับการแต่งกายที่มีสีสันทันและสวยงามมากกว่าเพศชาย รวมไปถึงการแต่งกายเพื่อให้เห็นเรือนร่างแสดงถึงความเย้ายวนของเพศนั้นด้วยนั่นเอง

นอกจากนี้การเต้นของเกาหลียังไม่ได้เป็นเพียงแค่ท่าเต้นเท่านั้น แต่ยังเป็นสังคมที่ปรากฏอยู่ในท่าเต้นอีกด้วย ดังเห็นได้จากด้านความสัมพันธ์ภายในทีม ที่บ่งบอกอย่างเห็นได้ชัดถึงความเป็นสังคมเกาหลีที่ปรากฏอยู่ในแต่ละการแสดงออกของศิลปินในแต่ละบทเพลง ดังเช่นการที่สมาชิกภายในทีมแต่ละคน ล้วนมีตำแหน่งและหน้าที่ของตนเองที่แตกต่างกันออกไป ซึ่งหน้าที่ของแต่ละคน ล้วนเป็นหน้าที่ที่เป็นความสามารถที่โดดเด่นของตนเองและสามารถทำมันออกมาได้ดี และท่าเต้นที่แตกต่างจากคนอื่นในท่อนต่างๆ เป็นสัญญาณบ่งบอกถึงตำแหน่งและหน้าที่ของสมาชิกแต่ละคนภายในทีม การเก็บรายละเอียดและองศาของท่าเต้นทุกท่วงท่าในบทเพลง ที่ต้องมีระเบียบวินัยและสะอาด เป็นการบ่งบอกถึงความสามัคคีภายในทีม เปรียบเทียบได้กับสังคมของเกาหลีที่มีประชากรมากมายที่มีพฤติกรรมที่แตกต่างกัน แต่ต้องมีการจัดระเบียบทางสังคม เพื่อความเป็นหนึ่งเดียวกัน และท่าเต้นที่สมาชิกแต่ละคนต้องมีความสัมพันธ์กัน หรือเป็นท่าเต้นที่เป็นรูปร่างที่จำเป็นต้องมีสมาชิกครบจำนวนถึงจะเป็นลักษณะของท่าเต้นที่สวยงามและสมบูรณ์แบบในท่อนนั้นๆได้ เป็นท่าเต้นที่ไม่สามารถเต้นเพียงคนเดียวได้ แสดงให้เห็นถึงความสัมพันธ์ภายในทีมอย่างเห็นได้ชัดเจน

ภาพรวมของการแสดงออกของศิลปินผ่านบทเพลงจึงมีความแตกต่างกันโดยสิ้นเชิง แต่สิ่งที่คล้ายคลึงกันคือ ภาพรวมของรูปแบบการเต้นที่ยังคงเป็นไปในแนวทางเดียวกัน คือคงความมีเอกลักษณ์ตามความหมายของบทเพลงนั้นๆ เพื่อให้เป็นที่นิยมและสามารถเต้นตามได้ง่ายๆ จึงเป็นเหตุผลที่ทำให้ การเต้นเกาหลิได้รับความนิยมอย่างล้นหลามนั่นเอง

บทที่ 5

สรุปผลและข้อเสนอแนะ

สารนิพนธ์เรื่อง “กระแสวัฒนธรรมเกาหลีด้านการเต้นที่เข้ามาสู่สังคมไทย” ที่ศึกษาศึกษาวิธีการแพร่กระจายของกระแสวัฒนธรรมเกาหลีทางด้านการเต้นที่เข้ามาสู่สังคมไทยและภาพรวมของรูปแบบการเต้นในแบบเกาหลีและการสื่อความหมายของการแสดงออกของศิลปินเกาหลีแต่ละวงผ่านบทเพลง ในกรณีศึกษาศิลปินเกาหลีวง BTS , Twice และ Blackpink ซึ่งจากการศึกษาสามารถสรุปผลการวิจัย อภิปรายผลการวิจัยและมีข้อเสนอแนะ ดังนี้

5.1 สรุปผลการวิจัย

ผลการศึกษาวิธีการเคลื่อนย้ายของกระแสวัฒนธรรมเกาหลีทางด้านการเต้นที่เข้ามาสู่สังคมไทยพบว่าจุดเริ่มต้นของกระแส k-pop ที่ได้เข้ามามีอิทธิพลในประเทศไทยในพ.ศ.2545 เป็นเหตุทำให้ในปี 2552 กระแสการเต้น Cover Dance นั้นได้เกิดขึ้นในสังคมไทยจนได้รับความนิยมอย่างมาก โดยมีวิธีการแพร่กระจายวัฒนธรรมดังกล่าวดังนี้

1) การเคลื่อนย้ายวัฒนธรรมการเต้นผ่านสื่อต่างๆ (mediascape) ทั้งเคลื่อนย้ายผ่านสื่อเพลง สื่อละคร และสื่อเกมออนไลน์

2) การเคลื่อนย้ายวัฒนธรรมการเต้นผ่านกิจกรรมสันทนาการ (ideascapes) ทั้งภายในและภายนอกสถานศึกษา โดยมีการรวมตัวกันเพื่อฝึกซ้อมการเต้น คัดการแสดงใหม่ๆโดยผสมผสานเข้ากับการเต้นเลียนแบบศิลปินเกาหลี เป็นการแสดงในแบบของตนเอง เพื่อนำไปแสดงตามงานกิจกรรมการประกวดเต้น งานอีเวนท์ หรือโฆษณาต่างๆ ที่จัดขึ้นโดยกลุ่มนักลงทุนหรือนักธุรกิจภายในประเทศไทย เพื่อช่วยในการโปรโมทสินค้าหรือผลิตภัณฑ์ของตน

3) การเคลื่อนย้ายวัฒนธรรมการเต้นผ่านสถาบันสอนเต้น (finanscape) เพื่อแสวงหาผลกำไร มีการเปิดคลาสสอนเต้นวิชา Cover Dance ขึ้น เป็นผลทำให้กระแสการเต้นดังกล่าวเกิดการแพร่กระจาย และได้รับความนิยมมากขึ้นในพื้นที่นั้นๆ ดังตัวอย่างกรณีศึกษา สถาบันสอนเต้น อีทีซี อะคาเดมี่ จังหวัดนครปฐม

และในส่วนของผลการศึกษาภาพรวมของรูปแบบการเต้นในแบบเกาหลีและการสื่อความหมายของการแสดงออกของศิลปินแต่ละวงผ่านบทเพลงของเกาหลีในกรณีศึกษาศิลปินเกาหลีวง BTS , Twice และ Blackpink พบว่าการเต้นในรูปแบบของเกาหลีไม่ได้เป็นเพียงแค่ท่าเต้นเท่านั้น แต่เป็นสังคมที่ปรากฏอยู่ในท่าเต้น ซึ่งการเต้น

เป็นภาษาที่แสดงออกถึงความหมายของความเป็นเพศและรสนิยม โดยใช้วิธีการนำเสนอท่าเต้นของศิลปินชาย และศิลปินหญิงสองวงที่มีความแตกต่างกัน โดยแบ่งออกเป็น

1) ความหมายของบุคลิกภาพ ที่แสดงถึงความแข็งแรงและเจ้าชู้ของเพศชาย ความอ่อนโยนและเซ็กซี่ของเพศหญิง

2) ความหมายของร่างกาย ทั้งหน้าตา รูปร่างและเครื่องแต่งกายที่บ่งบอกถึงบุคลิกภาพและรสนิยมของศิลปินที่แตกต่างกัน โดยเพศชายจะมีการใช้ร่างกายในส่วนของแขนและขาเป็นส่วนใหญ่เพื่อบ่งบอกถึงความแข็งแรง กระฉับกระเฉง ในขณะที่เพศหญิงจะมีการใช้ร่างกายในส่วนของอกและเอวเป็นส่วนใหญ่ เนื่องจากบ่งบอกถึงความอ่อนโยนและความเย้ายวน

3) ความหมายของความเป็นทีม การรู้จักหน้าที่ของตนเองและการจัดลำดับความสัมพันธ์ภายในทีม รวมไปถึงการเก็บรายละเอียดของท่าเต้นในทุกองศาของทุกท่วงท่า ให้มีความสะอาด เรียบร้อยเพื่อความพร้อมเพรียงและสวยงามของภาพรวมในการเต้น ซึ่งเป็นการบ่งบอกถึงความสามัคคีและความเป็นหนึ่งเดียวกัน เป็นการแสดงออกถึงความเป็นสังคมของเกาหลีผ่านการแสดงออกของศิลปินแต่ละบทเพลงนั่นเอง

จะเห็นได้ว่า ภาพรวมของการเต้นเกาหลีนี้ ส่งผลทำให้เกิดกระแสการเต้นเกาหลีที่ได้เข้ามาสู่สังคมไทย ตั้งแต่พ.ศ. 2552 ได้รับความนิยมเรื่อยมาจนถึงปัจจุบัน และจากการแพร่กระจายวัฒนธรรมการเต้นที่เคลื่อนย้ายเข้ามาผ่านสิ่งต่างๆดังที่ได้กล่าวไว้ข้างต้นนั้น จึงมีแนวโน้มว่า การเต้นเกาหลีนี้จะได้รับความนิยมมากขึ้นต่อไปเรื่อยๆในอนาคต ส่งผลให้สังคมไทยได้รับอิทธิพลทางด้านวัฒนธรรมของเกาหลีมากมายที่นอกเหนือจากการเต้นเข้ามาด้วย ไม่ว่าจะเป็น วัฒนธรรมด้านภาษาเกาหลี อาหาร การแต่งกายและการแต่งหน้า อีกทั้งยังส่งผลทางด้านเศรษฐกิจ จากการที่นักลงทุนหรือนักธุรกิจหันมาให้ความสนใจการเต้น Cover Dance กันมากขึ้น ส่งผลให้มีการจัดการประกวดเต้น งานอีเวนท์ต่างๆ และการเปิดสถาบันสอนเต้น โดยใช้การเต้นนี้ เป็นสิ่งดึงดูดผู้บริโภค เพื่อแสวงหาผลกำไรให้แก่บริษัทของตนเอง

5.2 อภิปรายผลการวิจัย

จากการศึกษาวิธีการแพร่กระจายของกระแสวัฒนธรรมเกาหลีทางด้านการเต้นที่เข้ามาสู่สังคมไทย สอดคล้องกับแนวคิดทฤษฎีการแพร่กระจายทางวัฒนธรรม เกิดการปฏิสัมพันธ์กันระหว่างวัฒนธรรมการเต้นโดยจากเดิมวงการเพลงของประเทศไทยในอดีต นักร้องศิลปินของประเทศไทยมีการร้องเพลงและเต้นประกอบเพลง ตั้งแต่สมัยยุค 90 ของค่ายเพลงดังอย่างค่าย RS และ GMM Grammy ซึ่งในยุคสมัยนั้นการเต้นของศิลปินไทยยังเป็นการเต้นที่ไม่ได้มีความซับซ้อนและสามารถเต้นตามได้ง่าย แต่เมื่อวัฒนธรรมทางด้านการเต้นของเกาหลีได้เริ่ม

เข้ามาในประเทศไทย หลังจากนั้น ก็เริ่มมีการพัฒนาและผสมผสานวัฒนธรรมของเกาหลีทางการเต้น โดยพัฒนาการเต้นจากท่าที่เคลื่อนไหวได้ง่ายไม่ซับซ้อน มาเป็นการเต้นที่มีความซับซ้อนและยากมากขึ้น และเริ่มมีการรวมกลุ่มศิลปินขึ้นหรือที่เรียกว่า บอยแบนด์หรือเกิร์ลกรุ๊ป ตามแบบ k-pop มากขึ้น จึงทำให้เยาวชนไทยบางกลุ่มที่จากเดิมไม่เคยรู้จักศิลปินหรือการเต้นสไตล์เกาหลีมาก่อน ก็ได้รับวัฒนธรรมการเต้นที่มาจากศิลปินในประเทศไทย ที่ซึ่งเป็นการเต้นที่ผสมผสานกับการเต้นจากวัฒนธรรมของเกาหลี จนกลายเป็นชื่นชอบการเต้นนั้นไปโดยไม่รู้ตัว

รวมไปจนถึงวิธีการแพร่กระจายนั้นได้มีความสอดคล้องกับแนวคิดทฤษฎีการเคลื่อนย้ายข้ามพรมแดนรัฐชาติ (Transnationalism) ของอับปาตูโร ที่มีวิธีการเคลื่อนย้ายวัฒนธรรมผ่านพรมแดนสื่อ(mediascapes) ที่มีการเคลื่อนย้ายผ่านสื่อเพลง สื่อละคร และสื่อเกมออนไลน์ การเคลื่อนย้ายผ่านพรมแดนความคิด (ideascape) ที่มีการรวมตัวกันฝึกซ้อมเต้นโดยผ่านกระบวนการคัดลอกท่าเต้นแต่นำมา ปรับใช้ให้เป็นการแสดงของตนเอง เป็นการคิดโซวขึ้นใหม่อย่างสร้างสรรค์ เพื่อนำไปแข่งขันกันตามกิจกรรมสันตนาการที่จัดขึ้นทั้งภายในและภายนอกสถานศึกษา และการเคลื่อนย้ายผ่านพรมแดนการเงิน (finanscapes) โดยการจัดการประกวดเต้นโดยกลุ่มนักธุรกิจหรือนักลงทุนในประเทศไทยอีกทั้ง การสร้างสถาบันสอนเต้นขึ้นโดยการพึ่งกระแสของการเต้นเกาหลีนี้อันเพื่อแสวงหาผลกำไรนั่นเอง

และจากการศึกษาภาพรวมของรูปแบบการเต้นในแบบเกาหลีและการสื่อความหมายของการแสดงออกของศิลปินแต่ละวงผ่านบทเพลงของเกาหลีในกรณีศึกษาศิลปินเกาหลีวง BTS , Twice และ Blackpink ได้สอดคล้องแนวคิดทฤษฎีเรื่องสัญลักษณ์และการสร้างความหมาย (Semiology and Signification) ซึ่งการเต้นเป็นภาษาทางกาย ที่เป็นสัญลักษณ์แทนความหมายต่างๆผ่านการแสดงออกบนร่างกายมนุษย์ เป็นการสร้างความหมายของคำหรือความหมายของบทเพลงผ่านท่าเต้น ผ่านการแสดงออกของศิลปินเกาหลี ที่มีหลากหลายปัจจัยเข้าช่วย นอกเหนือจากท่าเต้น ไม่ว่าจะเป็น บุคลิกภาพ ร่างกาย หน้าตา เครื่องแต่งกายและความเป็นทีม ที่เป็นสัญลักษณ์บ่งบอกถึงความเป็นเพศสภาพและรสนิยมของศิลปิน หล่อหลอมเป็นภาพรวมของการเต้นในแบบเกาหลี ที่ถือเป็นการเต้นที่มีเอกลักษณ์ในตัวเอง

5.3 ข้อเสนอแนะ

จากการศึกษาเรื่อง “กระแสวัฒนธรรมเกาหลีด้านการเต้นที่เข้ามาสู่สังคมไทย” มีข้อเสนอแนะดังต่อไปนี้

5.3.1 จากการเคลื่อนย้ายวัฒนธรรมการเต้นจากประเทศเกาหลีใต้เข้ามาสู่สังคมไทย โดยนักลงทุนหรือนักธุรกิจภายในประเทศนั้น ส่งผลให้สังคมไทยได้รับอิทธิพลทั้งทางด้านเศรษฐกิจและวัฒนธรรม ซึ่งอิทธิพลทางด้านวัฒนธรรมนั้น มีมากมายที่เป็นผลกระทบมาจากการเต้น ไม่ว่าจะเป็นอิทธิพลด้านภาษา อาหาร การแต่งหน้าและการแต่งกาย ซึ่งจากการศึกษาแนวคิดทฤษฎีการแพร่กระจายแล้วนั้น ผู้วิจัยพบว่า การปฏิสัมพันธ์กันระหว่างวัฒนธรรม การที่วัฒนธรรมหนึ่งจะเข้าไปครอบงำอีกวัฒนธรรมโดยสมบูรณ์ เพื่อให้ได้มาซึ่งวัฒนธรรมที่มี

ลักษณะสำเร็จรูปเพียงรูปแบบเดียวนั้นไม่สามารถเป็นไปได้ ซึ่งในยุคโลกาภิวัตน์นั้น กระบวนการสื่อสารจะถูกนำมาใช้ เพื่อทำหน้าที่ในการสร้างวัฒนธรรมลูกผสม (hybrid cultures) อยู่อย่างต่อเนื่อง โดยที่บุคคลในสังคมนั้น จะเลือกเปิดรับวัฒนธรรมใหม่เข้ามาผนวกกับวัฒนธรรมดั้งเดิมของท้องถิ่น ดังนั้นผู้บริโภคสิ่งเหล่านี้ ควรนำมาปรับใช้และยังคงรักษาวัฒนธรรมดั้งเดิมให้คงอยู่

5.3.2 จากการวิเคราะห์ความหมายของการเต้นและการแสดงออกของศิลปินเกาหลีผ่านบทเพลงแล้วนั้น ผู้วิจัยเห็นถึงความสามารถของมนุษย์เราที่จะสร้างสรรค์สิ่งต่างๆ รอบตัวให้เกิดมีความหมายขึ้นนอกเหนือจากสิ่งที่มันเป็นอยู่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการ เคลื่อนที่ของส่วนต่างๆ ของร่างกายไปตามจังหวะเพลงหรือการเต้น ซึ่งเป็นอีกช่องทางในการสื่อสารโดยอาศัยศิลปะความงดงามของสรีระมนุษย์เราสร้างความหมาย สำหรับงานวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยยังต้องมีความรู้และประสบการณ์ในศาสตร์ของการเต้น ดังนั้นการวิจัยในอนาคต ผู้ที่มีความรู้และประสบการณ์ในศิลปะด้านการเต้นให้ลองศึกษาและเปรียบเทียบท่าเต้นประกอบเพลงที่เป็นยอดนิยม ทำหน้าที่ในการสื่อความหมายให้กับบทเพลงด้วยหรือไม่ และสำหรับผู้วิจัยในอนาคตที่ไม่มีความรู้และประสบการณ์ในศิลปะด้านการเต้น ผู้วิจัยขอแนะนำให้ศึกษาองค์ประกอบอื่นๆ ในมิวสิควิดีโอเพลงที่มีส่วนช่วยสร้างความหมายให้กับท่าเต้นประกอบบทเพลง

บรรณานุกรม

สื่อสิ่งพิมพ์

ภาษาไทย

บรรณาธิการ : เทียมสุรย์ สิริศรีศักดิ์ และอิสระ ชูศรี. (2558). *วัฒนธรรมสมัยนิยม*. กรุงเทพฯ: จรัญสนิทวงศ์การ

พิมพ์ , หน้า 1-62

อมรา พงศาพิชญ์. (2543). *ความหลากหลายทางวัฒนธรรม*. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ,

หน้า 3-21

Ki-Soo Eun. (2559). *ค่านิยมของชาวเกาหลีใต้*. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย , หน้า 23-59

สื่อออนไลน์

ภาษาไทย

จรรยาลักษณ์ สิริกุลณมิตร. (2558). *องค์ประกอบการสื่อสารและกระแสนิยมเพลงเกาหลีในประเทศไทย*.

สืบค้นวันที่ 21 สิงหาคม 2561 จาก

http://ethesisarchive.library.tu.ac.th/thesis/2015/TU_2015_5702031609_2872_1774.pdf.

ธิดา วารีนแสกทิพย์. (2560). *การสื่อความหมายด้วยท่าเต้นประกอบเพลงจากรายการโทรทัศน์*. สืบค้นเมื่อวันที่ 27

ตุลาคม 2561 จาก <http://www.commartsreview.siam.edu/2017/images/review/year10-vol10/year10-vol10-03.pdf>

ดิฐพงศ์ ประเสริฐไพฑูรย์. (2558). *การสื่อสารกับการประกอบสร้างอัตลักษณ์กลุ่มวัฒนธรรมย่อย ของนักเต้น Cover Dance*. สืบค้นเมื่อวันที่ 27 ตุลาคม 2561. จาก

http://ethesisarchive.library.tu.ac.th/thesis/2015/TU_2015_5607030094_3450_3479.pdf

เถกิง พัฒโนภาษ. *สัญศาสตร์กับภาพแทนความ*. สืบค้นเมื่อวันที่ 6 พฤศจิกายน 2561 จาก

<http://www.arch.chula.ac.th/ejournal/files/article/qyYaZ1mab3Sun103124.pdf>

ปิติ มณีเนตร.(2556). การศึกษาสัญญาวิทยา งานออกแบบ เขตวังบูรพาภิรมย์ เกษรัตนโกสินทร์ เพื่อสร้างคุณค่า

แก่มรดกทางวัฒนธรรมของประเทศไทย. สืบค้นเมื่อวันที่ 7 พฤศจิกายน 2561 จาก

http://www.eresearch.ssru.ac.th/xmlui/bitstream/handle/123456789/193/ird_132_56.pdf?sequence=1

สถานีข่าวประชาธรรม. (2560). สื่อดิจิทัลกับวัฒนธรรมข้ามพรมแดน : การทบทวนแนวคิดของอับปาตุรีย

เพื่อสร้างปฏิบัติการสื่อสารเชิงวัฒนธรรมของสามัญชน. สืบค้นเมื่อวันที่ 7 พฤศจิกายน 2561 จาก

https://www.prachatham.com/article_detail.php?id=483

นฤพนธ์ ตัวงวิเศษ. (2558). การข้ามพรมแดนรัฐชาติ *Transnationalism*. สืบค้นเมื่อวันที่ 7 พฤศจิกายน 2561

จาก <http://www.sac.or.th/databases/anthropology-concepts/glossary/153>

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ - สกุล	นางสาวมานิตา ธีรานันตชัย
วัน เดือน ปีเกิด	23 สิงหาคม พ.ศ.2539
ที่อยู่	80/5 ถนนราชวิถี ต.พระปฐมเจดีย์ อ.เมือง จ.นครปฐม รหัสไปรษณีย์ 73000
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2557	สำเร็จการศึกษาระดับมัธยมปีที่ 6 สายวิชา วิทย์ - คณิต จากโรงเรียนพระปฐมวิทยาลัย จังหวัดนครปฐม
พ.ศ. 2558	ศึกษาต่อในระดับอักษรศาสตร์บัณฑิต สาขาวิชาเอกเอเชียศึกษา โทภาษาเกาหลี มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์